

DEVİRİM YOLUNDA

İŞÇİ-KÖYLÜ

www.iscikoylu.org

126345 Sayı: 2002-17 35 * Yıl:2 * 16-29 Ağustos 2002 * Fiyatı: 500 000 TL ISSN: 1303-0299

Demokrasi AB'ye uyumda değil Emperyalizme karşı bağımsızlık savaşında

Burjuva demokratik devrimin tamamlanmadığı ülkemizde emperyalizme bağımlılık yasaları ile demokratikleşmenin geleceğini beklemek hayalden başka birşey değildir.

AB çözüm değil bağımlılık

Ekonomik ve siyasal olarak emperyalizme göbekten bağlı bizim gibi yarı feodal, yarı sömürge ülkelerde demokrasi ve özgürlük gibi hakların kazanılması ancak emperyalizme ve yerli uşaklarına karşı verilen bağımsızlık mücadelesi ile sağlanacaktır. Dünya halklarına açlık, yoksulluk ve sefaletten başka birşey getirmeyen emperyalist-kapitalist sistem dünya halklarına bağımsızlık ve demokrasi gibi temel hak ve özgürlükleri de getiremez.

Gericilik halkın umudu olamaz

Çünkü emperyalist kapitalist sistem insanlığın değil barbarlığın; aydınlığın değil karanlığın temsilcisidir. Bundan dolayıdır ki yaşanılacak bir dünya ancak ezilenlerin kendi mücadeleleri ile kurulabilir.

İşçi-köylü'den

*“Güçlü ekonomi için
geçiş hükümeti”nden
“Güçlü siyaset için
ittifaklar”a
Halk hedefinde
değişen birşey yok*

Sayfa 30

İş Güvencesi başka bahara

Eli kolu bir zincir, bir kilitte değil, dört-beş zincir ve kilitte sıkı sıkıya bağlanmak istenen işçi sınıfının en insani talebi olan “İş Güvencesi” seçim mezesi yapılmaya çalışılıyor.

“3 Kasım 2002’de seçim” kararı alın-

masının ardından, halktan oy alma ihtiyacı olan düzen partileri ile “işçi hakkını savunduğunu” gösterme ihtiyacı duyan sendika ağaları, “İş Güvencesi Yasa Tasarısı’nı” yeniden gündemleştirdiler... İşçi sınıfı, sınıf mücadelesi yolu ve

direnış çeşitleriyle hak alma mücadelesinde kazandığı mevzileri sağlamlaştırma, hakkını kalıcılaştırma; direnme gücünü, dayanışmayı geliştirme ve dolayısıyla da savaşımı ilerletme mücadelesinin örgüsünü öreerek, düzen partileri-

nin ve sendika ağalarının aldatmaca ve tehditlerini boşa çıkaracaktır. Bugün seçim ve iş güvencesi takas ettirilerek, bilinçlerde yaratılmak istenen kırılmaya yine mücadele ile boşa çıkartılacaktır.

Ne Dersim'in isyankarlığı, ne de Munzur'un soluk alışması engellenemez

3. Munzur Doğa ve Kültür Festivali yapıldı

Hem Dersim özlemiyle, hem de Dersim'e yapılması planlanan barajlara karşı gelmek amacıyla bir araya gelen Dersimliler, bu yıl için 1-4 Ağustos günleri arasında düzenlenen 3. Munzur Doğa ve Kültür Festivaliyle birlikte memleketlerine adeta akın ettiler. Tunceliler Derneği ve belediyesi, çeşitli DKÖ'ler tarafından organize edilen 3. Munzur Festivali için birçok kentten dernekler araba kaldırarak bu yıl için OHAL'in de kalkmasıyla birlikte geçen seneden daha fazla bir kitle Dersim'in yolunu tuttu.

Adına nice türküler yakılan bir şehir... O heybetli dağlarıyla nice güzel sevdalıklara tanık olmuş, bir o kadar da yaşanan ihanetleri bağrında taşıyarak "isyankarlar" dil olmuş bir kent. Burası "ölmektir hem yaşamak" diyerek egemenlerin zulmüne karşı çıktıkları acıların karşılığında "kavga ustaları" yetiştirerek adını tarihe yazdıran Dersim toprakları... Burası köylerinden sürgün edilmişlerin ardında yalnızca soluklarını bıraktığı ama Dersim özlemiyle yanıp tutuşan yüreklerin bir ayağını çekemediği memleketi. Ve burası, en çok da "başgeğmez" diye anılan dört dağ arasında, yıllardır devletin uygulamaları karşısında özlem duyulan, kimilerine yakın ama bir o kadar da uzak bırakılmış bir yer. İşte hem Dersim özlemiyle, hem de Dersim'e yapılması planlanan barajlara karşı gelmek amacıyla bir araya gelen Dersimliler, bu yıl için 1-4 Ağustos günleri arasında düzenlenen 3. Munzur Doğa ve Kültür Festivaliyle birlikte memleketlerine adeta akın ettiler. Tunceliler Derneği ve belediyesi, çeşitli DKÖ'ler tarafından organize edilen 3. Munzur Festivali için birçok kentten dernekler araba kaldırarak bu yıl için OHAL'in de kalkmasıyla birlikte geçen seneden daha fazla bir kitle Dersim'in yolunu tuttu. Festival için gelenler açısından baraj yapımı dışında bu yıl elbette başka bir önemi daha vardı Dersim'e gelmenin. O da, uzun yıllar sıkıyönetim ve OHAL kanunları ile yaşayan halkın bu yıl OHAL'in kaldırıldığı bir dönemde festivale katılacak olmasıydı. Bunu sebep bilerek yıllardır köylerini göremeyen otobüsleri doldururken, yaşlı bir teyzenin ifadesi ile "Ali gitti yerine Veli geldi" değerlendirmesiyle

OHAL'in yalnızca görünürde kalktığı kendini açık açık hissettiriyordu. Dersim dışından gelenler daha Elazığ girişinden başlamak üzere 4 ayrı yerde bagaj aramasından ve GBT yoklamasından geçtiler. Adeta "biz buradayız daha" mesajını vermek istiyorlardı.

Dersim'in caddelerine iner inmez festival için yapılan hazırlıklar hemen gözümüze çarpıyor. Yollar baraj karşıtı pankartlarla adeta donatılmış, belediye binası önünde hemen bir imza standı kurulmuştu. Ve en önemlilerinden biri olsa gerek, yasak yayın denilerek OHAL bölgesine sokulmayan devrimci ve sosyalist basın, standlar kurarak ürünlerini festival süresi öncesinden sergilemeye başlamıştı. Gazetemiz İşçi-Köylü'nün yanısıra Tohum Kültür Merkezi, Yüzcüçek Açsın Kültür Merkezi, BEKSAV, Özgür Bakış gibi dergi ve kurumlar da bu standlarda yerini aldı.

VE FESTİVAL BAŞLIYOR...

İlk gün Seyitli Köprüsü'ne gelenlerin karşılansından sonra saat 14:00'de festivalin açılış etkinlikleri çerçevesinde belediye binasına Nazım Hikmet ve A. Mahsuni Şerif'in posterleri asıldı. Dağcılık gösteriminin yanısıra Semah ve halk oyunları ekibi yöresel oyunlarını sergilediler. Sonra saat 16:00'da Celal Doğan Parkı'nda taş heykel sempozyumu ve çocuklar için halk oyunları ile tiyatro gösterimi sunuldu. İlk günü daha çok insanlar çevreyi gezmeyle geçirirken tüm festival boyunca en çok ilgiyi stadyumlardaki konserler çekti. Aynı gün Grup Kardelen, Cemal Demir, Koma Asmin, Erdal Erzincan, Yılmaz Çelik, Tolga Sağ, Su-

avi türkü dinletisi verirken, Şükri Erbaş şiirleriyle geceye renk kattı. Tefik Taş/ Foto Kaya tarafından yapılan Tunceli'nin tanıtımı yoğun ilgiyle izlendi. Festivali izlemeye gelenler arasında elbette ki yalnızca Dersimliler yoktu. Diyarbakır, Karakoçan, Bingöl, Kiğı'dan gelenler de yoğun bir katılım oluşturuyordu.

MUNZUR GÖZELERİNE YOĞUN İLGİ

Festivalin ilk günü, daha çok insanların yerleşmesiyle geçerken en fazla katılımın olduğu etkinlikler kuşkusuz ilçelere yapılan geziler oldu. Diğer yıllarda OHAL dolayısıyla geziler yapılamazken bu yıl için 3 gün çeşitli ilçelere etkinlik konularak buralara gidilmesi planlanmıştı. İkinci günde Ovacık Munzur gözelerine sabahın erken saatlerinden başlamak üzere gezi düzenlendi. Otobüsler tıkkış tıkkış bir halde Ovacık'a giderken herkesin aklında, geçmiş yıllarda 1 saatlik yolu 7-8 saatte alınmasının bu yıl da yaşanıp yaşanmayacağı vardı.

Yol boyunca Munzur suyunun eşliği her zaman olduğu gibi bizi hiç yalnız bırakmıyor.

Halvari kayalıklarının yanından geçerken Dersimli bir arkadaş başlıyor oraların tarihçesini anlatmaya; "Buralar 38'de çok şeye tanıklık etmiş. İnsanlarımız 38'de öldürüldükten sonra bu kayalıklardan aşağıya atılmış. Onun için kayalıkların altından geçen bu dere de kan taşımış su yerine" Anlatılanlar Dersimlilerin hangi zulme karşı direndiklerinin yalnızca bir parçası. Çünkü her karış toprağın bir öyküsü var buralarda. Buralarda aşiret liderleri 38'de kararlar almış, buralarda Laç deresi gibi dere kan deryası olmuş, insanla-

rın 38'de çektiği bir başka biçimiyle çıkıyor karşımıza. Yol boyunca köylerin yanına kurulmuş karakollar hala işlevini sürdürüyor. Yakık yıkık evler öylesine çok ki, kimileri OHAL kalktı rehabetine kapılırken, durduğumuz bir köy evinin insanları yanbaşlarında kurulu karakola dönük olacak görüntü almamızı korkuyla karşı tedirginliklerinden dolayı istemiyor. Evi biraz geçtikten sonra Fırtına deresiyle yüksek kayalıklarla kaplı doğa harikası yerlerden geçiyoruz. Gözelerse Ovacık merkezden bir kaç km uzakta. Sağımızda solumuzda Proletarya Partisi'nin yıllardır mücadele yürüttüğü, birçok şehidin verildiği, pek çok kavga insanının yetiştirdiği köyler var. Böylece Dersim Festivali bizim için şenlikten ziyade daha farklı anlam yüklüyor geziye. Onları amıyoruz bu topraklardan geçerken.

Gözelerdeki etkinlikler çerçevesinde, önce Şew Qse, Mehmet Durna, Nurettin Güleç, Wenge Sodiri ile Şair Mehmet Çetin gelenlere güzel dinletiler sundular. Ovacık'ta bunlar yaşanırken Dersim merkezde, Dersim'in sorunları ve çözüm önerilerini tartışıyor insanlar. Belediye Konferans Salonundaki sempozyumda gazetemiz adına bir arkadaş da söz alarak Dersim sorunları ve çözüm önerileri konulu bir önerge sunuldu.

Aynı günün son etkinliğini yine stadyumda verilen konserler oluşturdu. 2. gün sahne alan sanatçılar Ali Vedat Baran, Yeni Nur Ada, Grup Vardiya, Ferhat Tunç ve Arif Sağ oldu. Şair Sennur Sezer şiirlerini aynı gece gelenlere okurken, Nazım Hikmet'i anlatan sinevizyon gösterimi Sunay Akın'ın gelememesi nedeniyle yapılmadı.

Devamı sayfa 31'de

TURHAL BÜROMUZ TAŞINMIŞTIR YENİ ADRES: YAVUZ SELİM MAH. YUVA SOK. UZUNLAR APT. NO:1 TURHAL/TOKAT

Gazetemiz Devrim Yolunda İşçi-köylü internette yayın hayatına başlamıştır. Adres: www.iscikoylu.org

İŞÇİ-KÖYLÜ
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

ABONELİK ŞARTLARI
6 AYLIK: 10.200.000 **1 YILLIK: 20.400.000**

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayinevimize fakslayınız ya da postalayınız.
Abonelik ücretine posta masrafları dahildir

Yurtdışı Hesap Numaraları
Sema Gül
Euro Hesabı

Ziraat Bankası
İstanbul Aksaray Şubesi: 0 751 00 38 65 97 00 00 009
Emlak-Halk Bankası
Atatürk Bulvarı Şubesi: 00 238 041
Vakıf Bank
Valide Sultan Şubesi: 401 20 35

Biraz özgürlük(mü) yoksa gericiliğin aldatmacası (mi)?

AB'ye uyum yasaları adı altında gerçekleştirilen düzenlemelerin birazcık dahi özgürlük getirdiği yoktur. Yerli gericiliğin amacı ne demokratikleşme ne de insan haklarına saygılı bir devlet mekanizması yaratmaktır. Onun tek derdi kendi vahşi sömürü düzeninin sürmesidir. AB süreci bu anlamda son yıllarda içine düştüğü yönetememe krizinde nefes almanın bir aracıdır.

AB uyum yasaları, daha önceden yapılan bütün tartışmaların gereksizliğine işaret edercesine 16 saatte meclisten geçti.

Son çıkarılan uyum yasaları toplam 12 temel yasa da değişiklik içeriyor. Bunlardan en önemli olarak gösterilenleri hiç kuşkusuz idam konusunda yapılan değişiklikler ile Kürtçe yayın ve Kürtçe eğitime ilişkin olanları.

Uyum yasalarında de-

lemelere gelince. Bunlardan ilki göçmen kaçakçılığı ile ilgili olanı ki, yasa da daha önce böyle bir suç tipi mevcut olmadığından yapılan düzenleme yeni bir suç oluşturmak dışında bir özellik arz etmemekte. Düzenlemenin demokratikleşme ile ilgisini aramayın; yerli gericilik bile böyle bir iddianın son derece gü-lünç olacağı bilinciyle böyle bir iddiada bulunmamakta.

İkinci değişiklik 159.

ifade özgürlüğünün önünü açar mı? Tabi ki hayır. Tahkir ve tezyif kastı olmaksızın suçun oluşması zaten mümkün değil. Bu konudaki birçok beraat kararının gerekçesi zaten bundan başka bir şey değil. Dolayısıyla bu düzenlemenin de varolan statüyü değiştirmedeği bizatihi pekiştirdiği bir gerçek.

1984 yılından beri uygulanmayan **idam cezasının kaldırılması** ise bir yenilik sayılmaz. Zira ha-

memesinin karşılığı olarak öngörülmektedir. Tabi değişiklik bununla sınırlı değil, zira yerli gericiliğin böyle kapsamlı hamlesinde siyasi tutsaklara saldırmaması düşünülemez. İşte bu nedenle Terörle Mücadele Kanunu kapsamındaki suçlarda sürelerin üç kat uygulanacağı kurala bağlandı. Bunun pratik anlamı ise cezaları ağırlaştırılmış müebbet çevrilen idamlıklar ile iki kere müebbet almış olan siyasi tutsakların üç yıl olan hücre cezalarının dokuz yıla çıkmakta oluşudur.

Basın kanununda yapılan değişikliklerle de hapis cezaları kaldırılarak yerine 10 milyarlık para cezası getiriliyor. Eski uygulamada 2 ay gibi bir hapis cezası var iken bu ceza çoğu durumda zaten paraya çevrilmekte bu da çok büyük bir yekün teşkil etmemekte idi. Dahası hapis cezaları son yıllarda toplumsal muhalefetin baskısı nedeniyle defalarca af ve benzeri yasal düzenlemeler aracılığıyla uygulanmıyordu. Yeni düzenleme muhalif basın kuruluşlarını ekonomik açıdan kontrol altına almaya ve oto sansürü daha da kuvvetlendirmeye yönelik bir makyaj girişiminden başka bir şey değildir.

Kürtçe yayın ve eğitime gelince. Artık radyo ve televizyonlardan Kürtçe yayın yapılabilecek. Yayının içeriği RTÜK yasası tarafından belirlenmiş durumda. Pratikte Kürtçe yayın yapan muhalif radyoların aylarca kapatılmasına yol açan bu yasa da son yapılan değişikliklerle para cezaları öylesine artırılmış durumda ki alacağınız ilk cezada yayın kuruluşunuzun tüm hisse ve varlığını RTÜK'e teslim edip gitmek zorunda kalabilirsiniz. Ya da yayın-

larınızı suya sabuna dokunmadan yaparsınız. Bu halde belki diğer yayın kuruluşları gibi size de kredi musluklarını açarlar da biraz yolunuzu bulursunuz. Devletin hakim anlayışı karşısında bu düzenlemenin de biçimsel bir düzenleme olmaktan ileri gitmeyeceği aşikar. "Ne Mutlu Türküm Diyene" vecizesini Kürtçe söylemenin bir yenilik içermeyeceği son derece net bir gerçek.

Kürtçe eğitim ise asimile olmuş Kürt insanların ana dillerini özel kurslarda öğrenebilmelerinden ibaret bir düzenleme. Oysa anadil sorunu bir insanın düşünsel ve eylemsel yeteneklerinin belirlendiği eğitim çağına daha iyi ve hızlı bir gelişim sağlayabilmesinin yolunun bu kişiye verilecek eğitimin kendi ana dilinde verilmesi gerekliliğinden yola çıkar. Son yasal düzenlemenin böyle bir kaygıdan yola çıkmadığı ortada. Zira burada sunulan olanak sadece bir dili öğrenme olanağıdır. Anadili Kürtçe olan bir insanın bu dili öğrenmek gibi bir sorunu yoktur. Sorunun asli boyutunu bu kişinin 6-7 yaşlarında başlayan eğitim öğretim sürecinde kendi dilinin kavram ve sembollerine eğitim alması ve bu sayede kendi gelişimini daha hızlı ve etkili bir süreçte sağlaması oluşturur. Yapılan tüm araştırmalarda bir insana kendi anadilinde verilen eğitimin daha başarılı sonuçlar verdiği saptanmıştır. Bunun aksini düşünmek diller arasına bir hiyerarşi koymak anlamına geldiği gibi bu sıralamada sonuç olarak bir dilin diğer tüm dillerden daha iyi bir eğitim dili olduğunu kabul anlamına da gelir. Böyle bir düşünce en sapkın ırkçılarca dahi dile getirilememiştir. Dolayısıyla Kürt-

çe kursa imkan tanıyan düzenlemenin anadil sorunun çözümünde bir ilerleme olmadığı tam aksi Kürt Ulusunun on yıllardır verdiği mücadele sonucu elde ettiği kazanımları daha geriye götüren bir düzenleme olduğunu söylemek daha doğrudur.

Görüldüğü gibi AB'ye uyum yasaları adı altında gerçekleştirilen düzenlemelerin birazcık dahi özgürlük getirdiği yoktur. Yerli gericiliğin amacı ne demokratikleşme ne de insan haklarına saygılı bir devlet mekanizması yaratmaktır. Onun tek derdi kendi vahşi sömürü düzeninin sürmesidir. AB süreci bu anlamda son yıllarda içine düştüğü yönetememe krizinde nefes almanın bir aracıdır. Tek derdleri ve amaçları çeşitli milliyetlerden halkımızı ve proletaryayı AB süreciyle demokrasinin geleceği ham hayali ve umuduyla kandırmaya ve kendi iktidarına boyun eğmeye ikna etmektir.

Son değişikliklerle ilgili bir sorun da uygulanabilmeleri için bir dizi yönetmelik ve genelgenin çıkması gereğidir. Yerli gericiliğin varolan hükümeti bu yönetmelik ve genelgeleri 3 Kasım seçimleri sonrası kurulacak hükümete bırakmıştır. Yeni hükümetin kurulması ve bu yönetmeliklerin çıkması için tekniği ve siyasal zorunluluklar dikkate alındığında en az 1 yıl ya da daha fazla bir süre alacaktır. Bu durumda Aralık 2002 tarihinde Kopenhag'da yapılacak AB genişleme zirvesinde bir takvim alınıp alınmaması belirleyici olacaktır. Eğer yerli gericilik 2007 ya da 2012 tarihlerine kadar uzanan bir takvim alamazsa bu düzenlemelerin yaşama geçmesi için kılını bile kıpırdatmayacaktır.

ğişikliğe uğrayan bir yasa da Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası. Bu yasa toplantı gösteri yürüyüşü bildirim süresini 72 saatten 48 saate indirilerek demokratikleştiriliyor!!! Tam akıllara ziyan bir durum. Sanki bu ülkede halkın toplantı ve gösteri yürüyüşü yapmasının önündeki engel zamanında bildirimde bulunamamış gibi süreyi biraz daha kısaltarak sorunu çözüyorlar, demokratikleşiyorlar. Yine sorunun bir başka boyutunu da yeniden yargılama kararının uygulanabilmesi için bir usulün bulunması oluşturmaktadır.

TCK ile ilgili düzen-

maddede. Bu madde Türk Milleti, devleti dahil, Bakanlar Kurulu, Bakanlar, Silahlı Kuvvetler, polis ve benzeri devlet kurumları ile bunları temsil edenlere yönelik tahkir ve tezyif suçunu düzenleyen ve düşünce özgürlüğünü büyük ölçüde kısıtlayan ünlü madde. İşte bu maddenin sonuna son düzenleme ile maddede sayılı kurum kişilere tahkir ve tezyif kastı olmaksızın eleştiri mahiyetinde kalan düşünce açıklamalarının suç oluşturmayacağı hükmü eklendi. Bu bir yenilik mi? Ya da daha doğru bir söyleyişle madde uygulamasını daraltıp düşünce ve

len bu ülkede idam cezasının hukuki olarak uygulanabilme zemini anayasal düzeyde mevcut olduğu gibi idam cezasının yerine ikame edilen "ağırlaştırılmış müebbet hapis" cezası kanımızca idam cezasından daha vahşi ve acımasız bir uygulamadır. Bir insanın işlediği suç ne olursa olsun bütün bir gün dahi dışarı çıkma umudu olmaksızın yaşamı boyunca hapiste tutulması akla gelebilecek en acımasız ve vahşi cezadır. Bu kişinin bütün yaşamı bir kefaretin ödenmesine hasredilerek onun varlık nedeni tü-müyle yok edilmektedir. Ve bu bedenini yok edil-

TSK, kurmaylarını Irak'a göre yeniledi

1-4 Ağustos tarihleri arasında yapılan Yüksek Askeri Şura (YAŞ) toplantısı sonucu yapılan değişikliklerle birlikte TSK, vitrinini Irak savaşı ve devamında özellikle Türkiye cephesinden yaşanacak değişikliklere göre yeniledi. Irak'a yönelik düzenlenecek saldırı hareketinin planları gittikçe netleştirilirken, ABD birinci dereceden müttefiki Türkiye'nin attığı adımları sıkı bir takip altına almış durumda. TC hakim sınıflarının 'canla başla' çalışarak çıkardığı AB uyum yasalarının tartışıldığı günlere denk düşen YAŞ toplantısı kimi burjuva kalemşörlerince "sürpriz" olarak değerlendirildi.

Türkiye'nin, ABD'nin Irak'a yönelik saldırı planında çizdiği gönülsüz taraftarlık tablosu bugünlerde arabuluculuk görüşmeleriyle renkleniyor. Böylesi bir savaş durumunda zaten batık durumda olan ekonominin daha fazla batacağı korkusu bu "gönülsüz" tablonun asıl nedeni. TC, bir yandan vitrinini bunlarla doldurmaya çalışırken; IMF'ye vaad ettiklerini yerine getireceği sözü verirken, diğer taraftan da Irak saldırısı için hazırlıklarını tamamlama telaşında.

ABD yaptığı saldırı planlarının tümünde gerek havadan, gerek karadan, gerekse de muhalif kesimlerle ittifak yaparak içten vurma planlarının tümünde Türkiye'yi kilit bir noktaya koyarak, saldırılarını Türkiye üzerinden

şekillendirmekte. İncirlik üssündeki son hazırlıkların yanısıra saldırıda kullanılacak diğer önemli üsler de savaşa hazırlanıyor.

YAŞ toplantısındaki "sürpriz" atamalara değindiğimizde ise durum yukarıda da vurguladığımız gibi önümüzdeki sürecin önemli ön hazırlıkları. Emekliliğine kesin gözüyle bakılan **Aytaç Yalman**, T. Kürdis-

Irak'a yapılacak operasyonda büyük önem kazanacak Malatya'daki 2. Ordu Komutanlığına da TSK'nın istihbarat ve özel harp konularındaki, bir numaralı isimleri **Fevzi Türker**'i getirdiler. Sezer'in onayından geçen bu yeni değişiklik 30 Ağustos'tan itibaren yürürlüğe girecek.

TSK'nın yakın takipçilerinden ve kalemşör-

da olması gereken prosedürün yerine çıkan tablo ABD tarafından da olumlulukla karşılandı. Ortadoğu'nun zengin petrol ve su yatakları peşindeki ABD'nin başlatacağı savaşın Türkiye cephesinden en deneyimlilerin yanında olmasını istemektedir. Gerek Türkiye'deki askeri üsleri, gerekse de TC askerini önemli oranda kullanmayı plan-

Girilen ekonomik ve siyasi darboğazın içinden nasıl çıkacağını kara kara düşünen hakim sınıflar, ülkemiz emekçi sınıfları başta olmak üzere, uşaklık rolü gereği dünya halklarının kanını dökmekten geri kalmıyor. İşçi sınıfı ve emekçi kesime yönelik çıkarılan saldırı paketleri bitmek bilmiyor. AB uyum kararlarını adeta jet hızıyla çalışarak çıkaran meclis eskiyen vitrinini cilalama uğraşında. Şimdilik bu "demokratik" cilayla emekçileri kandırmayı başardığını düşünen TC, önümüzdeki günlerde yürürlüğe konulacak yasalarla kitlelerde yaşanacak bir tepki patlamasının endişesini de taşımaktadır. Önümüzdeki süreçte yaşanacak sıcak gündemlerin tedbirini şimdiden almaya çalışan Türk hakim sınıflarının bu çaba ve uğraşlarına karşı ülkemizde ve dünyada uygulanmaya çalışılan saldırganlık politikalarına dur demenin; Ortadoğu'da kanı akıtılmak istenen halkın haklı tepkisini anti-emperyalist mücadeleyi körüklemenin zamanı. Emperyalist haydutların ve onların yerli uşaklarının yaptıkları işbirliğine karşı dünya halklarının kardeşliği olgusu üzerinde yoğunlaşarak mücadeleyi büyütelim.

tan'ında PKK'ye karşı yıllarca ordunun başında durmuş ve Kuzey Irak operasyonlarında görev almış olmasından kaynaklı Kara Kuvvetleri Komutanlığı görevine getirilirken, ABD ile yapılan askeri temaslarda Pentagon-Ankara bağlantısını sağlayan Genel Kurmay İkinci Başkanı **Yaşar Büyükkant**'ın görevine bir yıl daha devam etmesi kararlaştırıldı.

lerinden M. Ali Kışlalı yapılan bu değişiklikleri siyasi bir karar olmanın ötesinde askeri gereklerin yerine getirildiğini vurguluyor. Ancak Kışlalı ertesi gün yazdığı yazıda yaptığı görüşmelerden "**Önümüzdeki günlerde meydana gelecek gelişmeleri düşünün, atamanın sebebini anlarsınız**" cevabını alıyor.

Geçtiğimiz günlerde yapılan YAŞ toplantısının

layan ABD'nin bu savaşta halkın kanını dökmekte ustalaşanlara önemli oranda ihtiyacı olacak. Görevleri yenilenenler ve yeni görevlendirmelerdeki isimlere baktığımızda da bunu görmekteyiz. Birçoğu yıllarca özellikle T. Kürdistan'ında ve yürütülen sınır ötesi operasyonlarda deneyim kazanmış isimler. Şimdi bu isimler Irak halkının kanını dökmeye hazırlanıyor.

Sınıfsal yaklaşım

HALK SAVAŞININ AYRILMAZ PARÇASI OLARAK DİRENME SAVAŞI

Bilindiği gibi, Komünist Partisi (TKP/ML) ile devrimci örgütlerin büyük bir bölümü, 28 Mayıs 2002'de yaptıkları açıklamayla, **F tipi** hücre ve tecrit saldırısına karşı sürdürülen mücadelede yaklaşık 1.5 yıldır kullandıkları ölüm orucu eylemini noktaladıklarını ve direnişlerini bundan böyle **kesintisizce** diğer eylem biçimleriyle devam ettireceklerini ilan etmişlerdi.

Bunun ardından **Komünist Partisi**'nin, merkezi olarak yayınladığı 30.05.2002 tarihli bildiri de aynı noktaya şu tarzda vurgu yapılmış: "**Hücre ve tecrite karşı yürütülen direnme savaşımızın günümüze kadarki zaman diliminde ana gövdesini oluşturan Ölüm Orucu eylemimiz, misyonunu tamamlamakla devre dışı kalacak, direniş, 'teslim olmama' esas hattı üzerinden diğer mücadele biçimleri ve araçlarıyla sürdürülecektir**" ve yaşanan sürece ilişkin, "**İçinden geldiğimiz süreç değerlendirildiğinde; hak alma eylemlerinin de sınırlı olmasından kaynaklı, kısa vadede hücre ve tecrit sistemini parçalamayı başaramama olasılığının yüksek olmasının, nesnel bir durum olduğunun bilincindedeyiz**" denmişti.

Tecrit/İzolasyon işkencesinin(1) bütün yöntemleriyle çatışarak, her türden hak gaspına, keyfi yasaklama, ceza, dayak, işkence ve baskılara karşı koyarak, treadman bataklığında boğma çabalarını boşa çıkartarak **devrimci direnme hattını** sağlam bir şekilde ören tutsakların bu savaşıyla dayanışmak ve onu ülke genelinde yürütülen sınıf mücadelesiyle bü-

tünleştirmek amacıyla oluşturulan **Hücre ve Tecrit Karşıtı Platform**; Ölüm Orucu eylemine son verilmesi sonrasındaki süreçte önemli bir rol üstlenmiş bulunuyor.

Kitlelerin **AB**'nin özgürlükleri yalanıyla ve **AB**'ye **üyelik** masalıyla aldatılması kampanyasına hız verildiği günümüzde; başından itibaren **F tipi** imha ve işkence merkezlerine destek sunan **AB**'nin işkenceye makyaj işlevli kuruluşu "**İşkenceyi Önleme Komitesi**" (CPT)'nin **Mart 2002** gezisi raporu da kamuoyuna açıklandı. Göstermelik eleştirilere de yer verilen ancak **esasta** tecrit sistemini onaylayan ve öncekilerden farksız bu son rapor, **AB**'nin nasıl **sinsi** bir insan hakları düşmanı olduğunun en yeni belgesi durumundadır.

Hapishanelerdeki **direnme savaşımız**, emperyalistlerin desteğine, uygulanan bütün yol ve yöntemlere karşı kesintisiz bir şekilde sürecektir. Buna dünya hapishanelerindeki komünistler ve devrimcilerin sayısız **direnış zaferleri** kanıttır. Buna Türkiye zindanlarında özellikle **1980**'den sonra kan ve can pahasına yaratılan **devrimci direnme geleneği** kanıttır. Nihayet buna son kapsamlı ve çaplı **F tipi** saldırısına karşı hiçbir taviz vermeksizin yürütülen ve teslimiyet sözcüğünü hafızalardan silen mevcut direnişimiz kanıttır.

Buna emin olmamak, komünistlerin gücünü bilmemek, insanlık onuruna sahip çıkma geleneğinin nasıl muazzam bir kuvvet yarattığını anlayamamaktan kaynaklanıyor. Bunu kavrayamamak, düşmanı abartmaktan besleniyor.(2)

Ezilen kitlelerin, emekçi yığınların kahredici öfkelerini bilmemek, devrime olan inancı yitirmekten gıdasını alan bir **yılgınlık**; hücrelerin parçalanacağı, ama devrimci iradenin parçalanamayacağı gerçeğini unuttuyor.

Unutulmaması gereken bir başka gerçek ise düşmanın **niteliğiyle** beraber zindan ve tutsaklık şartlarıdır. Faşizmin bir devlet biçimi olarak hüküm sürdüğü ülkemizde, kimliğimizden taviz vermemek, devrimci direniş çizgisinden sapmamak, teslimiyet onursuzluğuna saplanmamak **bizim** elimizde(3) ancak bize uygulananları püskürtmek, düşmanı geriletmek, yeni mevziler ve kazanımlar sağlamak dışımızdaki şartlarla da ilintilidir.

Kimsenin "**demokratik**" bir ülkede yaşıyor muşcasına ya da zindanlar üzerinden iktidar mücadelesi yaparcasına devrimci güçleri düşmanın işine gelir biçimde parçalamaya, zaafa uğratmaya veya zayıflatmaya kalkışmasına izin vermemeliyiz. Çok çeşitli taktikleri, adımları ve politikalarıyla **direnme savaşı**, tıpkı **halk savaşı** gibi uzun süreli, zorlu ve sabır isteyen bir savaştır. Bu savaş, ne tek bir eylem ve süreçle sonuca gider, ne de bazı zaaf ve yenilgilerle nihayete erdirilir. **O, halk savaşının ayrılmaz bir parçası olarak devrime kadar sürecektir.**

"Yaşamak, ne pahasına olursa olsun yaşamak" komünistlerin değil burjuvaların felsefesidir. Ancak komünistler, ölümü de **amaç** edinmezler, yaşamı ve ölümü devrimci mücadelenin diyalektiği içinde kavrarlar. İntiharı reddeder, kendini **feda ruhıyla yaşamayı** seçerler. **Direnme savaşı**, düşmana inat, **direnerek bir dakika bile fazla yaşamayı** ilke edinir. Ölümü göze almak ya da ölümüne bir savaşa girişmek başka bir şey, **ölümü kutsamak** ve oran-

tısız bir bedel olarak ölü mü seçmek ya da seçtirmek başka bir şeydir. Devrim ve halk uğruna devrimcinin yaşamının adanmış olması gerçeği, onun (yaşamının) **pahalı/değerli** olduğu gerçeğini değiştirmez. Gerektiğinde ölmesini bilmek, gerekmediğinde **düşmana inat** yaşamayı seçmektir.(4)

Komünistler, halk savaşı ve direnme savaşının kurallarını kendi mücadele süreçleriyle birlikte kavrarlar. Düşmeleri, tökezlemeleri olsa da doğrulmayı bilirler. Yenilgilerden, sapmalarından ve hatalarından öğrenerek **daha güçlü** olmayı becerirler. Düşman karşısında, işkence ve zindan arenalarındaki duruşlarını hep **test ederek** ilerlerler. Sorun, teslim olma noktasına, iradeyi yitirme aşamasına gelmemektir. Tecrit işkencesiyle şartları adım adım yaratılmak istenen budur.

Vietnam'daki kaplan kafeslerinin, **Diyarbakır, Metris ve Davutpaşa** zindanlarının yenilgiye uğratmadığı, diz çöktüremediği komünistleri ve devrimci tutsakları, **F tiplerinin** hiç teslim alamayacağı şimdiden kanıtlanmış bir gerçektir. **Hedef**, genel olarak direnişin yenilgiye uğratılmamasından öte, bir kaç devrimcinin bile zaafa uğratılmamasını sağlamak, dahası tecriti kırmak, hak gasplarına son vermek ve daha ileri mevziler elde etmek olduğu için, tecrite ve hücrelere karşı **direnme savaşını** içeride ve dışarıda güçlü kılmak adına daha faal olmak, demokratik halk devrimi mücadelemizin **öncelikli** görevlerinden birisidir.

1-MARTINEZ Ana Guadalupe, Salvador'un Gizli Zindanları, Belge Yay. sf. 124

"**Toplumsallık insanın doğasında olan bir şey. Türdeşleriyle ilişki, kesinkes yaşamsal bir ihtiyaç. İştirmek, hissetmek ve ilişki kurmak yeteneği, varlı-**

ğının ayrılmaz bir parçası. Dış dünyadan yalıtıldığında, bir başına bırakıldığında, giderek, bütün edimleri bedensel gereksinimleriyle sınırlandırıldığında düşünsel ve bedensel yetenekleri köreltilir."

2-THUAN Nguyen Duc, **Direnme Savaşı**, Oda Yay. sf. 178

"**Kimileri, durumu ve düşmanın gücüyle bizim gücümüz arasındaki ilişkiyi yanlış değerlendirdikleri için paniğe kapılmışlardı. Düşmanı çok güçlü görüyorlardı. Yalnızca düşmanın 'komünistlerin kökünü kazımak' kararlılığını yok etme olanaklarını, maddi gücünü görüyorlardı. Buna karşılık duvarların içindeki mücadele hareketinin ve duvarların dışındaki devrimci hareketin bütün manevi gücünü hesaba katmıyorlardı. Güvenlik ihtiyacı, uzlaşma isteği, mücadeleden korku bu nedenle fi-lizlendi.**"

3-THUAN, age, sf. 179

"**Sağ kalan, pişmanlık göstermeyen yoldaşlar, et ve kanlarıyla kanıtladılar ki, düşman bizi yok etmek istese bile, bu isteğinin gerçekleşmesi hiç olmazsa bir ölçüde bizlere bağlıdır. Biz hem duvarlar içindeki devrimci mücadele hem duvarlar dışındaki halkın devrimci mücadelesiydik.**"

4-THUAN, age, sf. 289

"**Düşman bizi çeviriyor, kuşatıyor, ölümün boğucu sıkıntısına itiyordu. Ve orada, karanlıkların ortasında belirsiz bir aydınlık bizi çağırıyordu. Kendini koruma içgüdü-sünün bizi durmadan sürüklediği kesin bir çıkış yoluydu bu. Ama bu çıkışın öldürücü olduğunu, korkunç bir tuzak olduğunu çok iyi biliyorduk. Bu gedikten sürünerek çıkmak, pişmanlık göstermektir. Yaşamak için pişmanlık göstermek...ve öyleyse şimdiye dek yaptığımız pişmanlık göstermek için yaşamaktı.**"

Kristal-İş Paşabahçe işçilerini sırtından vurdu

Patron ve sermayedarların Paşabahçe Şişe Cam fabrikasını kapatma saldırısına karşı 22 Temmuz 2002 tarihinden itibaren fabrikayı terk etmeyerek direnen işçiler, bağlı oldukları Kristal-İş Sendikasının "uzlaşmacı tavrı" sonucu patronla yapılan protokolle direnişlerini 8 Ağustos 2002 tarihinde bitirmek zorunda kaldılar. Sendika, imzaladığı protokolle, patronun ipini işçilerin boğazına geçirdi ve 67 yıllık fabrika kapatıldı. Alttan alta işçileri patrona satan sendika, yaşanan son direnişte ise taleplerinin, işçilerin fabrikaya geri dönüş olduğunu söylerken direnişin 18. gününde denizin kurduğunu, patronun hiçbir şekilde geri adım atmadığını söyleyerek "işçilerin çıkarlarını gözetecek bu olayı en az zararla kapatmak istiyoruz" dedi. Sendika adına yapılan açıklamalarda, "Tüm imkanlarımız kullanıldı. Yapacak birşeyimiz kalmadı. Patronla en az zararla anlaşmak zorundayız" denildi ve anlaşma sağlandı. 7-8 Ağustos'ta Türk-İş Yönetimi Kristal-İş Sendikası ve patron arasında yapılan ve "165 işçi

emekli edilecek. Nakiller işyeri-ihityacı ve işçilerin vasıfları dikkate alınarak patron tarafından belirlenecek. Çalışanlar ilan edilen işyerlerinden 5'ini tercih edebilecekler. Nakillerde ilk öncelik Kristal-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu işyerine verilecek ve mümkün olduğunca çalışanların tercihi dikkate alınacak!" denilen protokolle 708 işçiye bu çerçevede nasıl imkanı sağlanıyor. Kristal-İş Sendikası, patronun bu yaptığına sessiz kalırken işçilerin haklarını koruduklarını söyleyerek kendilerinin bu oyunun bir parçası olduklarını işçilerden ve kamuoyundan gizlemeye çalışıyorlar.

DİRENIŞÇİLER SENDİKAYI BASTI

7 Ağustos'da da sendikacılarla patron bir araya gelerek görüşmelere başladılar. Yapılan görüşmeler sonucunda sendika, patronun söylediklerinin hepsini kabul ederek işçileri sırtından vurdu. Görüşmenin sonucunu işçilere açıklamak isteyen Türk-İş Genel Eğitim Sekreteri Salih Kılıç, Kristal-İş Genel Başkanı Mustafa Bahçeci ve sendika yöneti-

çilerini konuşturmamayan işçiler, "sattınız bizi şerefsizler", "ihnet ettiniz sınıf düşmanları" vb. sloganlarla sendikacılarla olan tepkilerini dile getirdiler. Sendikanın önünde "Kristal-İş Sendikası bizi sattın" gibi sloganları atarak sendikanın ismi

yazılı levhayı ayaklarıyla çiğnediler. Binanın girişine asılı şube yöneticilerini gösteren ve tanıtan yazıları ve resimleri de kaldırdılar. Saat 08:00'e kadar sendika önünde bekleyen işçiler daha sonra fabrikayı terk etti.

Bilinç

İşçi ve emekçilere, halka yönelik saldırganlığın ayyuka çıktığı ülkemizde, tabloya eklenen son halka Paşabahçe Şişe Cam fabrikasının kapatılması oldu. Fabrikanın kapatılmasına ve işçilerin yüzyüze kaldığı bu durumun gelişim seyrine baktığımızda adım adım uygulanmaya çalışılan bir planın devamı niteliğinde olduğunu görürüz. Bunun sadece fabrikalar düzeyinde değil tüm bölgeyi (Beykoz'u) kapsayan bir plan olduğu ise bugün patron-ağaların bütün asılsız gerekçelerine rağmen ortadadır. "Turizme açma" adı altında rant alanına çevirmeye çalıştıkları Beykoz'da fabrikaların kapatılmasının hukuki dayanaklarını dahi oluşturmuşlar. Çıkarılan "Boğazlar Kanunu" 1994'te Belediye Meclisi'nin fabrika alanlarının yeşil alan statüsüne alınması yönündeki kararı, bölgenin bir rant merkezine dönüştürülmesinin adım adım yürürlüğe konulan pratikteki yansımalarıdır. Yine aynı döneme denk gelen, Şişe Cam patronu-

nun fabrikanın zarar ettiği yönündeki söylemleri gelinen noktada işçilere dayatılarak fabrika kapatılmıştır.

Bir dönem 4500 civarında işçinin çalıştığı Şişe Cam'da özellikle 1991'den sonra yoğun işten çıkarmalarla bugün gelinen aşamada çalışan işçi sayısı 850'ye kadar inmiştir. İşten çıkarmalar ve hakların budanması karşısında "fabrika kapatılır hassasiyetiyle" tavır geliştirmeyen, sessiz kalan sendikal bürokrasisinin bu tablonun oluşmasında önemli bir sorumluluk payı vardır. Patronların rant merkezleri yaratabilmelerinin önünde barikat olarak gördükleri fabrika; sınıf bilinci, sınıf direnci ve ahlaklı olmayan sendikal bürokrasi tarafından patron-ağalara teslim edilmiştir. Direnişçi bir geleneğe sahip olan Şişe Cam işçisinin 22 Temmuz'dan itibaren geliştirdiği geceli gündüzlü direniş, patronların devletin tüm tecrit ve ablukasına rağmen 17 gün boyunca direnç bulmuş ancak patronların ve sendikal bürokrasinin

Hedefte Tekel İçki, Deri kundura işçileri ve Beykoz halkı var Paşabahçe direnişinden öğrenelim

önceden bitirilmiş pazarlıklarını yadsıyan bir güce erişememiştir. Fabrikayla sınırlı kalmayan bir abluka kurarak, işçilerin ekmek ve suyunu keserek, dayanışma ve destek ziyaretlerine izin vermeyerek direnişi boğmak için bu denli yürütülen saldırganlık, yaşanmış tarihsel deneyimlerin ışığında bir kez daha hakların ve özgürlüklerin kazanılmasının çetin mücadeleye süreçlerini gerektirdiğini bizlere gösteriyor. Direniş süresince harekete geçen kesimler, var olan tabloda en ileri düzeyi temsil ederken bunların örgütlülük ve bilinç düzeyinin zayıflığı; direnişçi işçilerin yıllardır sınıf bilincinden uzak olmaları ve sınıf sendikacılığı temelinde yükselen bir önderlikten yoksun oluşları, kendi aralarındaki birliğin yıllardır yürütülen tavizkar politikalar nedeniyle parçalanmış olması fabrikanın zenginlere peşkeş çekilmesini engellemeye-

menin başlıca temel etkeni durumundadır.

Özellikle barikat olarak görülen fabrikanın kapatılması, Beykoz Deri ve Tekel İçki Fabrikası'nın da kapatılmasının önünü açtığı, patron ağaların bundan sonraki hedefinin bu barikatlar olacağını gösteriyor. Sadece fabrika arazileriyle sınırlı kalmayan bu planın bölgeyi de içine aldığı daha şimdiden kimi mahallelere yıkım kararlarının ulaşmasıyla patlak vermiş durumda.

Paşabahçe sürecinde yaşadığımız gibi böl-parçala-yönet politikası tecrit ve ablukaya alarak direnişin dışarıda yankı bulmasını engelleme yönelimi, bundan sonra bölgede gündeme gelecek hareketliliği boğma siyasetinin kendisidir. Kuşkusuz bu saldırının geri püskürtülmesinin öznelere işçisiyle, esnafıyla, genci ve yaşlılarıyla 210 bin nüfusa sahip bölge halkı oluşturmaktadır. Üretimden ge-

len örgütlülükle ete kemiğe büründürülmüş işçi sınıfının gerçek gücünün kullanılması, işçi sınıfının diğer bölüklerinin harekete geçirilmesi; bölge düzeyinde kitlesel protesto gösterilerinin yapılarak gerçek sınıf dayanışmasının yaşama geçirilmesi bu saldırının geri püskürtülmesinde belirleyici bir öneme sahip olacaktır. Paşabahçe'de fabrikanın kapatılmasını ve işçilerin belirsizlikle yüzyüze bırakılmasını engelleme gücüne erişemeyen direnişten öğrenmek, var olan gediklerimizi kapamak ve sağlamlaştırmak için dersler çıkarmak zorundayız. Bunu yapmazsak zafere ulaşamayan yeni dirençlerin seyircisi durumuna düşeriz. Bugün Paşabahçe'nin kapatılmasıyla açılan gediğin büyümesine engel olma mücadelesi bizlere önemli görevler yüklemektedir. Sınıf bilinci, sınıf direnci ve önderliği bu direniş sürecinin başarıya ulaşmasında ve buraların emperyalizm ve işbirlikçileri komprador patron ağalar karşı-

sında bir direniş mevzisi olarak var olmasında başat öneme sahiptir. Özellikle fabrikalarda ve semt düzeyinde diğer sınıf güçleriyle ortaklaşarak yürütülecek çalışmalarla var olan tepkinin örgütlülüğe dönüştürülmesi sağlanmalıdır. Bürokrat sendikal anlayışın ne koparırsam kârdır mantığıyla işçilerin ekonomik ve demokratik haklarının en geri seviyelere kadar budanmasına varan masa başı pazarlıklarına karşı işçilerin uyanık olmasını ve üretimden gelen gerçek sınıf gücünün belirleyici bir öneme sahip olduğunu kavratmalıyız.

Sınıf mücadelesinin ve devrimin öncüsü olarak kabul görmek için kitle mücadelesinin içinde olmak; içindeyken gelecek öngörülerini ortaya koymak, etkilemeye yönlendirmeye çalışmak ve kitleleri kendi pratikleriyle eğitmek, tek doğru ve mecburi yoldur. Beykoz özgünlüğündeki çalışmalarımızı bu perspektifle ele almak durumundayız.

“İş Güvencesi Yasa Tasarısı” üzerine

İş güvencesi yasa tasarısının gündeme geldiği andan itibaren patronların yoğun tepkisini çektiği biliniyor. Çalışma ve Sosyal Güvenlik(!) Bakanına olmadık lafları söylediler. Sendikal bürokrasi ve ağalar da işçileri arkalayarak bakana sahip çıktı.

Ve önerilerini sundular; kıdem ve ihbar tazminatları iptal edilsin. Esnek çalışma sistemi getirilsin! vb...

Dolayısıyla da zaten bu durumda “iş güvencesi” nin, sendikalaşmanın, grevin de anlamı ve imkanı kalmayacaktı. Çalışma hakkı ve planlı, düzenli çalışma ortamı elinden alınmış işçi; hangi gün nerede, hangi zamanda kaç saat çalışacağı/çalıştırılacağı da belli olmadığından tam bir köleleşme olacaktı.

“Diyalogla-uzlaşmayla” iş yapan ve asıl gizli görevleri; işçi sınıfının düzeni değiştirecek yoldan alıkonulması olan sendika ağaları ve bazı bürokratlaşmış sendikacılar göstermelik mırın-kırın ettiler sadece....

Ekonomik Sosyal Konsey (ESK)den de deneyimle daha tedbirli olarak “bilim kurulu” oluşturular ve büyük satışı gizlilik içinde organize ettiler.

TİSK (Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu) Başkanı **Refik Baydur**, Türk-İş Başkanı **Bayram Meral**, DİSK Başkanı **Süleyman Çelebi**, Hak-İş Başkanı **Salim Uslu** Haziran 2001’de Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Yaşar Okuyan’ın önünde “işbarışını tehlikeye atmayacak bir İş Güvencesi Tasarısı hazırlanması” konusunda protokol imzadılar. (Binlerin işsizleştirildiği, açlığa itildiği şartlarda “iş barışını” korudular!)

Görüldüğü gibi işçi sınıfının eli-kolu bir zincir, bir kilitle değil, dört beş zincir ve kilitle sıkı sıkıya bağlanmak isteniyor.

3 Kasım 2002’de seçim kararı sonrası; halktan oy alma ihtiyacı olan düzen partileri ile “işçi hakkını savunduğunu” gösterme ihtiyacı duyan sendika ağaları, “iş güvencesi yasa tasarısını” yeniden gündemleştirdiler... İşçi sınıfı, sınıf mücadelesi yolu ve direniş çeşitleriyle hak savaşı verip kazanarak mevzisini sağlamlaştırma, hakkını kalıcılaştırma; direnme gücünü, dayanışmayı geliştirme ve dolayısıyla da savaşımı ilerletme gücü oluşturmadan oy verip vermeme basit tehdidiyle “hak kazanacak”, partiler de oy alacaktır!...

Bundan ayrı olarak, müthiş bir bilinç kırılması daha yaşanıyor; oy, bir anlamda; ülkenin halkın geleceğinin satılması pahasına iş güvencesi(!) ile takas edilmek isteniyordu.

Bu ve benzeri boyutlarıyla daha da irdelenebilir, dersler çıkarılabilir fakat

burada onu yapmayacağız. “İş güvencesi yasa tasarısı”nın izlediği süreci takip edip, patronların son gelişmeler üzerine tepki ve mantıklarını değerlendireceğiz.

Meşhur “iş güvencesi yasa tasarısı”nın paketten ayrı ve eski haliyle gündeme gelmesi karşısında patron ve kuruluşları tepkilerini sertleştirdiler.

TİSK Başkanı Refik Baydur: “Olmayan işin güvencesi olmaz. Dolayısıyla İş Güvencesi’nin tek başına ‘bir seçim ve oy tavizi’ olarak koparılmaya çalışılması işçilerimize hiçbir güvence sağlayamaz” diyerek, “İş güvencesi” ile “iş yaratma” arasından birisini seçmemizi salık veriyor.

Neden?

Çalışanların “İş güvencesi” ne sahip olması, yeni işyerleri açılmasının önüne nasıl bir engel oluşturuyor? Bunun tek mantığı; işçiyi köleleştirip azami derecede sömürsem, bunu kabul ederseniz belki yeni işyerleri açarım olabilir.

İkinci mesaj ise açık: Bu yasa çıkarılsa bile, işçiler sanmasınlar ki güvenceleri var, biz gene istediğimiz gibi hareket ederiz.... Doğru söylüyor!... Yasa gerçekten de buna engel değil.

Patron ve temsilcilerinin son süreçte yaptıkları değerlendirmeleri, aşağıda yapacağımız çıkarsamalar ve vurgular için yeterli olmaktadır.

1- “Türkiye’nin rekabet gücüne darbe vuracak”, “çalışma barışını onarılmaz derecede yaralayacak” ve “kayıt dışı istihdamı” zorunlu kılacak olan şey nedir?

Emeğin dizginsiz sömürüsü önüne küçücük bir “disiplin” getirilmesidir.

Büyük öğretmen Karl Marks’ın dahiyane çözümlenmesiyle vurguladığı gi-

bi, kapitalist üretimde kâr/artı değer; emeğin çalınan kısmıdır. Çünkü kendini yeniden üretecek değerden daha fazlasını üreten tek şey emektir.

Dolayısıyla “İş güvencesi” tartışılırken, asıl ortaya çıkan şey, emeğin gücüdür. Çünkü tüm bu zenginlikleri yaratan şey emektir. Azgın sömürü altında bile, “İş güvencesi” boyutu, Türkiye’nin (patronların) rekabet gücünü bu kadar etkiliyorsa varın gerisini siz düşünün! Emeğin hakkını aldığı bir kapitalist düzende demek ki patronlar “kazançsız” kalacaklardır! Dolayısıyla, kazanmak, sömürmek ve işçi emekçi haklarını budayabildiği kadar budamak amacındadırlar.

mücadelesi ve iktidar savaşı yürüttüklerinin bilincindedirler. En küçük bir taviz vermeden, tamamen teslim almak ve kölelik şartlarında çalıştırmak istiyorlar.

Öyleyse;

1- Emeğimizin değerini ve gücünü öğrenmeliyiz. Yaşamı üreten biziz, bunu bilince çıkartmak zorundayız. Dolayısıyla da yönetme isteği ve bilincini de geliştirmek zorundayız.

2) Sınıfımızın her kaybının patronların kazancı olduğunu, çelişki ve çıkarımızın birbirine karşıt ve uzlaşmaz olduğunu kavramalıyız.

3- Her olaya sınıf ve sınıf mücadelesi gerçeğiyle ve işçi sınıfının perspektifiyle yaklaşmalıyız. Perspektifsizlik, savrulmayı ve günlük olaylarla oyalanmayı getirecektir.

4- Mevzilerimizi korumanın ve yeni mevziler kazanmanın hayati önemini kavramalı, kazanımlar için mücadele etmeliyiz.

Her kazanım, askeri savaşta bir tepenin ele geçirilmesi demektir... Savaşı kazanmak, büyük başarılar elde etmek için bu “küçük” kazanımlar gereklidir.

Bilmeliyiz ki, bu “küçük” olgular salt kendi başına olarak değil, bir bütün savaşın muharebeleri ve muharebe alanları olarak vardır.

5- Örgütlenmeliyiz... Patronlardan daha fazla örgütlenmeye ve güçlerimizi birleştirmeye ihtiyaç vardır.

6- Sendikalarda “bizden-içimizden” olmayan, bizi sınıf ve sınıfsal çıkar olarak savunmayan sendika ağalarını, işbirlikçileri, satılmışları başımızdan atmalıyız.

“Diyaloğu arkasına aldığı sınıfın gücüyle, mücadele sürecini bir başka çatışma alanı olarak değil de, dilenme ve patronun vicdanına seslenme alanı olarak alan anlayışı reddetmeli, bu gibilerden hesap sormalıyız.

Devrimci-demokrat işçileri sendika yönetimlerine seçmeli ve denetlemeliyiz.

7- En önemli gücümüzün üretimden geldiği bilinciyle örgütlenmeli, dolayısıyla (sendikal örgütlenme de dahil) herşeyin üretim alanındaki işyeri-fabrika örgütlenmesi temeline dayanması zorunluluğunu görüp, buna göre hareket etmeliyiz.

8- Üretimin ve yaşamın sürmesi için patronlara ihtiyaç yoktur ama işçi ve emekçiler durduğunda hayatın da duracağı bir gerçektir.

O nedenle mücadelede eni sonu kazanacak olan işçi sınıfı ve emekçi halktır. Bunun için önce işçi işçiliğini, halk halklığını... yani kendini ve sınıfını bilmek ilk çıkış yoludur.

AB'nin amacı kendi tarım stoklarını eritmektir

AB için Türkiye gibi ülkelerin tarımını üretimsizliğe boğmak ve böylece kendi stoklarını eritmek çok önemlidir. Türkiye ile AB arasında imzalanan tüm anlaşmalar Gümrük Birliği ve uyum yasaları bu amaca hizmet etmektedir.

Uzun bir dönemdir kamuoyunda tartışılan Türkiye'nin AB'ye üyelik sorunu, tarım sektöründe yaratacağı etkilerden kaynaklı da gündemi meşgul ediyor. Egemenler her ne kadar AB'ye girildiği zaman herşeyin güllük gülistanlık olacağını iddia etse de üye ülkelerde yaşanan protesto gösterileri herşeyin söylendiği gibi toz pembe olmadığını ispatlıyor. Tarım sektöründe AB politikalarının yarattığı yıkıma en bariz örnek Yunanistan örneğidir. Yunanistan'da yapılan protesto gösterileri köylülerin AB politika-

nurken örneğin Almanya'da % 0.8; Yunanistan'da ise % 7.5 olmaktadır. Yine 1998 yılı verilerine göre tarım sektöründe kişi başına GSMH AB'de 9 bin 286 dolar; Türkiye'de 1.398 dolardır. Ancak bu rakam Kasım ve Şubat krizlerinin ardından 878 dolara kadar düşmüştür.

Tarım arazileri karşılaştırıldığında da büyük bir fark kendini göstermektedir. 15 AB ülkesinde toplam tarım alanı 135 milyon hektar ve toplam işletme sayısı 7 milyonla sınırlı kalmaktadır. Türkiye'de ise 28 milyon hektar

ye'de 38.000 kg/ha, AB'de ise 58.000 kg/ha'dır. Hayvancılık sektöründe de aynı durum, aynı uçurum ortadadır. Türkiye'de işletme başına düşen hayvan sayısı Türkiye'de 3.9; AB'de ise 38.7'dir. Bu rakamların ardından destekleme rakamlarına baktığımızda ise 2001 yılı rakamları ile AB'nin tarıma 105.6 milyar dolar destek verdiğini; Türkiye'nin ise aynı dönemde 6.3 milyon dolar destek verdiğini ve ayrıca destekleme alımlarını kaldırmak için türlü politikaları denediğini de görüyoruz. Yine 2001 yılında AB'de

ve çok uluslu şirketlerin açık pazarı haline getirmek amaçlanmıştır. AB'nin Türkiye tarımına müdahaleleri de bu amacı taşımakta ve uyum yasaları ve Gümrük Birliği anlaşması ile yapılmaktadır. AB ile Türkiye arasında yapılan GB anlaşmasında temel tarım ürünleri kapsam dışında bırakılırken bünyesinde şeker, hububat, süt bulduran işlenmiş tarım ürünleri (çikolata, çocuk mamaları, pasta, makarna vb.) anlaşma kapsamına alınmıştır. Bunların anlaşmaya dahil edilmesinin nedeni ise bu ürünlerde AB'nin sağladığı üstünlük. Bu üstünlükle AB, Türkiye pazarına çok rahat girebilecek imkanları elde etti. Buna karşılık Türkiye'nin üstünlük sağlayabileceği düşünülen ürünler ise kapsam dışı bırakıldı.

Ayrıca AB'nin tarıma yönelik politikalarını IMF programından çok farklı bir anlamda ele almak doğru değildir. Sonuçta yaşanan yıkımın boyutlarına bakıldığında da iki programın da asıl amacının ne olduğu ortaya çıkmaktadır. Yine Türkiye'nin OTP'ye uyum süreci içerisinde yaşayacakları da ileriki yıkımların bir aynası durumunda. OTP'ye uyum sürecinde örneğin hayvancılık sektöründe rekabet koşulları ağırlaşacaktır. Ayrıca tarım yapılarının farklılığından dolayı bu süreç Türkiye'de bir kısım üreticinin tasfiyesini daha da hızlandıracaktır. Yani sonuç olarak IMF politikalarının uygulanmasını birinci şart olarak koşan AB'nin de amacı aynı yıkımdan farklı birşey değildir.

ları ile tarımın bitirilmesine yönelik tepkilerinden kaynaklanıyordu.

Tarım alanında Türkiye-AB ilişkilerindeki en önemli konulardan biri Türkiye tarımının Ortak Tarım Politikalarına (OTP) uyumu konusudur. Bu konu bağlamında yine Türkiye tarımı ile AB tarımı karşılaştırıldığında en belirgin farklılık tarımın GSYİH içindeki payı. Türkiye'de tarım sektörünün GSYİH içindeki payının toplam nüfus içinde tarımsal işgücü oranı ve tarımsal işletme sayısı oldukça yüksektir. Türkiye'de bu rakam % 14 dolaylarında bulu-

tarım alanı ve 4 milyon işletme bulunmaktadır. Yine Türkiye'de kimyasal gübre kullanımı hektara 85 kg düşmektedir. Bu miktar 116 kg olan dünya ortalamasının oldukça altındadır. Gübre kullanımı İngiltere'de Türkiye'nin 3.3 katı; Fransa'da 2.8 katı; İtalya'da 2.6 katı; Almanya'da ise 2.4 katı durumundadır.

Tarımsal verimlilik olarak bakıldığında da Türkiye'nin AB'nin çok gerisinde olduğu görülebilir. Örnek verecek olursak buğday verimi Türkiye'de 1.900 kg/ha iken AB'ye üye ülkelerde 5.700 kg/ha'dır. Şeker pancarı verimi Türki-

yetici başına tarımsal destek 5.700 dolar olurken Türkiye'de ise 280 dolardır. Yani AB ülkeleri üreticilerini Türkiye'den 20 kat daha fazla desteklemektedir.

AB'deki bu ürün fazlalığı 1970'li yılların başında ortaya çıkmaktadır. OTP kuruluş aşamasındayken tarım ürünlerinde bir dışa bağımlılık söz konusu idi. Ancak 1970'li yıllardan itibaren bu artış stoklaşmaya varmıştı. O dönemden sonra da AB'nin amacı mevcut bu stoklarını eritmek olmuştur. Bunun için de Türkiye gibi ülkelerin tarımını üretimsizliğe boğmak

Perişan olma sırası üzüm üreticisinde

Binbir çileyle üretim yapmaya çalışan köylü ürünün elinde kalmasından korktuğu için soluğu tefeci-tüccarın kapısında alıyor.

IMF politikalarıyla tarımı bitirmeyi hedefleyen emperyalist güçler ve yerli işbirlikçileri şimdilerde Türkiye'deki üzüm üretimini bitirmenin çabası içerisinde.

Üzümde yeni ürünün piyasaya çıkmasına rağmen fiyatın hala belirlenmemesinin üreticiyi belirsizliğe ittiğini belirten Tür-Köy-Sen yetkilileri, üreticilerin ürünlerini maliyetinin altında tüccara satmak zorunda kaldıklarını vurgularken, taban fiyatının geç açıklanmasının, ayrıca açıklanan fiyatın da düşük olmasının gelecek yıllardaki üzüm üretimini tehlikeye soktuğunu belirttiler.

Tür-Köy-Sen Salihli Şubesi üreticinin hükümetin politikaları nedeniyle tüccarın insafına terk edildiğini belirterek, üzüm taban fiyatlarının derhal açıklanmasını isterken, İzmir'in Menemen ilçesinin Ziraat Odası Başkanı Şeref Sofuoğlu da "her yıl en geç 1 Ağustos gününe kadar açıklanan çekirdeksiz üzüm taban fiyatına ilişkin şu ana kadar bir gelişme olmaması üreticiyi daha da kaygılandırmaktadır. 1 kg kurumu üzümün maliyeti 1 milyon 379 bin liraya ulaşmıştır. Bu nedenle de taban fiyatı 1 dolardan daha az olmamalıdır. Taban fiyatı bir dolardan ilan edilirse üzüm üreticisi zarar eder, perişan olur" diyor.

Devlet uyguladığı bu politikayla şimdi de üzüm üreticisini bitirme yolunda. Elindekini avucundakini alınteriyle yorurup toprağa akıtan üretici köylü, umutsuzca beklerken, Türkiye tarımı ise adım adım bitiriliyor.

Pamuk, emperyalistlerin iştahını kabartıyor

Tarladan konfeksiyona 10 milyon insanın karnının doymasını sağlayan pamuk üretimi IMF politikaları ile bitirilmek istenmektedir. Öyle ki bu politikalar sonucunda Türkiye, Çin'den sonra dünyanın 2. pamuk ithalatçısı konumuna getirilmiştir.

Ülkemizde diğer tarımsal ürünlerde olduğu gibi pamuk üretiminde de uygulanan emperyalist politikalarla Çukurova'nın beyaz altın üretimi bitirilmek istenmektedir. Tarım açısından, tekstil ve konfeksiyon açısından, yağ açısından stratejik bir önemi olan pamuğun bitirilmesiyle Türkiye, ABD ve AB'nin açık pazarı haline gelmektedir. Tekstil ve konfeksiyon sanayisinin ana hammaddesi olan pamuk ülkemiz açısından çok önemlidir. Türkiye'de pamuk üretimi yapılan bölgelerin toplam nüfusu 14 milyondur. Bu nüfusun 6 milyonu pamuk üretimiyle geçiniyor. Yalnızca tekstil-konfeksiyon sektörü toplam GSMH'nin yüzde 12'sini, imalat sanayi üretiminin yüzde 18'ini imalat sanayi istihdamının yüzde 40'ını ve toplam ihracatın yüzde 38'ini

(12 milyar dolar) oluşturmaktadır. Pamuk üretimi tarladan konfeksiyona 10 milyon insanın karnını doyurmasını sağlamaktadır.

Böylesine önemli bir ürün olan pamukta destekleme alımlarının azaltılmasıyla, maliyetin sürekli artmasına rağmen (mazot ve gübrede son yıllarda yüzde 700'lere varan bir artış oldu) pamuk fiyatının 3-4 yıldır yerinde sayması hatta gerilemesi ile köylüler artık pamuk üretimini terk etmeye başlamıştır. Rakamlarla geçmişe bakarsak pamukta geline aşama daha iyi görülecektir. 1995-96 yıllarında Çukurova'da 254 bin hektar pamuk ekilirken, 99-2000 sezonunda 178 bin hektar, 2000-2001 sezonunda 115 bin hektara düşmüştür. Bu yılda ise geçen yıla oranla düşüş oranı ise yüzde 20-25 dolayındadır. Bu ra-

kamlar göstermektedir ki IMF'nin emirleri doğrultusunda uygulanan "tarım reformu" politikasıyla tarım tamamen bitirilmektedir. Pamuk üzerinde uygulanan bu politikanın nedeni ise Türkiye'nin 1 milyon 300 bin ton dolayındaki çekilmiş pamuk ihtiyacıdır. Bu da emperyalistlerin iştahını kabartmaktadır. Ülkemiz-

deki kendi öz kaynaklarımızın bu ihtiyacı karşılayabilecek durumda olmasına rağmen, üretimin emperyalistlerin emirleriyle düşürülmesiyle birlikte şu anda 400 bin ton civarında pamuk 500 milyon dolar karşılığında ithal edilmektedir. Ve şu anda Türkiye, Çin'den sonra dünyanın ikinci pamuk ithalatçısı konumuna

getirilmiştir. Bu politikaların devam etmesi nedeniyle Türkiye yakın bir gelecekte pamuk ihtiyacının tamamını ithal etmek zorunda kalacaktır. Bu da ülkemizin emperyalizme olan bağımlılığını daha da artıracak, sadece pamuk üreticisi 6 milyon insan açlığa terk edilerek ve kazaktan çoraba kadar herşey zamlanacaktır.

Kavun karpuz köylüye bela oldu

Samsun: Devletin tarım politikasıyla perişan olan üreticiler listesi gün be gün kabarırken, bu devlet vurgunundan son etkilenen karpuz ve kavun üreticileri oldu.

Samsun'da toprağı olmadığı için tarla kiralamak zorunda kalan, gübre, mazot ve ilaç fiyatlarını karşılayamayan Bafra köylülerin ürettikleri karpuz ve kavun bu yıl heba oluyor.

Beklenen fiyatın altında bir fiyat belirlenmesi köylüyü perişan ederken karpuzlar ya tarlalarda bırakılmakta

ya Kızılıрмаğa verilmekte ya da hayvan yemi olarak kullanılmakta.

Coğrafi yapının bahsi geçtiğinde Bafra Ovasıyla övünen, verimliliğinden dem vuran devletin bugünlerde ovayı resmen kurutmaya çalıştığını dillendiren köylüler; yetiştirdikleri kavunu 50 bine, karpuzu 30 bine zor satmalarına karşın bunların şehirlerde 10-15 katına satıldığını belirttiler.

Antakya karpuz üreticilerinin sıkıntılarıysa Bafra köylülerinden

farklı değil.

Tarlada kilosu 20 bin liraya, toptancı halinde ise 40 bin liraya satılan karpuzun durumundan ne köylü ne komisyoncu memnun. Antakya toptancı halindeki sebze-meyve komisyoncuları, yeni hasat başladığında kilosunu 500 bin liradan sattıkları karpuzun fiyatının, hasattaki artış nedeniyle düştüğünü, bu yüzden maliyetleri dahi karşılayamadıklarını belirttiler.

Ölüm Orucu'nda iki kişi daha yaşamını yitirdi

7 mevsimdir hapisanelerde tecrit ve izolasyona karşı sürdürülen direnişte direnişi Ölüm Orucu biçiminde devam ettiren tutsaklardan iki kişi daha yaşamını yitirdi. Semra Başyigit 30 Temmuz'da Bayrampaşa Hapishanesi'nde, Fatma Bilgin ise 10 Ağustos'ta Ankara Numune Hastanesi'nde Ölüm Orucu şehitleri arasında yerlerini aldılar.

Semra Başyigit

F tipi hapisanelerinde direnişi Ölüm Orucu biçimiyle sürdüren DHKP/C dava tutsağı Semra Başyigit 30 Temmuz'da direnişinin 367. gününde Bayrampaşa Hapishanesi'nde şehit düştü. Başyigit'in cenazesi ertesi gün Adli Tıp Morgu'ndan

alınarak memleketi Kütahya'da top-rağa verildi.

İHD'DE OTURMA EYLEMİ

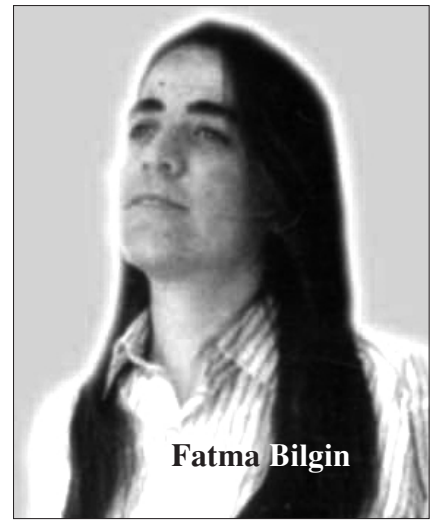
Ölüm Orucu direnişçisi Semra Başyigit'in şehit düşmesi üzerine 2 Ağustos'ta İHD İstanbul Şubesinde oturma eylemi düzenlendi. Eylemden önce Şube Başkanı Eren Keskin, Bayrampaşa Hapishanesi'nde son olarak yaşanan olaylarla ilgili bir açıklama yaptı. Keskin; Bayrampaşa Hapishanesi'nde siyasi mahkumların yemeklerden ve sudan zehirlendiklerini, ayrıca hapisanede kendilerine A Takımı diyen, gardiyanlar tarafından kurulmuş bir grubun olduğunu ve bu grubun hapisanede haraç topladığını, siyasi mahkumların önünde travestilere tecavüz ettiklerinin belirlendiğini söyledi. Adalet Bakanı'nı görev başına çağırarak, "ceza-

evlerinde bu tür uygulamaların önüne geçilmesini; koşulların iyileştirilmesini ve bakanlığın duyarlı olmasını istiyoruz" dedi. Ardından İHD önünde Ölüm Orucu şehidi Semra Başyigit'in ölümünden dolayı Adalet Bakanı'nı protesto etmek için 5 dakikalık oturma eylemi yapıldı.

93. ŞEHİT FATMA BİLGİN

Ölüm Orucu direnişçisi Fatma Bilgin direnişinin 431. gününde 10 Ağustos 2002 günü saat 03:00 sıralarında Ankara Numune Hastanesi'nde şehit düştü.

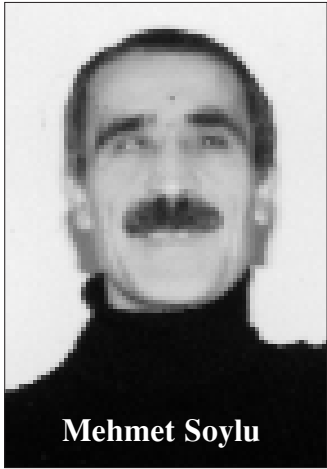
1972 Antakya Kuzeytepe Köyü doğumlu olan Fatma Bilgin, Aralık 1995'te Kurtuluş Gazetesi muhabiriyken tutuklanmıştı. Ölüm Orucu'na Malatya Hapishanesi'nde 5. ekte başlayan Fatma Bilgin durumu ağırlaşınca Ankara Numune Hastanesi'ne getirilmiş, burada kendisi-

Fatma Bilgin

ne 1 Ağustos günü zorla müdahale edilmişti. Fatma Bilgin'in şehit düşmesinin ardından bir açıklama yapan TAYAD'lı aileler Fatma Bilgin'in ölümünden hapisanelerde tecrit politikasını sürdürenlerin sorumluluğunu söylediler.

Ölüm Orucu anmasından F tipi'ne!..

Mehmet Soylu

Sarıgazi'de 96 Ölüm Orucu ve SAG şehitlerinin anması sonrasında gözaltına alınanlardan Mehmet Soylu ve Metin Aslandoğmuş somut hiçbir gerekçeye dayanılmaksızın tutuklandı. Jandarma komutanının gözaltında bulunduğu süre içinde Mehmet Soylu'ya "seninle daha sonra görüşeceğiz" tehditleri kararın tamamen keyfiliğini ve jandarmanın ifadeleri doğrultusunda verildiğini açıkça ortaya koyuyor.

Tutuklandıktan sonra ön-

celikle Bayrampaşa Hapishanesi'ne götürülen Soylu ve Aslandoğmuş, burada çırılçıplak soyularak kaba dayığa maruz kaldılar. 9 Ağustos tarihine kadar Bayrampaşa Hapishanesi'nde hücrelerde tutulan Mehmet Soylu ve Metin Aslandoğmuş daha sonra tutuklama kararına yapılan itiraz dilekçelerinin kabul edilmemesi üzerine Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'ne götürüldüler.

Sarıgazi gözaltıları protesto edildi

28 Temmuz'da Sarıgazi'deki 12'lerin anmasına jandarma saldırmış ve 64 kişi gözaltına alınmıştı. Ardından 8 kişi DGM'ye çıkarılmış, TUYAB çalışanı Mehmet Soylu ile Metin Aslandoğmuş tutuklanarak Bayrampaşa Hapishanesi'ne gönderilmişlerdi. 2 Ağustos'ta yaşananlarla ilgili olarak İHD'de bir basın açıklaması yapıldı. TUYAB, İşçi-

köylü, Dayanışma gazetele-ri çalışanları, Mehmet Soylu'nun eşi ve gözaltına alınanlar yaşadıklarını anlattı. TUYAB yaptığı açıklamada; şehitlerini anmaya mezarları başına gidenlerin devletin şiddetine maruz kaldıklarını, devletin hiçbir demokratik talebi kabul etmediğini ve şiddet uyguladığını belirtti. Gözaltına alındıktan sonra DGM'ye çıkarılan İşçi-köylü çalışanı Yılmaz Bozkurt ise "Bana ajanlık teklif edildi, örgüt üyeliğini kabul etmemi istediler. Kaba dayığa maruz kaldım, DGM savcısının keyfi tutumu yüzünden 2 gün gözaltında tutulduk. Gazilere ve şehit ailelerine önümüzde hakaret ettiler" dedi. Mehmet Soylu'nun eşi de kocasının dövüldüğünü, soyularak sorgulandığını ve sorgu esnasında gözlerinin bantla kapatıldığını söyledi.

TAYAD'lı aileler açlık grevinde

TAYAD'lı ailelerden Melek Akgün, Kemal Ağdaş ve Niyazi Ağırman 11 Ağustos günü tecritin kaldırılması için Süresiz Açlık Grevine başlayacaklarını duyurdular. 11 Ağustos günü saat 13:30'da Niyazi Ağırman'ın Alibeyköy'deki evinde başlayacak olan Açlık Grevinin öncesinde ise sabahtan itibaren polis, barikat kurdu. Kemal Ağdaş ve Melek Akgün de dahil 20'ye yakın kişiyi gözaltına alan polis, ziyarete gelen kitlenin eve girmesine izin vermedi. Bunun üze-

rine Alibeyköy cemevinde toplanan yaklaşık 80 kişilik grup, ara sokaklardan evin önüne kadar geldi. Tutsak yakınlarının avukatı Özgür Gider'in gelmesi ile kitlenin içinden beş kişi temsilci olarak seçildi. Basının da gelmesiyle Niyazi Ağırman, evinde bir konuşma yaptı. "Oğlumun intihar ettiğine inanmıyorum, sözde kafasını, göğsünü yararak bir otopsi yapılmış ama bizlere sonucu hakkında da henüz bir bilgi verilmedi. Oğlumun boğulduğuna inanıyorum" diyen baba "oğlumun katillerini arıyorum, tecritin kalkmasını istiyorum. Evim abluka altında. Ama evimin basılacağını da bilsem hiçbir şey beni yıldıramayacak. Açlık Grevini sürdüreceğim" sözleriyle konuşmasını bitirdi. Gözaltılarla ilgili açıklama yapan Avukat Özgür Gider, Kemal Ağdaş ve Melek Akgün'ün sabahtan geldiklerini, apar topar gözaltına alınarak Yeşilpınar Karakoluna götürüldüklerini ve karakolda açlık grevine başladıklarını yine ziyarete gelen ailelerin çocuklarıyla beraber gözaltına alındıklarını, akıbetleri hakkında net bir bilgi alamadıklarını ifade etti.

Açıklama bittikten sonra kitle, ziyaretçilerin de gelmesiyle alkış ve zılgıtlarla dağıldı.

Ertesi gün Niyazi Ağırman'ın evine baskın düzenleyen polis misafiri ile birlikte Niyazi Ağırman'ı da gözaltına aldı. Gözaltına alınanlardan aralarından Melek Akgün, Niyazi Ağırman, Kemal Ağdaş'ın da bulunduğu 11 kişi siyasi şubeye götürüldü.

Muharrem Horoz mezarı başında anıldı

Ölüm Orucu direnişinde 30. Proletarya Partisi'nin 2. Ölüm Orucu şehidi Muharrem Horoz şehit düşüşünün birinci yılında 4 Ağustos'ta mezarı başında ailesi, dostları ve yoldaşları tarafından anıldı.

İstanbul: Devlet, 19 Aralık 2000 tarihinde 20 hapis-haneye birden operasyon düzenleyerek üzerinde tam bir yıl çalışılmış bir katliam gerçekleştirdi.

Böylesine vahşice planlanmış bu katliama muazzam bir direnişle yanıt veren tut-saklar, F tipi hapisanelerde uygulanan tecrit ve izolasyonu kabul etmeyeceklerini direnişlerinin her boyutunda haykırdılar. 19 Aralık'tan günümüze kadar 93 şehidin verildiği bu direnişte 30., Proletarya Partisi'nin 2. Ölüm Orucu şehidi olan **Muharrem Horoz** 3 Ağustos 2001'de alında kızıl bantla veda etti yoldaşlarına. Muharrem Horoz, şehit düşüşünün birinci yıldönümünde ailesi, dostları ve yoldaşları tarafından 4 Ağustos 2002 tari-

hinde mezarı başında anıldı.

Öğle saatlerinde Yenibosna Cemevi'nde ailesi tarafından verilen yemekten sonra arabalara binilerek Çoban Çeşme Mezarlığı'na gidildi. Gerek Cemevine gerekse mezarlığa panzerlerle, çevik polislerle yığınak yapan polis, aileyi sürekli tehdit ederek "mezarlığa giderek anma yaparsanız herkesi tutuklarız" tehdidiyle sürekli gergin bir hava yaratmaya çalıştı.

Muharrem'in resmi, kırmızı karanfiller bir de Tokat'tan yoldaşlarının getirdiği sarı yayla çiçekleriyle süslenen mezar başında Muharrem Horoz'un ailesi bir konuşma yaparak onun gibi yiğit birinin kolay kolay yetişmeyeceğini,

onun şehit düşmesinin hepimiz için bir ka-

yıp olduğunu söyleyerek onun anlatan bir yazı okudu. Yazı okunurken gözyaşlarını tuta-

mayan kitle, daha sonra alkışlar ve zılgıtlarla mezarlıktan ayrıldı.

Aileler konuşuyor

"Oğlumun tedavisi bilinçli olarak engelleniyor"

İçerde ve dışarda tecrit sürüyor. Yaşamın bir bütününü hücreleştirmeye dönük saldırılar daha da boyutlanarak sürerken yaşamını hapisane koşullarında sürdüremez durumda olan tut-sakların sayısı da sürekli artıyor.

Sara hastası olan **Zeki Şahin** de **Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'**nden sağlık durumunun kötüleşmesi üzerine Bayrampaşa Hapishanesi'ne götürülmüştü. 3,5 aydır Bayrampaşa Hapishanesi'nde bulunan ve beyninde tümör de oluşan Zeki Şahin'i annesi Güzel Şahin anlattı: "Oğlum Zeki tutuklandıktan sonra gördüğü işkencelerin de etkisiy-

le bel fitiği oldu. Mide ülseri geçirdi. Ve ülseri şu anda çok ilerlemiş durumda. Sara hastalığı var. Doktorun oğluma diyet uygulaması gerektiğini söylemesine rağmen hapisane müdürü iki kişi için özel uğraşmayacağını söylüyor. Müdürle kendim görüşmeme rağmen bir sonuç alamadım. Oğlumun tedavisi hapisane yönetimi tarafından bilinçli olarak engelleniyor. Ve böylece oğlum ölüme terk ediliyor." Hastalığı nedeniyle sürekli doktor kontrolünde olması ve diyet yapması gereken Zeki Şahin için annesi DGM Savcılığı'na oğlunun tedavisinin dışarda yapılması istemiyle iki kez dilekçe verdi.

Güzel Şahin

Zeki Şahin

Ancak bu dilekçelerden herhangi bir sonuç alamadı. Görüşlerde yaşadıkları bas-kılara da değinen Güzel Şahin içerde kendi çocuğu dışında başkasıyla görüşemediğini de söyleyerek sözlerini şu şekilde bitirdi; "Zeki gibi yüzlerce çocuklarımız hasta. Hasta ve sakatların hapisane koşullarında tedavileri mümkün değil. Çocuklarımızın ölümlerine seyirci kalmamak için daha duyarlı olmamız, insanları F Tipi Hapishanelere karşı duyarlı olmaya çağırmanız gerekiyor."

TUYAB ve TAYAD'dan suç duyurusu

İstanbul: 31 Temmuz 2002 tarihinde saat 13:00'de tutuklu ve hükümlü aile örgütlenmeleri TUYAB ve TAYAD İstanbul'da Alman Konsoloslugu önünde toplanarak F tipi hapisanelerinde yaşanan tecrit uygulamaları ile ilgili Almanya Başkonsolosluğu'na dilekçe gönderdiler. "F tipi projesinde Avrupa Birliği'nin de imzası vardır. Dolayısıyla ortaya çıkan sonuçlardan Avrupa Birliği de sorumludur. Daha fazla ölüm, sakatlanmaların olmaması, fiziki ve psikolojik rahatsızlıkların artmaması için, F tiplerinde tecrit ve izolasyona son verilmesini istiyorum" diyen yaklaşık 100 tutsak yakını toplanan dilekçeleri aralarında belirledikleri temsilciler aracılığıyla konsolosluga ulaştırarak dışarda basına bir açıklama yaptılar. Kandıra F tipinde ölü bulunan Volkan Ağırman'ın babası da bir açıklama yaparak F tipi hapisanelerde daha fazla insanın ölmemesi için tüm insanları duyarlı olmaya davet etti. Niyazi Ağırman'ın konuşmasının ardından kitle alkış ve zılgıtlar eşliğinde dağıldı.

IMF'ye "taahhütlerimizin arkasındayız" mesajı

Bir tarafta yaşanan kriz her geçen gün daha da derinleşmekte ama bir taraftan da habire IMF'den kredi alınmaktadır. Krizden çıkmanın tek yolu üretmekten IMF üretimi durdurmakla, borç alma ile ülkenin içinde bulunduğu krizden çıkacağını iddia etmektedir.

Geçtiğimiz hafta Türkiye bir yandan erken seçim tartışmaları ile çalkalanırken bir yandan da IMF'nin vereceği kredi dilimini verip vermeyeceği belirsizliğini yaşadı. 3. gözden geçirme sonrası onaylanan kredi diliminin seçim harcamaları için kullanılabilmesi endişesini taşıyan IMF, egemenlerden taahhüt mektubu almadan rahat edemedi. 3. kez devletten bu konuda taahhüt alan IMF, bu paranın seçim harcamalarında kullanılmayacağı yönlü garanti aldıktan sonra kredi dilimini serbest bırakacağını açıkladı. IMF daha önce de toplam 16.5 milyar dolarlık kredi kullanılmayı taahhüt ettiği üç yıllık stand-by düzenlemesinin onayı öncesinde ve 2002 yılı başında taahhüt istemişti. Yaşanan tüm kaos ortamına rağmen dayattığı programın tıkırında işlemesi için her türlü yöntemi kullanan IMF, verdiği kredilerin yıkım politikaları dışında bir amaç uğruna kullanılabilmesi tehdidine karşı da uyanık davranmaya çalışıyor. Bu dayatmalar sonucunda koalisyon hükümetinin ortakları IMF'ye taahhütlerinin arkasında olduklarına dair bir mektup göndermişlerdi.

IMF'nin de niyet mektubu-

na sadece bir şart koymasının seçim koşullarından kaynaklı olduğu ileri sürülüyor. Bu şart da Kamu Mali Yönetim ve Mali Kontrol Yasa Tasarısı'nın meclise sunulması. Devlet bir yandan IMF'nin dayatmaları ile gelecek kredi dilimlerini farklı harcamalarda kullanmayacağına garantisini verirken bir yandan da meclisten geçirilmesi gereken yasaları jet hızıyla oy-

lamakla meşgul.

IMF İcra Direktörleri Kurulu geçtiğimiz hafta yaptığı ek niyet mektubu görüşmelerinin sonucunda 1.1 milyar dolarlık (yani yaklaşık 1.8 katrilyon lira) kredi dilimini onayladı. Bu şartlar altında Türkiye, IMF'nin taahhütte bulunduğu 17 milyon dolar kredinin 12 milyar dolarını kullanmış olacak. Ama tamamen IMF'nin istekleri doğrultu-

sunda. Bugüne kadar alınan tüm kredileri halk için umut olacak; krizden çıkış yolu olarak göstermeye çalışan hükümetin bu yalanları hem yaşanan pratik süreçle hem de bu tür taahhüt mektupları ile açığa çıkmıştır. Onlarca kez alınan kredi dilimleri yaşanan ekonomik krizi atlatmak değil; emperyalistlerin istediği rotaya sokmak için kullanılmıştır. Uşaklığı ilikleri-

ne kadar işleyen Türk egemen sınıfları ise kredi dilimlerini alabilmek için tüm şartları eksiksiz yerine getirmeye çalışmakta ve IMF'nin tereddütlerini gidermek için defalarca kez "taahhütlerimizin arkasındayız" mektubu yazmaktadır. Halen uygulanmaya devam edilen 3 yıllık IMF ekonomik programı IMF'nin gözden geçirme çalışmalarını sonrasında hazırlanan ek niyet mektubu ile kullanıma açılıyor. İlk ek niyet imzasında kredinin 9 milyar doları kullanıma açılmıştı. Ancak sözü edilen bu kredi dilimlerinin hiçbirinin halkın acısını dindirmek, krizden kurtulmasını sağlamak için kullanılmadığı ortada. Öyle ki bir tarafta yaşanan kriz her geçen gün daha da derinleşmekte ama bir taraftan da habire IMF'den kredi alınmaktadır. Krizden çıkmanın tek yolu üretmekten IMF üretimi durdurmakla, borç alma ile ülkenin içinde bulunduğu krizden çıkacağını iddia etmektedir. Bunun kocaman bir yalan olduğu şu an yaşadığımız gerçekler üzerinden ortadadır.

Dün Hiroşima bugün Irak

Ankara: Tam 57 yıl önce 6 Ağustos 1945 tarihinde Amerika'nın Japonya'nın Hiroşima kentine attığı atom bombası 140 bin insanı öldürmüştü binlercesini sakat bırakmış ve sakat bırakmaya, öldürmeye devam etmiştir. ABD bugün de Irak'a savaş başlatma hazırlığı yaparak ikinci Hiroşima'lar yaratmanın hesabını yapmaktadır.

İHD Ankara Şubesi de 6 Ağustos'un hem Hiroşi-

ma'ya atılan atom bombasının kınanması hem de Irak'a yönelik yapılacak savaşa "hayır" demek için **Yüksel Caddesi İnsan Hakları Anıtı'nın önünde bir oturma eylemi gerçekleştirdi.** Birçok kurumun katıldığı ve "ABD'nin petrol düşleri bizim kabusumuz oluyor", "savaşa hayır yoksulluğa son", "egemenlerin çıkar savaşları için yoksulların verecek canı yok" vb. döviz-

lerin açıldığı eylemde "Savaşa hayır kahrolsun emperyalizm", "Amerikan askeri olmayacağız" vb. sloganlar da atıldı. Eyleme **Gülşen Akgün** de şarkıları ile destek verdi. **Hiroşima** şarkısının ardından İHD Ankara Şubesi Başkanı **Ender Büyükcülha** basın metnini okudu. Büyükcülha "artık tek bir otun bile bitmediği toprağı, artık tek bir kuşun bile kanat çırpmadığı gökyüzünü, ölü-

ya da sakat doğan bebekleri, her dokunuşu ölüm veren insanları, hangi sözler anlatabilir. Ne gariptir ki, dün Hiroşima katliamına imza atan Amerika bugün Irak'ta kimyasal-biyolojik kitle imha silahları bulundurduğu iddiası ile askeri müdahalede bulunma hakkını kendinde görmektedir. Evet, bugün bütün dünya kamuoyu, ABD'nin Irak müdahalesi için geri sayıma başladı. Bundan tam 57

yıl önce, Hiroşimalı çocuklar, gençler, anneler, işçiler, öğrenciler siren sesleri ile uyandılar. Sirenler, her savaşta ölümün ve çaresizliğin habercisi oldu. Bizler bu sesleri, yarın Irak'ta ve ülkemizde duymak istemiyoruz" dedi. Basın açıklamasının bitmesi ile savaşa hayır diyen kitle ellerindeki dövizler ile bir dakika boyunca oturdu. Oturma eylemi alkışlar ve sloganlar ile bitirildi.

Halka ilaç dağıtmak da suç kapsamında

Amacı maddi durumu iyi olmayan ve ilaç alacak durumu olmayan ailelere ilaç dağıtmak olan HA-DEP'in başlattığı kampanya, valilikçe "nereden toplandığı ve kime dağıtıldığı belli olmadığı" gerekçeyle yasaklanıyor.

Kampanyanın yasaklanmasının asıl amacı belirtildiği nedenden öte HADEP'in yürüttüğü çalışmaları sekteye uğratarak engellemek. Batman Belediye yönetiminde bulunan HADEP'in, bölgede yaşayan Kürt halkının sıkıntılarına çözüm olma çabası devleti rahatsız etmekte. Hiçbir hukuksal gerekçe gösterilmeden dur talimatı gönderen valilik; başlatılan ilaç kampanyası ve halka dağıtım konusunda ne tür bir yol izlendiği ve usulsüzlük olup olmadığı konusunda belediyeden bilgi isteyerek sağlık personelinden de konuyla ilgili ifade vermesini istiyor.

Batman Belediyesi tarafından başlatılan kampanya, bazı kurumların maddi durumu iyi olan ailelerin ve kullanılmayan ilaçları bağışla-

yanlardan toplanan ilaçların halka dağıtılmasıyla başlıyor ve valiliğin yasaklama talimatına kadar devam ediyor.

Valiliğin yasaklama kararına karşı açıklama yapan Belediye Hukuk Danışmanı **Bengi Yıldız**; "Kampanyayı başlatırken amaç, hem ilaç kullanımında tasarruf sağ-

lamak hem de halkın ihtiyacı olan sağlık hizmetine katkıda bulunmaktır. Kampanya çerçevesinde toplanan ilaçların hangi kurumdan ve kimlerden alındığı tamamen kayıtlıdır. Ayrıca ilaçların dağıtımının kimlere yapıldığı da kayıtlarda mevcuttur" dedi.

Bu iktidara oy yok

3 Kasım 2002 olarak belirlenen seçime birkaç ay varken hazırlıklar başladı. 27 partinin müracaat ettiği seçim için partilerin de kamuoyunu ziyaretleri başladı tabii. Şimdiye kadar binbir entrika çizen, vaatlere vaat ekleyen burjuva partilere ise tepkiler gittikçe çoğalıyor. Burjuva medyada yansıyan haberlere bile baktığımızda köylülerin isyanı gündemde. Bir-

çok köyde "bu köye siyasetçi giremez" tabelaları asılmış. Halkın yaşanan sorunlara yönelik "her seçim bir umuttur" anlayışı ise artık yıkılmış. İktidar partilerinin hepsinin aynı olduğuna senelerin deneyimi ile değişimi yaratacaklarına inançları yok. Basında çıkan köylülerin "artık oy kullanmayacağız" haberlerinden en ilgi çekicisi de Giresun'da Merkez Aydınlar Kö-

yü Muhtarının açıklamasıydı. "Kime oy vereceksin diye sormayın. Kim fındığa değerini verecekse onun peşindeyiz. Ecevit, Apo'yu yakaladık dedi. Oylarımızı aldı. Artık gözümüz açıldı. Hiçbirine oy yok. Yemin ediyorum köyü örgütledim. Gelirlerse odunla bekliyorum..." Yıllar yılı devletine hizmette kusur tanımayan ama hastanesinde tedavi olamayan, geçinemeyen, evine ekmek bile götürmeyen, çocuklarını okutamayan halkımız soruyor. "Geçen sefer seçtiklerimiz ne yaptı ki şimdi seçeceklerimiz ne yapacak" diye.

Gazetemize ve okurlarımıza DGM saldırısı

Ankara: 20 Nisan 2002 tarihinde **Tunceliler Kültür ve Danışma Derneği'nin Yükseliş Koleji'nde** yaptığı etkinliğin ardından **25 Nisan 2002** tarihinde **gazetemiz Ankara Büro** çalışanları **Betül Kılıçaslan** ve **Erdoğan Özbay** ile birlikte beş okurumuz evlerinden sabahın erken saatlerinde polis tarafından gözaltına alınmışlardı. İddianamede bu etkinlikte slogan atarak "yasadışı örgüte yardım ve yataklık yapıldığı" iddia edildi. Gözaltına alınanlardan **U.A.** ve **B.D.** 18 yaşından küçük ol-

malarına rağmen **Ankara DGM'de** yargılanıyorlar. Devletin çocukları da DGM'lik yapması ve bu tutumuyla insanlara gözdağı vermesi devrimcilere ve halka gözdağı vermesinin bir parçasıdır.

30 Temmuz'da ikinci duruşması yapılan davanın ardından **Evrensel Gazetesi'ne** açıklama yapan **U.A.'nın** babası **Haşim Atalay** oğlunun yaşadıklarından dolayı psikolojik sorunlar ile karşı karşıya olduğunu vurguladı. Atalay "evde yapılan arama da **Yeni Demokrat Gençlik** der-

gisini buldular. Bununla oğlumun örgüte yardım yataklık yaptığını iddia ediyorlar. Ben oğlumun düşüncelerine kendisinin karar vermesini istiyorum" deyip kendisinin de polis tarafından tehdit edildiğini söyledi. Atalay ayrıca "bu yaşta kişiler dünyanın her yerinde çocuk kabul ediliyor. Bizde ise **DGM'lerde** yargılanıyor. Bu yaşta çocuklar devleti yıkacaksa, yıkılsın zaten" dedi. 30 Temmuz'daki dava eksik evrakların tamamlanması için 3 Eylül'e ertelendi.

Mazlum-Der'den açıklama

Mazlum-Der İstanbul Şube Başkanı **Ahmet Mercan** basına yönelik yaptığı açıklamada; insanın onurlu ve özgür bir varlık olduğunu, ülkelerin varlıklarının vatanlarının dokunulmaz olduğunu, ABD'nin Afganistan saldırısı ile başlayan süreçte Uluslararası Ceza Mahkemesi yargılamasında ABD'nin muaf tutulmasının, insan haklarının ve hukukun, güçlünün manipülasyon aracı olabileceğini göstermesi açısından çarpıcı bir örnek olduğunu, Hiroşima, Nagazaki, Halepçe ve yakın tarihte Körfez Savaşı, Bosna Savaşı, Çeçenistan, Filistin'deki İsrail vahşeti ve diğer savaşların insanların vicdanında derin etkiler bıraktığını belirterek Irak'a ya da başka bir ülkeye yönelik saldırıya karşı da herkesi tepki göstermeye çağırdı.

Üniformalı Durmuş'un mahkemesi devam ediyor

Kartal: 6 Haziran akşamı kayınbiraderinin evine gitmek isterken yanlışlıkla Uzman Çavuş'un zilini çaldı diye kurşun yağmuruna tutularak yaralanan Kemal Babayigit ölümünden dönerken yüzü felç olmuştu. Çalışamayacak bir hale gelen Babayigit'i vuran üniformalı Uzman Çavuş Sebahattin Durmuş Askeri savcılıktan serbest bırakılmıştı. Durmuş daha sonra tutuklanarak Kartal askeri hapisanesine götürüldü. Durmuş'un mahkemesi 7 Ağustos 2002 tarihinde Kartal 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. Uzman Çavuş Sebahattin Durmuş mahkemeye askerlerin koruması altında getirilirken mahkemede Kemal Babayigit'in avukatı Eren Keskin de hazır bulundu. Uzman Çavuş Durmuş'un şahitleri dinlendikten sonra mahkeme **4 Eylül 2002** tarihine ertelendi. Mahkeme heyeti Kemal Babayigit'in şahitlerini dinlemezken Adliye polisinin, askerlerin, Uzman Çavuş Sebahattin Durmuş'u koruduğu görüldü.

Ağaçlar seçim için kesilecek

3 Kasım 2002 tarihinde yapılacak erken seçim için 5 bin ağaç kesilecek. Oy pusulaları, zarflar ve diğer evraklar için Yüksek Seçim Kurulu (YSK) SEKA'ya 878 ton kağıt siparişi verdi. YSK kağıt miktarının artacağını da belirtti. Ayrıca seçimde siyasi partilere verilecek para miktarı belirlendi. Hazine'den alınan 150 trilyonluk para dağılımı "DSP 19 trilyon 249 milyar lira, MHP 15 trilyon 596 milyar lira, ANAP 11 trilyon 469 milyar lira, DYP 10 trilyon 419 milyar lira, CHP, SP ve AKP 7 trilyon 555'er milyar lira."

Köyümü devlet yaktı diyen köylü tutuklandı

Yıllardır köyleri yakılan-yıkılan, zorla göç ettirilen Kürt halkı "köy-kent projesi" kapsamında başlatılan "köye geri dönüş" kampanyası ile düşüyor yollara. Köylerine geri dönen bu insanlar devletin kendilerine yaşatmış olduğu terörü dillendirince, gerçeklerin duyulmasına tahammül edemeyen faşist TC, insanlara yine baskı politikaları uygulamaktan geri durmuyor.

Geçtiğimiz günlerde, Hakkari'de geri dönüşün sağlandığı Ördekli köyüne ev yapmak için giden **Tayyar Yaşar**, köye getirilen inşaat malzemelerinin kontrolünü yapan polislerle evinin kimler tarafından yakıldığını tartıştı ve "köyümüzü **PKK değil, devlet yaktı**" dediği için gözaltına alındı. Hakkari Cumhuriyet Başsavcılığına çıkarılan Yaşar burada da ifadesini tekrarlayarak, "**Köyümüz daha boşaltılmadan önce askerler tarafından yakıldı. Hatta yakan başçavuşu da tanıyorum**" dedi. Savcılık tarafından ifadesi alınan Tayyar Yaşar, daha sonra tutuklanarak Hakkari hapisanesine konuldu.

Kendiliğindencilik

Proletarya Partisi'nin her militanının, komitesinin parti bilinci, örgütsel aktivitesi, kitleler üzerindeki etkisi yani bir bütün olarak pratiği dünden farklı ve daha ileri değilse o militan ve komite kendiliğindencilik girdabına tutulmuş demektir.

Sınıf mücadelesinde, proletaryanın ya da ezilen milyonların iktidar savaşımında, iradi müdahaleyi reddeden, gereksiz gören anlayışı tanımlayan kavramdır kendiliğindencilik. Kendiliğindencilik; devrimleri, sınıflar savaşımını, proletaryanın iktidar mücadelesini reddetmezler. Ne var ki, iktidar mücadelesi yürüten proletaryaya bilinç götürmeyi, bu bilinci götürecektir olan komünist partisini örgütlemeyi ve komünist partisinin, işçi sınıfının sermaye sınıfına karşı yürüttüğü iktidar savaşımına kurmaylık yapmasını gereksiz görürler. Kendiliğindencilere göre, kapitalist sistemin iç dinamikleri, yani kapitalizmin doğasındaki çelişkileri, işçi sınıfının devrim bilincine, burjuvaziyi iktidardan aşağıya etme bilincine ulaşmasını sağlayacaktır. Bu yüzden işçi sınıfına, kapitalizmin yıkılıp yerine sosyalist sistemin kurulması gerektiği bilincini dışarıdan götürmeye gerek yoktur.

Marksizmin sağdan yorumlanmasıdır kendiliğindencilik. Hareketi, değişim ve dönüşümü en önemlisi de sosyal alandaki gelişmeleri, insan iradesini hesaba katmaksızın yorumlayan sistemli ve disiplinli bir anlayışı tanımlar. Dünyayı, toplumsal gelişmeleri, yani hayatı iradecilik ile açıklayan anlayışın tam zıttıdır. **İradecilik**, bütün nesnel şartları yok sayarken, **kendiliğindencilik** de, iradeyi yok sayarak nesnel şartları herşey kabul eder.

Diyalektik tarihsel materyalizm, dünyayı yorumlama ve değiştirme pratiğinde, nesnel şartları yok sayan iradeciliği de, iradeyi yok sayan kendiliğindencilik de reddeder. Diyalektik tarihsel materyalizm, tarihi, hareketi, toplumsal alt üst oluşları, objektif ve subjektif faktörlerin diyalektik ilişkisini ve etkileşimini bir arada değerlendirerek açıkladı. Örneğin bir toplumsal alt-üst oluş (devrim) için, objektif faktörler ne denli olgunlaşırsa olgunlaşsın, subjektif faktör yani irade olmaksızın devrimin gerçekleşmesi imkansızdır; aynı şekilde subjektif faktör ne denli güçlü olursa olsun, objektif faktörler olgunlaşmaksızın da toplumsal alt-üst oluş imkansızdır.

İşte kendiliğindencilik, objektif faktörler ile subjektif faktör arasındaki zorunlu diyalektik bir-

liği yadsır ve mekanik bir biçimde objektif faktörleri "herşey" ilan eder. Bu yüzden de, "devrim", "sınıf mücadelesi", "sosyalizm", "Marksizm" savunusu sözde kalır ve proletaryayı edileştirerek, burjuvazi karşısında savunmasız bırakır.

Bugün için Proletarya Partisi saflarında, kendiliğindencilik doktrininin savunular yoktur. Yani devrimin, objektif şartların olgunlaşmasıyla kendiliğinden gerçekleşeceğini, proletaryaya bilinç götürmenin gereksizliğini, bunun için de partinin sınıf savaşımına müdahalesinin gereksizliğini savunan anlayışlar yoktur. Ama kendiliğindencilik çeşitli tezahürlerinin saflarda boy verdiği de aşikardır. Bunun en bariz biçimleri de, ülke ve dünyada yaşanan pek çok gelişmeye tavırsız kalma olarak yaşanmaktadır.

Gelişmelere müdahale etmek ve sürecin yönünü tayin etmek hiç kuşkusuz maddi güç sorundur. Ama maddi güç olmak da ancak ve ancak sürece doğru politikalarla müdahale ile mümkündür. O halde müdahalesizliğin nedeni maddi güç olamamak değil, aksine maddi güç olamamanın nedeni müdahalesizliktir diyebiliriz.

Kaldı ki, Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimi maddi güç olabilmek için en büyük cevherdir. Çünkü Marksizm-Leninizm, Maoizm, üretim sürecinde, sınıf mücadelesinde ve bilimsel deneylerde sınımsız yegane kılavuzdur. Böyle bir kılavuza sahip olduğumuz halde, maddi güç olamamaktan yakınırırsak, çıkarımız gereken sonuç, olayları ve gelişmeleri, yani toplumsal çelişkileri Marksizm-Leninizm-Maoizm perspektifiyle analiz edemediğimizdir.

Proletarya Partisi saflarında kendiliğindencilik tezahürünü pratik müdahalesizliğe indirgemek; yani eylemsizlik, aksiyonsuzluk (hareketsizlik) olarak algılamak, sorunu oldukça darlaştırmak olacaktır. Aksine, kendiliğindencilik tezahürleri en çok ülkede ve dünyada yaşanan gelişmeleri bilimsel bir perspektifle yorumlayıp olumlu olumsuz sonuçların neler olduğunu tespit etmekte, elimizin altında ve çevremizde devrim mücadelesini güçlendirecek ola-

nakların neler olduğunu inceleyip bunları kullanma çabasında; Proletarya Partisi'nin 30 yıllık tarihine rağmen sınıf mücadelesinde olması gereken yerde olamamasının nedenleri üzerine, alışılmış, basma kalıpcı yöntemlerin dışına çıkarak sorgulama ve bilimsel sonuçlara ulaşma çabasında; sınıf mücadelesinin ve partinin hangi tipte kadrolara ihtiyaç duyduğu ve bu tipte kadrolar haline ulaşma gayretinde; karşı devrimin ideolojik, politik, kültürel, örgütsel kuşatmasını yarmak için ne tür politikalara ve taktiklere ihtiyaç duyulduğunun araştırılmasında ve bunları tartışıp maddileştirme çabasında.. velhasıl ideolojik, politik, askeri örgütsel ve kültürel anlamda daha da yetkinleşme çabası ve gayretinde gözlemlenmektedir kendiliğindencilik.

Açıktır ki kendiliğindencilik etkin alanının böylesine geniş olması, dava adamı olma bilincinin muğlaklaştığının da göstergesidir. Kendine güven duygusunun, kuşatmayı yarma cesaretinin kırılmasıdır. Mevcut durumu objektif olarak kabullenmedir.

O halde bizim kendiliğindencilik ne olduğu üzerine sayfalar dolusu yazılar yazmaktan, saatler süren konuşmalar yapmaktan ziyade, hem faaliyet alanımızda hem de Proletarya Partisi'nin diğer faaliyet alanlarında kendiliğindencilik hangi biçimlerde somutlandığı üzerinde durmamız çok daha verimli olacaktır.

Partinin her militanı, her komitesi, kendini dünyayla sınamak zorundadır. Politik bilinci, örgütsel aktivitesi, kitleler üzerindeki etki gücü, partinin diğer alanlarıyla ilişkisi ve katkı düzeyi, yani bir bütün olarak pratiği dünden farklı ve daha ileri değilse o militan ve komite kendiliğindencilik girdabına tutulmuş demektir.

Kendiliğindencilik hüküm sürdüğü şartlarda, yenilenmenin ve gelişmenin olması imkansızdır. Gerileme, ideolojik yıpranma, devrimci duygularda aşınma, sınıf bilinci ve kininde azalma ya da yitim kaçınılmazdır. Söz konusu olan kuru kuruya inanç, içi kof bir kendine güven, gözü kara ve salt yıkıcı bir kin ve nefret, kendiliğindencilik panzehiri olamaz.

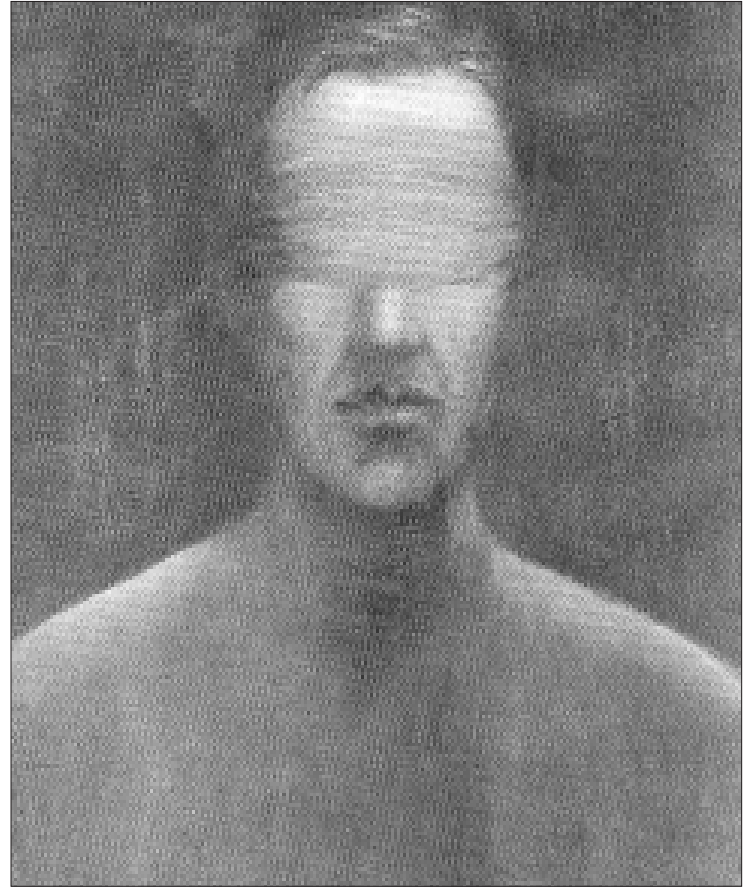
Nesnel gerçekliğin bilimsel temelde yorumlanıp doğru müdahalelerin neler olması gerektiğini

tanımlamayan devrimci teoriyle buluşmayan inanç, yok olmaya mahkumdur. Aynı şekilde kendine güvenin ve sınıf kininin de bilimsel bir temeli olmak zorundadır.

Mevcut sistem, kendiliğindenci düşünüş ve yaşayış tarzının en güçlü üretim merkezidir. Ekonomik, politik, kültürel anlamda toplumun çok küçük bir azınlığını tatmin eden bu sisteme karşı güçlü ve etkili halk hareketlerinin olmayışı, kendiliğindenci düşü-

lar.

O halde saflarımızda yaşanan ve çeşitli alanlarda tezahürleri olan kendiliğindencilik, bu sistemden sızdığı bir gerçek. Çünkü Proletarya Partisi'nin saflarına gelir gelmez, sistemin kazandırdığı ve benimsettiği düşünüş tarzından arınmış olmuyoruz. Aksine, pek çoğumuz, salt sistemden değil, geniş emekçi yığınlardan da umudumuzu kestiğimiz, aradığımızı (sorunsuz bir yaşam, mutlu bir ilişki, geleceğini idame et-

nüş ve yaşayış tarzının ne denli güçlü olduğunu göstermiyor mu? Evet, kitlelerin mevcut sisteme karşı muazzam bir tepkisi var; ama bu tepkiyle hiç de doğru orantılı olmayan bir tepkisizlik de var. Niye? Çünkü kitlelerin kendine güven duygusu öylesine zayıf ki, bütün hoşnutsuzluğuna ve tepkisine rağmen, sistemin kendisine çizdiği sınırları kanaksıyor ve o sınırlar içerisinde yaşamaya kendini mahkum sayıyor. Sisteme karşı olan hoşnutsuzluğunun en ileri tepki biçimi spor müsabakalarında, kamu kurumlarının kuyruklarında, adliyelerde, toplu taşıma araçlarında vb. yerlerde açığa çıkıyor. Küfürleşiyor, yumrukluyor ya da boğazlaşıyorlar. Yani kendi içine patlıyor-

tirme garantisi veren çalışma ortamı olanağı vb.) bulamadığımız için geliyoruz devrimci saflara. Henüz devrimci saflara gelmeden önce bulunduğumuz ortamı (aile, arkadaş, mahalle, okul, fabrika) değiştirme pratiğine ya hiç girmemiştir ya da biraz çaba harcadıktan sonra "bunlardan iş çıkmaz" demiştir; böyle dedikimiz için de o ortamlardan bir an önce kurtulmak için devrimci saflara gelmişizdir. Yani değiştirme, dönüştürme çabasına, emek harcama sabrına yabancıydır. Ama buna rağmen, devrimci saflara geldiğimiz için, hem kendimizin, hem de bizden başka gelenlerin, bütün değer yargılarını, düşünüş ve yaşayış tarzlarını, geldiğimiz ortamda bıraktığımızı-

zı, dahası kendimizi geldiğimiz ortamdaki insanlardan çok farklı görür-zannederiz. Hal böyle olunca, devrimci safları sorunsuz, sıkıntısız, her şeyin güllük gülistanlık olduğu bir ortam olarak algılar ve böyle bir beklentiye şartlandırırız kendimizi. Bizim için neyin iyi neyin kötü olduğuna, evde babamız, anamız, okulda öğretmenlerimiz, arkadaş ortamlarında en iyi bilenlerimiz, fabrikada patronlarımız, askerde komutanlarımız karar vermişlerdir. Onların karar vermesinin gayet doğal olduğunu sistem bize kanıksattığı için, bunda problem görmeyiz. Devrimci saflara da bizim için neyin iyi olduğunu bilmedikleri için gelmişizdir. Onların karar vermesinin yanlış olduğunu, bu ilişkinin bizi nesneleştirdiğini kanıksadığımız ve esas karşı çıktığımız ilişki bu olduğu için değildir. Bu sefer devrimci saflarda, bizim için neyin iyi neyin kötü olduğuna karar verme yetkisini sorumlumuza, soyut bir

parti olgusuna devrederiz. Kitlelere nasıl gitmek gerektiğini, kitlelerin yaşayış tarzlarındaki değişiklikleri, egemenler arası çelişkilerin nedenlerini ve bu durumun nasıl bir gerçeklik yarattığını, devrimin nasıl maddi bir güce dönüşeceğini, hangi aşamada hangi araçların devreye sokulması gerektiğini, sorumlumuz ve soyut bir parti belirlemelidir. Sorumlumuza ve soyut olan partiye güven ve sevgimiz sonsuzdur. Ama ne zamana kadar? İşler yolunda gittiği sürece. Sistemde arayıp da bulamadıklarımızı parti ortamında bulduğumuzu, bulacağımızı zannettiğimiz sürece. Aradıklarımızı, nasıl bulacağımız, istediklerimizi nasıl gerçekleştireceğimiz bizim sorunumuz değildir. Bu sorumlularımızın ve partinin sorunudur. Yap dediğini yaparız yapma dediğini yapmayız. Çünkü sorumlumuza ve partimize güveniyoruz. Peki işler iyi gitmez olunca? Partide, devrimci saflarda bulacağımızı zannettik-

lerimizi bulamadığımızı düşünmeye başladığımızda beklentilerimize yanıt alamadığımız kanısına kapıldığımızda ne oluyor? Kendiliğindenci düşünüş ve yaşam tarzının kaçınılmaz refleksleri açığa çıkmaya başlıyor. Sorumlumuza ve örgüte olan "sonsuz" sevgi ve bağlılığımız birden bire sonu olan bir sevgiye ve bağlılığa dönüşüyor. **İşte kendiliğindenci düşünüş ve yaşayış tarzının hayatta özne değil nesne olarak yaşamayı kabullenişin, devrimci saflarda, sınıf mücadelesinde de devam ettirilmesinin en doğal sonucu.**

Sınıf mücadelesindeki konumunu, parti-örgüt içerisindeki durumunu **özne olarak değil de nesne olarak tanımlayan** bir militanın ya da kadronun, düşünüş ve yaşam tarzında kendiliğindencilikten kurtulması imkansızdır. Kendiliğindenci bir militan ya da kadronun sınıf savaşımına, proletaryanın iktidar mücadelesine kazandıracağı bir mevzi olamaz.

Dahası, böyle bir militan ve kadronun proletarya davasına adanmış politik ömrü de fazla uzun olamaz. Bu ne bir niyet ne de samimiyet sorunudur. Bu, madde ile bilinç arasındaki diyalektik ilişkinin hükmüdür.

Eleştirmek, mevcut durumu onaylamamak, kendiliğindencilikten kopuşmak için bir adımdır; ama kesinlikle herşey değildir. Eleştiride ve mevcut durumu onaylamama tarzında da kendiliğindenci bir tarza saplanmak mümkündür. Hem devrimci saflarda hem de parti ortamında böylesi anlayışlara rastlamak hiç de zor ve istisna bir durum değildir.

Kendiliğindencilik karşıtı, tarihi ve bugünü diyalektik-materyalist yöntemle; yani Maoizm bilimiyle yorumlayıp, anın gerektirdiği politikaları tespit edip proletaryanın iktidar savaşımına bu politikalarla yön verme ısrarcılığı ve bu ısrarcılığı sürekli kılan sabrı kuşanmaktır.

Evet Marksizm, toplumlar tarihini inceleyerek kapitalizmin kanunlarını açıklamış ve sosyalizmin kaçınılmazlığını ilan etmiştir; ama sosyalizmin kendiliğinden kurulacağını değil Leninizm, Marksizm bir eylem kılavuzu olarak benimseyip, yaşadığı anın, emperyalizm çağının nesnel yasalarını açıklayıp, sosyalizmi maddileştirmiş ve böylelikle Marksizmi bir üst evreye taşımıştır. Maoizm ise 1917 sosyalist ekim devrimi sonrası nesnel dünyanın yasalarını açıklayan ve proletaryanın eylem kılavuzu olan Marksizm-Leninizm bilimine katkının adıdır. Bu aşamaların hiçbirisi kendiliğindencilik ürünü değildir. Aksine herbiri, diyalektik materyalist yöntemin, bir eylem kılavuzu olarak algılanıp nesnel dünyanın yeniden yorumlanması ve değiştirmek için iradi müdahalede bulunma teorisinin ve pratiğinin sonucudur.

Devam edecek

PUSULA

Örgüt yönetme sanatı

Marksizmin teorisini ve usta taktislerini, devrimin önderi Lenin yoldaş, "Bana profesyonel bir devrimci örgütünü verin Rusya'yı alt üst edeyim" derken, örgüt biliminde önderliğin, yöneticiliğin kilit rolünü belirtmekteydi. Leninist örgütçülük, bir bilimdir. Bu bilim, duvar ustalığı tarzıyla başarılamaz. Örgütçülük, sanatsal yetenek ve duyarlılık, öngörü ve beceri ister. Devrim gerçekleştirmiş önderlere, ustalara, kaptanlara baktığımızda istisnasız hepsinde farklı özellikte duyarlılık, öngörü ve yetenekler görürüz. Bir satranç ustasındaki gibi ince bir zeka, usta bir ressamdaki gibi duyarlılık, bir bilim adamı kadar öngörüye sahip olmaktadır. Devrimin kaptanları ve tayfaları azgın okyanus sularına açılacak kadar riskleri göze almasını bilendir. Devrimcilik, büyük risk almaktır. Politik iktidar hedefine varma inancına sahip olanlar, azgın okyanus sularına açılmak riski taşıyanlar, devrimi gerçekleştirebilir.

Devrimi yönetme ve sürdürme mücadelesinde partiye ve kitlelere kopmaz politik bağlarla bağlı olunmadan, sürekliliği sağlanmış bir bilgilenmeye sahip olunmadan, doğru ve kalıcı önderlik yapılamaz.

Devrimin ideolojik-politik önderliği, **Lenin yoldaşın belirttiği gibi "önderliğin sırf bir takım yetkilere dayanarak değil, saygınlığa, canlılığa, daha fazla tecrübeye, daha çok yönlülüğe**

ve daha fazla yeteneğe sahip olarak elde tutmakta yatar". Salt yetkilerle önderlik yapılamaz, yapılmaya çalışılsa sektörün kılıcına sarılmak zorundadır. Öyleyse, doğru bir önderlik nasıl yapılır? Dürüstlikle, çalışkanlık ve fedakarlıkla bilgi ve birikimle, tecrübe ve yetenekle, öngörü ve sınıf içgüdüleriyle, derinlik ve donanımla önderlik yapılır.

Düşünce ve duygulara, çalışmaya ve yaşama kısaca bütün canlı hücrelere, yaşam gözeneklerine devrim ve sınıf bilinci, parti ve önderlik bilinci hükmetmeden devrim denilen alt üst oluşun fırtına önderleri olunamaz. Yaşam ve düşünce, çalışma ve yürüyüş Marksist-Leninist-Maoist tarzda terbiye edilip disipline edilmeden önderlik yapılamaz. Büyük bir özveri sıkı bir çalışma sade bir yaşamla proleter disiplin ve proleter terbiye ile zorluklar ve yürüyüşün önündeki engeller alt edilir.

Devrim kavgasında saygınlık kolay yaratılmaz **"ben saygın biriyim"** demekle saygın olunmaz, başkalarından beklenerek de saygınlık elde edilemez. Proleter devrimci mücadelede en zor yaratılan bir erdemdir saygınlık. Kolay elde edilmez ancak kolay kaybedilebilir. Yıllarca canla, emekle, büyük bedeller ödenecek, aşılması kolay olmayan engeller aşılarak elde edilen saygınlık, bir duraklama ve gerilemede, tökezlemede, sendelemede sarsılabilir, hatta ciddi bir ha-

tada kaybedilebilir de. Proleter devrimci yaşam herhangi bir yaşama benzemez, proleter devrimci meslek her hangi bir mesleğe benzemez. Bir marangoz atölyesinde bir hata ve ihmalkarlıkta serçe parmak kaybedilebilir, ancak proleter devrimci meslekte sıradan bir hata ve ihmalkarlıkta koca bir yaşam kaybedilebilir ya da ömür boyu, yıllarca zindan yaşamına "mahkum" olunabilir.

Proleter devrimcilik, süregelen bir emek isteyen bir meslektir. Disiplin ve yüksek düzeyde proleter terbiye gerektirir. Önderlik, süregelen bir şekilde ve doğru tarzda araştırma ve bilgi sahibi olunmadan başarı elde edilemez. Partinin durumunu, alt organların durumunu öncelikle bilmek gerekir. Usta bir yönetici alt organların ve faaliyet yürüttüğü kitlelerin durumu hakkında somut ve ayrıntılı bir bilgilenmeye sahip olmadan doğru değerlendirme yapamaz, bu değerlendirme ışığında hareketin gelişim yönünü belirleyerek buna uygun somut görevler tespit edemez.

Bugün kitlelerin ve her sosyal sınıfın gerçek durumu, öğrenilmek zorundadır. Araştırma yapmak etraflıca bilgilenmek için Marksist-Leninist-Maoist bakış açısına Marksist-Leninist-Maoist yönetime sahip olmalıyız. Bu silah, gerçeğe ulaşmanın gücüdür.

Yaşadığımız mahallenin, faaliyet yürüttüğümüz semtin, ilin, bölgenin ya da köyün, kasabanın durumu hakkında etraflı bir araştırma yapmalıyız. Çalıştığımız işyerinin, atölyenin, fabrikanın, işkolunun, büronun vb... hakkında somut etraflı bilgi sahibi olunmadan proleter devrimcilik yapılamaz. Yaşadığımız, faaliyet yürüttüğümüz alanda kitlenin ekonomik-sosyal-politik-kültürel-etnik durumu hakkında sosyal

bir araştırmayla etraflı bir bilgilenmeye çalışmalıyız. **Bu yüzden çıplak göz yeterli değildir. Teleskoptan ve mikroskoptan yararlanmalıyız. Politik ve askeri sorunlardaki teleskobumuz, Marksist yöntemdir.**

Araştırma yapmak bilgiye duyulan açlık gibi olmalıdır. Yaşam için ekmek ve su, oksijen ve güneş ne denli ihtiyaçsa proleter devrimci mücadele için de bilgi, yani gerçek, yani somut, o denli yaşamsaldır. İstekli ve alçakgönüllü öğrenci olunmadan araştırma yapılamaz. Bunun için Başkan Mao, ihtiyaç duyulan gerçeğe varmak, öğrenmek için, belli sorular içeren bir taslak hazırlamadan bahsetmektedir. Kitlelerin farklı kesimlerinden insanlarla bilgi derleme toplantıları yapmamızı söylemektedir. **Başkan Mao bilgi derleme toplantılarını "benim çok yararımı gördüğüm en basit, en pratik ve en güvenilir yöntemdir. Herhangi bir üniversiteden daha iyi bir okuldur."** der.

Devrimci saflarda yaratılan sarsıntının öğrenme eylemindeki yıkıcı boyutunu görmek gerekir, bugün devrimci tarzda öğrenme ve öğrencilikten yeterince uzaklaşıldığı görülmelidir. **Öğrenci olmadan öğretmen olanlar, çıkarılmadan usta olanlar, dinlemeden-konuşanlar, kavramadan-yorumlayanlar, araştırma yapmadan söz hakkına sahip olan, padişah elçileri vardır. Bilgiyi cebinde zannedenler var. Bilgiyi cebinde zannedenler fena halde yanılmaktadırlar.**

Bilgilenme ve öğrenme eylemindeki bu tarzda, parti bilincinin kırıldığını görmeliyiz. Parti ve önderlik bilinci alçakgönüllü olmayı kitleleri saygıdeğer öğretmenler kabul etmeyi gerektirir. Öğretmen olmadan önce öğrenci olmasını bilmektir, partili

ve önder olmak! Bilgi ve birikim, beceri ve yetenek devrim mücadelesinde pazarlanamaz. Her türlü bilgi ve birikim partinin ve devrimin hizmetine sunulmak zorundadır. Bilgi, birikim sınıf savaşımı içinde, pratik içinde elde edilir. Onun hizmetine sunuldukça bilgi maddi güce dönüşür. Pratiğin, devrimin hizmetine sunulmayan bilgi-birikim bir dogmadır.

Partinin, devrimin hizmetine sunulmayan her şey bireyin hizmetindedir.

Kolektif olmadan birey, bütün olmadan parça bir hiçtir. Kolektifin bir parçası olduğunu iddia eden birey, yarattığı her değeri **"benim değerim, benim ürünüm, benim çabam, benim yazım, benim kitabım, benim faaliyetim"** dediğinde, orada proletaryanın, devrimin, partinin çıkarlarından bahsetmiyoruz demektir. Üretilen ürün ve değerler "kolektif" karakter taşısa da o tutumda, o tavırda proleter tavır ve tutumdan bahsedilemez. Orada artık bencil bireyci burjuva tutum vardır. Kolektife "ben" gölgesi düştüğünde orada bir kırılma bir bozulma var demektir. Çünkü kolektifin yükseldiği zeminde "ben"lere yer yoktur, olamaz da. Kolektifin sınıfsal çıkarıyla "ben" in sınıfsal çıkarı ve sınıf terbiyesi taban tabana zıttır.

Lenin yoldaş'ın dediği gibi "Devrimci deneyim ve örgütsel ustalık edinilebilen şeylerdir, yeter ki insanda gerekli özellikler edinme isteği olsun. Yeter ki insan hatalarının farkına varсын devrimci meselelerde bu yarı yarıya düzelme demektir." (Ne Yapmalı?)

Bunu görelim!.

“Seçmene” mönü: Avrupa Birliği üyeliği, iş, aş, demokratikleşme Sofrada ise bağımlılık, faşizm, şovenizm ve yoksulluk...

Parlamento burjuva sınıfın bir egemenlik örtüsüdür; gerçek egemenlik aygıtı olan devletin üzerinin örtülmesine yarayan ve bu esas olmak kaydıyla egemen sınıf kliklerinin hangilerinin halkı ayakları altına alacağını saptanmasına yarayan bir örtü. Ülkemizde de kullanılan bu örtünün niteliği, ülkenin mevcut toplumsal ve ekonomik karakteri nedeniyle, İbrahim Kaypakkaya'nın da belirttiği gibi “kaba ve uydurma”dır.

Türk egemen sınıfları “başından beri kaba ve uydurma” olan parlamentolarının “yenilenmesi” için bir seçim sürecine girmiş bulunmakta. Parla-mentonun dışında seçim tartışmaları yapmak anlamlı değildir. Seçim tartışmaları esas olarak parlamento zemininde ele alınmalıdır. Çünkü seçimler, parlamento düzleminde ve parlamento için yapılır.

Parlamento burjuva sınıfın bir egemenlik örtüsüdür; gerçek egemenlik aygıtı olan devletin üzerinin örtülmesine yarayan ve bu esas olmak kaydıyla egemen sınıf kliklerinin hangilerinin halkı ayakları altına alacağını saptanmasına yarayan bir örtü. Ülkemizde de kullanılan bu örtünün niteliği, ülkenin mevcut toplumsal ve ekonomik karakteri nedeniyle, İbrahim Kaypakkaya'nın da belirttiği gibi “kaba ve uydurma”dır. Türkiye’de parlamento, burjuvazinin ulusal bağımsızlık sürecinin değil, aksine feodalizm artığı toprak ağalarının ve uluslararası, tekelci burjuvazinin işbirliğinin bir ürünüdür. Türkiye’de parlamento, burjuvazi önderliğinde feodalizme karşı oluşmuş örgütlü bir halk hareketinin temsil sorunu olarak gündeme gelmemiş, aksine örgütlenmesi dağıtılmış bir halkın emperyalizm ile feodal artıkların işbirliği ile baskı altına alınmasının, aldatılmasının zorunlu aracı olarak gündeme gelmiştir. Parlamento, faşizmin uluslararası bir kabulünün gereğidir “genç” Türkiye’de. Onu ‘kaba ve uydurma’ kılan budur.

Türkiye’de ‘kaba ve uydurma’ niteliği, parlamentonun kitlelerin bilinçlenme sürecine katkı sunamamasının da nedeni olmuştur. Burjuva devletlerinin oluşum sürecindeki halkın mücadelesinin bir ürünü olarak parlamento, halkın bilinçlenmesine neden olurken, Türkiye’de bu, başından itibaren aksi yönde bir çizgi izlemiştir. Başından itibaren karşı-devrimci şiddete dayanan, şovenizmi esas alan, emperyalizm uşağı devletin bu niteliğini örten bir işlevle kitlelerin bilinçlenmesi önündeki engellerden biridir parlamento. Bu niteliği ile parlamento, halk temsilcilerinden çok egemenlerin kendilerinin ve memurlarının bir toplanma ve gevezelik yapma mekanıdır. Türkiye “Cumhuriyeti” tarihinin hiçbir döneminde, halkın gerçek çıkarlarını ifade eden temsilcilerin bir araya gelebildiği bir mekan özelliği taşımamıştır parlamento. Aksine, halkın gerçek çıkarlarını kısmen savunanların ya da

ifade edenlerin en kısa zamanda dışlandığı, aşağılandığı mekanlar olmuştur. Seçilenlerin hemen hepsi egemenlerin seçmeleri, yetiştirmeleri olmuştur. Parlamento da hakimiyet için egemen kliklerin yaptığı dalaş halkın sömürülmesinden pay kapmaya dönüktür. **Bir yönetme cihazı olmadığı halde parlamento, devlet imkanlarının bir kısmı üzerinde etkindir.** Bu etkinlik egemenlerin klik savaşlarının bir nedeni olmaktadır. Bütün parlamento kavgalarında mesele, hangi kliğin parlamento aracılığıyla devlet imkanlarını kullanacağı ve ‘halkı ayakları altına alacağı’ olmuştur. Türkiye’de yönetme işlevi daha da dar olan **parlamentonun, devletin kendisi değil sadece bir parçası, üstelik esas olmayan parçası olduğu gerçeğini asla unutmamalıyız.** Bu belirleyici önemdedir. Parlametoyu devletin yerine koymak devletin ne olduğunu kavramamaktır. Sınıf savaşımından bihaber olmaktır. Parlamento en gelişkin burjuva demokrasisinde dahi bir yönetme cihazı değildir. Yönetme cihazı her biçimde devlettir. İktidardaki güçleri ordu, polis, mahkeme vb.ne kimin hakim olduğunu saptayarak belirleyebiliriz. Ancak

bunun bir yansıması olarak parlamentodan bahsedebiliriz. Elbette ki bu önemsiz bir yansıma değildir, ama nihayetinde yöneten değildir; yönetenin bir yansımasıdır; bir yansıma olarak önemlidir. Bu nedenle **iktidar, parlamento aracılığıyla değiştirilemez.** Burjuvazinin iktidara gelişinde de parlamento esas araç olmamıştır. Parlamento üzerinde, devlet her üstünlüğe sahiptir; gerektiğinde, engel kabul ettiğinde varlığına son verebilir. Parla-mentonun tek başına bunun önünde engel olabilme koşulu yoktur. Parla-mentoların işlevi yakından izlendiğinde bu çok açık olarak görülür: Neredeyse hiçbir yasa, parlamentodaki tartışmaların ürünü olmaz, her zaman hazırlanır, benimsenir ve hatta kimi zaman uygulanır ve parlamento ondan sonra “yasama” işlevini yerine getirir. Türkiye’de ekonomik-politik hemen tüm meseleler bu karakterde kanunlaşmaktadır. Bunun için sürecin öne çıkan kanunlarını anımsamak ve bu kanunların kimlerin çıkarı için oluştuğunu görmek yeterlidir. İl İdare yasası, Kriz Yönetim Merkezleri ile ilgili yasa, Memurun Muhakeme Kararnamesi, vergi yasaları, Tahkim yasası, Serbest Bölgeler Düzenleme yasası, Ola-

ğanüstü Hal yasaları, Tarımda Teşvik yasası, Bankalar Denetleme ve Düzenleme yasası, Özelleştirme yasaları vs... Bu yasaların devletin merkezi ve yerel güçlerinin özellikle devrimci halk hareketlerine karşı daha güçlü müdahalesi için, uluslararası tekellerin daha yoğun sömürüsü için, küçük üreticinin pazar payının işbirlikçilere açılımı için, işçi sınıfının mücadelelerle elde edilmiş haklarının gaspı için vs. çıkarıldığını halkımız bilmektedir. Parlamento, egemenlerce belirlenmiş işlevini yerine getirmekle yükümlü. Çıkarılan yasalar ve bu yasaların çıkarılış tarzı bunun açık kanıtıdır. Parlamento aracılığıyla iktidarın ele geçirilebileceği hayalleri bir tarafa, ülkemizde işlevi bu kadar açık olan parlamentonun kitlelerin bilinçlenmesi için geri/basit bir zemin dahi taşımadığı açıktır.

Parlamento tartışmalarının yeterli bir zemin taşıması toplumun örgütlü olması ile esas olarak ilgilidir. Burjuva egemenlik sınırları içinde, ezilenlerin mücadeleleriyle elde ettikleri hakların bir ürünü olarak toplumun örgütlü olması parlamentonun kitlelerin bilinçlenmesi için kullanılmasına belli olanaklar sağlar. Kapitalist ülkelerde;

burjuva demokrasinin gelişmiş olduğu ülkelerde parlamentonun komünistlerce de kullanılabilir özelliklere sahip olması bu örgütlülüğün ileri gelmektedir. Türkiye’de ise bundan bahsedebilmek esas olarak mümkün değildir. Parlamentonun oluşumuna ilişkin belirttiklerimiz Türkiye “Cumhuriyeti”nin bütünü için de geçerlidir. Halkın yasal olarak örgütlenme ve politik arenada rol oynama hakkı esas olarak engellenmiştir. Bırakalım politik örgütlenmeleri ekonomik-demokratik, kültürel-sosyal örgütlenmeler dahi ülkemizde önemli derecede kısıtlanmıştır. Devletin belirlediği sınırlar her zaman belirleyici olmuştur. Yasal prosedürü devlete itaati esas almayan bir örgütlenme neredeyse yoktur. Spor faaliyetlerinin örgütlenmesinde dahi devlete itaat esastır. Halkın örgütlenme hakkının önemli derecede sınırlandırıldığı yerde devlet, kitlelerin bilincinde tek söz sahibi olarak yer edindir. Bu, parlamento denen aygıtın niteliğine de yansır. Zayıf bir halk örgütlülüğü aynı zamanda güçlü bir egemen sınıf örgütlülüğü demektir. Parlamentoda söz sahibi olmak, parlamento seçimleri aracılığıyla kitlelere politik bilinç taşımak, kitleleri örgütlemek vs. halkın örgütlenme derecesi ve hakkıyla ilişkilidir. Parlamentonun, parlamento seçimlerinin kitlelerin bilinçlenmesi ve örgütlenmesi üzerinde etkili olmasından bahsetmek için kitlelerin önemli derecede örgütlenme olanağına sahip olması gerekir. Türkiye’de bu olanak her bakımdan devletin genel politikaları, tarih ve toplum anlayışı, örgütlenme ilkeleri ile ortadan kaldırılmış durumdadır. Örgütlenmek için devleti savunmak, korumak zorunlu hale getirilmiştir. Bunun ötesinde savunmuş ve korumuş olmak da zorunludur! Devletin genel politikalarına, tarih ve toplum anlayışına, örgütlenme ilkelerine karşı olmak suçtur... Mevcut partilerin tüzükleri, programları bu suçlamanın dışında ve elbette devletin istemleri temelinde hazırlanmıştır. **Farklar hep gercektir.** Propaganda ve ajitasyon da aynı biçimde sınırlıdır. Bu, faşizmin var olma tarzıdır. Ve bu nedenle Türki-

ye’de halkın örgütlenmesi devlet tarafından belirlenmiş olmak durumundadır.

Bunun bir ürünü olarak Siyasi Partiler Yasası faşizan bir karakterdedir; seçim yasası rejimin korunmasının teminatı olarak şekillendirilir ya da şekillendirilmek istenir; seçim süreçlerinde devletin, siyasi partilerin çalışmalarına müdahale hakkı, yetkisi önemli derecelerde; rejime yönelik tehlikeler baştan etkisizleştirilmek istenir; “demokrasi” bir avuç uşağın çağruları, telkinleri ile uygulanır ve halkın çıkarlarını savunmak temelindeki örgütlenmelere baştan yasaklar konur ve kitlelerin bilinçlenme süreçleri engellenir; Milletvekili adaylarının belirlenmesinden seçilebilir olmasına kadar hemen her düzeyde halkın önü tikanır.

Kitlelerin bilinçlenmesi-

nin ve örgütlenmesinin bir aracı olma özelliğinden tümüyle yoksun olan Türk parlamentosunun bugün seçimle yenilenmesi, egemen sınıfların iç çekişmelerinin ve halkın mevcut gidişata, politikalara, partilere güvensizliğinin bir ürünü olarak gündeme gelmiştir. “Milletvekili seçimleri” olarak adlandırılan bu yenilemede halkın çıkarları, istemleri, yönelimi her zamanki gibi yine baskı altına alınacak. Aynı zamanda egemen sınıf klikleri arasındaki uyuşmazlık bir süreliğine giderilecek. Parlamento seçimleri “seçmenin” (halkın) hoşnutsuzluğunun, güvensizliği-

nin, mevcut biçimde yönetilmek istememesinin etkisizleşmesine olanak sağlayacak. Seçimler bu yüzden gerekli hale gelmiştir.

Son seçimlerden üç buçuk yıl sonra, koalisyon hükümeti, süresi dolmadan seçimlere gitmek zorunda kaldı. Seçimi erken hale getiren etmenler görünürde son dönemdeki gelişmeler. Oysa bu hükümetin uzun ömürlü olamayacağı ekonomik-politik bunalımın artan yoğunluğu nedeniyle öteden beri anlaşılır haldeydi. Arka planda, gizlenen yanı sıra egemenlerin yaşadığı ekonomik-politik bunalım bu seçimin gerçek nedenidir.

Egemenler yaşanan krizin boyutlarını sonuna kadar gizleme ve bunun sonuçları altında ezilen halkın tepkisini mümkün olduğunca söndürme çabasıdır. Son dönem yaşananlar büyük ölçüde ön-

güç parlamentonun değil devletin elinin altındadır; dokunulmaz ve parlamentonun koruyucusu olan devletin!

Seçimlerin nedeni ekonomik-politik krizdir. Mevcut koalisyonla halkı aldatma rolünü oynamaz hale gelmiş parlamentonun değişmesi, bu sayede hükümetin de değişmesi ve halk desteğinin yeniden sağlanması istenmektedir. Üç “ayrı” çizgideki parti ile neredeyse tarihinin en uyumlu hükümetini yaratan koalisyonun son ana kadar kendi içinde önemli bir tıkanma yaşamadığına herkes şahit olmuştur. Buna rağmen erken seçime gereksinim duyulmasının esas anlamı ancak halk desteğinin ciddi oranda kaybolduğundan başka bir şey olamaz.

Koalisyon hükümeti bu dönemde önemli bir borç ödememe krizi yaşadı. Bu krizin emperyalist kuruluşlara

artmaya devam etti, iflas eden işletmeler geri dönmedi vs... Halkın yaşamında gerileme devam etti. Halkın geçim derdine hiçbir çare sunamayanlar onların desteğini de büyük oranda yitirmiş durumdadır. Halkın desteğini kaybetmiş bir hükümetin, efendileri için yapacağı fazla bir şey yoktur. Büyük destek kaybına uğramış olan hükümete yönelik uzun zamandır seçim baskısı olduğu biliniyor. Bu süreçte içinde çokça ‘ekonomik krizin sorumluluğunun siyasal yetmezlik olduğuna’ dair tartışmalar yaşandı. Unutmayalım bu hükümetin Başbakan rolündeki faşist lideri her eleştiriye, uyarıya, “muhafefti” “ekonomiye zarar veriyor” diyerek karşıladı. Bu son ana kadar sürdü. Bu hükümetin ayakta kalmasının en önemli nedeni “ekonominin seçimi kaldıramayacak” olması ve mevcutlar içinde alternatif (egemenler için uygun nitelikte ve var olan hükümetten daha yetkin bir alternatif) bulunmamasıydı! Üç “aykırı” parti bu nedenle birlikte, uyumlu bir hükümet yarattılar! Halkın desteğini kaybetmiş olmanın bundan daha açık bir ifadesi olabilir mi? Seçimler erken değil geç bile kalmıştır. Uygulanan ve efendilerine itaatte santim şaşmayan koalisyon partilerinin uygulayacaklarına sürekli olarak söz verdikleri ekonomi programının gereklerine uygun davranıldı. Gecikmenin nedeni de bundan başka bir şey değildir.

Seçim propagandası boyunca halktan oy isteyecek olan bu koalisyon partilerinin hangi politikalarının devamı için oy isteyebileceklerini tespit etmek mümkün müdür? MHP “milliyetçilik” çizgisinin desteklenmesini isteyebilir mi? Ya da destek bulması mümkün mü? DSP “halkçılık” ve “dürüstlük” konusunda ahkam kesebilir mi? Ya da bu yönlerden destek bulması mümkün mü? ANAP son ana sıkışan AB Uyum Paketi ile oluşturduğu varsayılan burjuva demokrasisini içeren çizginin arkasını getirebileceği konusunda güven verebilir mi? Bunların yanıtlarının esası aynıdır. Hayır. Birinci olarak, düzene ait partilerin savunduklarını iddia ettikleri tüm çizgiler gevezelikten başka

*Egemen sınıfların
“kaba ve uyduruk”
egemenlik örtüsü
parlamentodan
halkın çıkarına
hiçbir yasanın
çıkmayacağına
halk da bil-
incindedir bugün.*

yansımalarının asgari düzeye indirilmesi yönünde yapılan müdahaleler halkın daha yoğun sömürülmesi anlamına gelen önlemlerden ibaretti. Ve bu önlemler “büyük ekonomist”, “kurtarıcı” diye sunulan Dünya Bankası Başkan yardımcılarında Kemal Derviş tarafından yönetildi. O zamandan bugüne devlet borçlarını ödeyebilir hale gelirken halkın genel durumunda olumlu yönde bir değişim yaşanmadı! Devlet borçlarını ödeyebilir hale gelirken daha fazla borç elde etme imkanı da kazandı! Bununla birlikte halkın alım gücünde sürekli bir gerileme yaşandı, işsizlik

bir anlam taşıyor. Bu dün de böyle idi, bugün de. İkinci olarak, bu partiler gevezeliğini yaptıkları ana meselelerde (AB konusu halk tarafından henüz tam anlaşılmalı değildir) adamakıllı tökezlemiş durumdadır. Aldatmaya dönük politik sözlerin gerçekliği açığa çıkmıştır. Bu süreçte (ekonomik-politik bunalımın ağır olduğu bu süreçte), bu partiler (koalisyon partileri) halkı aldatma görevlerini yerine getirmişlerdir. İşin (seçimin) özü budur. Gerisi yalan ve aldatma üzerine kurulu 'kaba ve uydurma' parlamento tepişmesidir.

Son dönemde yaşananları seçim süresince yaşanacak tepişmenin bir provası olarak değerlendirmek mümkündür. Partiler hangi politikalar üzerinden halka sesleneceklerini ortaya koymuş oldular. Bununla birlikte bu süreçteki gelişmeler seçime yatırım olarak da görülmelidir. Kitlelerin yönelimini etkileyecek bir son hamle, bütünü gerici bu partilerin halk tarafından desteklenmesine neden olabilir. Bunun örnekleri tarihte mevcuttur. Nitekim özellikle ANAP'ın AB Uyum Paketinin yasalaşmasıyla prim yaptığı ve halkın bunu kısmen de olsa önemseyeceği açıktır. Ancak belirttiğimiz gibi; kısmen. Esas olarak güven yoktur, esas olarak destek yoktur. Halk, kendi gücünün iktidarda olmadığını ve seçimlerle bunun sağlanmadığını farkındadır. Son seçimlerde, MHP'nin iktidara giden yolda anti-kapitalist ve aşırı milliyetçi söylemleri kullanması onun gerçekliğini ancak bir süre gizleyebildi. Bu söylemlerle birlikte kitlesel bir kimlik de yaratan MHP'nin halkın ekonomik sorunlarına çözüm içeren sözde politikalarının koalisyon hükümeti boyunca yalan ve düzmece olduğu açığa çıkmıştır. MHP "uşaklık" ile itham ettiği partilerden farklı hiçbir şey yapmamıştır. Çünkü iktidara uşaklığın en iyisini yapmak için geldiklerini başından beri biliyorlardı ve bundan pay kapmak için iktidarı paylaştılar. Türk milliyetçiliğinin bayraktarlığını yaparak devletin Kürt sorununda atacağı adımların (bunların ne olduğu bugün tümüyle açığa çıkmıştır: En geri kültürel hakların kırım-tıları!) basamağı ve tarımda uygulanacak politikaların köylüler tarafından desteklenmiş oyuncularını oldular. Elbette bu "MHP olmasaydı bunlar gerçekleşmezdi" anlamında değildir. Ancak MHP'nin olması bu süreci kolaylaştırdı. MHP bu noktada devletten (efendisinden) payını da almıştır. Bu çizginin 'devletçi solda' da bir yansıması var. Kendine hala sol diyen ve milliyetçi söylemlerle faşist politikalara aktif destek veren kimi parti ve çevreler "AB karşıtı" politikaları uşaklık karşıtı olarak devrimci, ilerici göstermektedir. Bu sayede iktidar güçlerine destek veren bir hareketlilik

yaratılmakla birlikte iktidarın, egemen sınıf ve partilerin, devlet politikalarının sınıfsal niteliği konusunda karmaşa da yaratılmaktadır. Türkiye'de AB karşıtlığından milliyetçiliğe, ABD ile işbirliğinden Rusya ile işbirliğine kadar halka dönük olarak kullanılan bütün söylemler aldatma üzerine kuruludur, gevezeliktir. Devletler arası görüşmeleri, ulusal politikaları, ulusal ekonomiyi vs. belirleyen güçler, halk tarafından seçildikleri iddia edilen vekiller değil, devletin esas güçleridir. Parlamentoda istenildiği kadar ulusalcı söylem kullanılsın, istenildiği kadar ABD emperyalizmine karşı farklı güçlerin desteğinin alınmasından ve tek yönlü bir ittifak politikasından ziyade çok yönlü ittifak politikasından bahsedilsin, istenildiği kadar dış güçlere karşı ulusal dayanışma nutukları atılsın hiçbir şey değişmez. Aldatma amaçlı olan bu söylemler aynı zamanda kendini pahalıya pazarlama amacı gütmekten başka anlam taşıyor. Hepsinin amacı halkı egemenlere inandırma ve egemenlerin peşinden sürüklemeye yöneliktir. Bu oyunların genel olarak tuttuğu doğrudur. Ama bugün güvensizliğin sınırı hayli geçilmiştir. Ekonomik yönden kazanımları azalmaya devam eden halkın güvenini bunlarla elde etmek mümkün olmayacaktır.

Seçimlerden yine esas olarak "denenmemişler"; denenmemiş oldukları için de daha "inandırıcı" olanlar faydalanacak. Devletin böyle bir zamanda buna ihtiyacı var. "Yeni" olanın cazibesi kullanılmak istenecek. Ancak geçmişin deneyimi unutulmasın, "anti-faşist, dürüst, halkçı, barışsever" Ecevit en azılı faşistlerden olduğunu gösterdi, "anti-siyonist" Erbakan, ABD uşaklığını, İsrail dostluğunu İsrail ile yapılan anlaşmadaki imzasıyla ortaya koydu, "şehit dostu, azılı PKK düşmanı, islamcı" MHP, idam sorunundaki, türban konusundaki taklalarıyla politikada figüranlık için bulunduğu gizleyemedi.

Komünist Partisi'nin 1979 Eylül tarihli "Parlamento Faşist Diktatörlüğün Maskesidir. SEÇİMLERİ BOYKOT EDELİM!" broşüründen bir alıntı ile bu deneyimin çok eskiye dayandığını göstermek faydalı olacaktır.

"CHP hükümeti, kendisini 'faşizme alternatif bir hükümet' olarak yutturmaya çalışıyor. Şimdi seçimler yaklaştığı için yeniden faşizme karşı mücadeleden söz etmeye, meydanlara nutuk atmaya başladı..."

"Faşist diktatörlüğün mahkemeleleri, ordusu vs. de, göstermelik birkaç MHP'liyi tutuklayarak, hüküm giydirecek CHP'ye bu sahtekarlığında yardımcı olmaya var güçleriyle çalışmaktalar"

"Ecevit, 'faşizmi halkın oyları ile altettik' diyor. Bu söz, çok sinsi ve

kurnazca söylenmiş bir yalandır kardeşler. Çünkü birincisi, faşizmi salt MHP olarak göstermeye ve böylece hem düzenin hem de CHP'nin faşist olduğunu gizlemeye yarıyor bu söz..."

Yıllar öncesine ait, bir egemen sınıf sözcüsünün halkı aldatmaya dönük yalanı... Bugün benzer yalanları dinlemeye devam ediyoruz. Şimdi faşizmden bahsedilmiyor, emperyalizme uşaklık da pek geçer akçe değil, bunun yerini yeni yalanlar aldı, özde değişmeyen yalanlar.

"Adalet ve Kalkınma" yalandır. "Yeni Türkiye" yalandır. Üretimi destekleyen, köylüyü koruyan, işçiye sahip çıkan, dar gelirliye umut veren söylemler, vaatler yalandır. "Halk için demokrasi", "düşünme ve örgütlenme özgürlüğü" bunların ağzında sadece yalandır. Sorulmalıdır; "orduyu, halkın denetimine sokmak üzere değiştirecek misiniz?", "mahkemeleri halk mahkemeleri haline getirecek misiniz?", "bir avuç egemenin elinde bulunan ve sömürü için kullanılan zenginliğe el koyacak mısınız?", "tarım ve sanayide emperyalizmin dayatmalarına kesin karşı koyacak mısınız?" vs... Hayır, bunların hiçbirini yapamazlar. Çünkü onlar bir avuç egemenin nutukçuları olmak üzere, parlamentodaki gevezeliklerin liderliği için seçilmek istiyorlar. Başka bir şey için değil... Hepsinin geçmişi bunu ispatlıyor.

Türkiye ileriye doğru bir değişim süreci değil, bir çözülme ve yıkım süreci yaşıyor. "İyi olacak" diyenler yalan söylüyor. Bu sürecin içinden birileri yine demokrasi havariliği yapabilir. Siyasal gericiliğin merkezlerinden biri olan Avrupa Birliği'ne "üyelik" süreci birilerinin yalan üzerine kurulu "herkes için demokrasi" özlemine destek olabilir ve sınıf savaşı gerçekliğinin üzerine birileri tarafından delik deşik olmuş toplumsal barış örtüsü örtülebilir. Birileri yine ulusalcılık demagojisine sarılabilir ve emperyalizm uşaklığına alternatif olduğunu iddia edebilir. Bu süreçte halkı aldatmaya dönük politikalarla birlikte bağımlılığı arttıran ve her hakkın gaspı ile sonuçlanacak politikalar uygulanacak. Kimi zaman bunlar demokrasi adına yapılacak. Ardından gelecek olan ise her zamanki gibi felakettir.

Ezilenlerin gücünün farkına varması, uyanarak savaşması gereken günler yaklaşmaktadır. Bunun için devrimcilerin ve özellikle de bizlerin hazırlanması ve yetkinleşmesi gerekiyor.

"Halk kendi deneyimiyle, egemen olmadıkça toplantıya eski iktidar tarafından çağrıldıkça, halk temsilciliğinin yanında eski iktidar dokunulmazsızın varlığını sürdürdükçe, halk temsilciliğinin bir hiç olduğuna kanaat

getirir. Olayların nesnel gidişatı, yasaların, anayasanın şu ya da bu yorumu sorununu değil, güç sorununu, gerçek güç sorununu gündeme getirir. Eğer güce sahip değillerse, bütün yasalar, bütün seçilmiş temsilciler birer hiçtir..." (Lenin, C3. sf. 350)

Bize düşen asli görev silahlı mücadeleden gereklerine uygun olarak devrimin/devrimci düşüncenin gelişkin olduğu yerlerde, halkta oluşan umutsuzluğa ve güvensizliğe yanıt olmaktır. Halk mevcut siyasi partilere esas olarak güvenmemektedir. Kurtuluşun orada olmadığını halk, kendi deneyimiyle öğrenmiştir. Egemenler onları aldatacak fikirler üretmezler artık, yeni yüzler de bulamayacaklar. Yeni yüzlerin hepsi tanıdık. Oyun yıllardır oynanan aynı oyun. Halk kendine ait bir gücün olmadığını ve böyle bir güç olmadıkça da çıkarlarına uygun bir iktidar kurulmayacağını biliyor. Halk henüz farkına varmadığı şey bu gücün kendisinde olduğudur. Bizim kavrayamadığımız şey de esas olarak budur. Halkın örgütlenmesi ondaki gücün kavranması sorunudur. Parti bu gücün kavranması, açığa çıkarılması ve örgütlenmesidir. Parti bu gücün örgütlenmesi ve öncüsüdür. Parti olmadan; militan, faşizmden korunabilen ve onunla savaşmayı başaran bir parti olmadan bu gücün açığa çıkarılması ve örgütlenmesi mümkün olmayacaktır. Unutmayalım ki halkın, kavrayamadığı ama çalışmalarımızla kavrayabileceği gerçek "... eğer güce sahip değilsen bütün yasalar, bütün temsilciler birer hiçtir" anlayışıdır ve halkımızın ihtiyacı böyle bir güçtür.

Bugün halkta gelişkin olan bilinç parlamento seçimlerinin bir yalanlar komedyası olduğudur. Bugün halkın anladığı şey parlamentonun karar mercii olmadığıdır. Halkın, gerçekliğini büyük oranda anladığı ve aynı zamanda esas olarak demokratik bir ortamdan uzak olan parlamento seçimlerine "oy vererek" katılmak halkın ilerici, devrimci ve ana yönünü görememektir. Halkın ilerici, devrimci yönü parlamentoda kendisinin temsil edilmemesine, örgütlü ve güçlü olmasına duyduğu tepkidir. Halkın ilerici, devrimci yönü desteklenmeli ve büyütülmelidir. Halkın ihtiyacı, "örgütlü, yenilmez, kudretli bir güç"tür. İhtiyaç duyduğu fakat kavrayamadığı şey budur. Bu güç halkta mevcuttur. Bunu kavrayacak olan Partidir. Sabırla ve inatla halkı, kendi gücünü örgütleyebilme yeteneğine yönlendirmeyi iş edinelim. Halka hizmet, devrime hizmet ve somut olarak Parti bilinci budur.

BM'nin Cenin raporu İsrail'e doping etkisi yarattı

İsrail Siyonizmi Filistin'e yönelik işgallerini, katliamlarını tüm hızıyla sürdürüyor. Tüm dünyanın gözü önünde yaşanan bu gelişmeler egemenlerce ne kadar gözardı edilmeye çalışılsa da artık söz hükmünü yitirmiştir.

Siyonist İsrail'in Filistin'e yönelik kanlı planları tüm hızıyla sürerken, Filistinliler de kaybedecekleri birşeylerin kalmadığı gerçekliğiyle direnmeye devam ediyorlar.

İsrail işgalindeki Kudüs'te düzenlenen intihar eyleminde 5 İsraili-

meden Nablus'u tekrar işgal etti. Ve yine aynı manzaralar takıldı objektiflere; yıkılan evler, yaralıları, sokaklarda taşlarla çatışan çocuklar...

Geçen ay Gazze'nin ortasında ailesiyle birlikte katledilen Hamas Liderlerinden Şeyh Salah'ın intikamını almak

karşısında hiçbir şey yapmayan, üstelik yaşananları soruşturmak için inceleme heyeti gönderme talebini dahi İsrail'e kabul ettiremeyen BM, açıkladığı Cenin raporu ile emperyalistlerin hizmetinde bir kuruluş olduğunu bir kere daha gösterdi. Açıklanan bu

utanç kaynağıydı. Oysa katliamın en açık delilleri bizzat İsrail ordusunda görev yapanların ifadeleriyle, itiraflarıyla ortadaydı.

Bu konuyla ilgili olarak Yediof Aharonot isimli İsrail gazetesinin 31 Mayıs 2002 tarihli "7 gün" adlı hafta sonu ekinde yer alan bir röportajı hatırlatmakta yarar var. Cenin katliamına bizzat katılan 40 yaşındaki Moşe Nissim adlı bir ihtiyat askeri "Onlara mülteci kampının ortasında bir futbol sahası açtım" başlıklı röportajında şunları söylüyor;

"... herşeyi yok etmek istiyordum. Telsiz aracılığıyla komutanlara 'izin verin tümünü yok edeyim' diye yalvarıyordum. Benden bir evi yıkmam istendiğinde, fırsat bilip bir kaçına girişiyordum. İnanın ki yeterince yıkmadık.

Üç gün boyunca bütün bölgeyi dümdüz ettim. Ateş açılan her evi yakıtım. Onlara evleri boşaltmak şansı vermiyordum. Hiç beklemedim... Mümkün olduğunca çabuk yıkılması için en sert biçimde darbelerimi indiriyordum....

Evlerin yıkılışını görmekten zevk alıyordum, çünkü biliyordum ki ölümlü umursamıyorlar ama evlerinin yıkılması onları daha fazla sarsıyor. Canımı sıkıran birşey varsa, bütün kampı ortadan kaldırmayışımdı... Cenin'de büyük bir haz içindeydim...."

Sadece bir kısmını aktardığımız bu röportajın bu cümleleri bile katliamın boyutunu anlatmaya yetmekteyken Moşe Nissim'in hastalıklı, sapkın ruh halini şahsa ait özel bir durum olarak görmek mümkün değil.

Bu işgal ve katliamın canavarlaştırma politikasının somut tezahüründen başka birşey değildir.

BM'nin sunduğu bu raporun ertesinde İsrail bir doping almış gibi Batı Şeria ve Nablus'u yeniden işgal etti. 150 tank ve zırhlı araçlarla kuşatılan kentlerde onlarca Filistinli ölürken yaralıların sayısı dahi tespit edilemedi. Bu işgali yine Gazze şeridindeki Refah Mülteci kampının kuşatması, sürgünler, ev yakmaları izledi.

Ve Filistin Lideri Arafat.. Yangın yerine dönen Filistin topraklarının ancak ve ancak intifadının yükseltilmesiyle kurtulacağından "bihaber" BM'den bölgeye uluslararası bir müdahalede bulunmasını istedi.

İsrail'in kuzeyindeki Safed kentinde Hamas'ın askeri kanadı İzzettin El Kasım Tugaylarının düzenlediği intihar saldırısında 10 İsraili'nin ölmesi, 38'inin de yaralanması İsrail için yeni bir ablukanın startı oldu.

İşgal altındaki Cenin, Nablus, Ramallah, Kalkilya ve Tulkarem'de sokaklar cehenneme dönerken insanlar adeta belirsiz bir süre sokaklara hapsedildi.

Yer yer çatışmaların yaşandığı Filistin'de birçok Filistinli hayatını kabederken El Fetih'e bağlı El-Aksa Şehitleri Tugayı'nın lideri ve yardımcısının yanısıra bir Hamas üyesi de katledildi.

İsrail Siyonizmi Filistin'e yönelik işgallerini, katliamlarını sürdürüyor. Tüm dünyanın gözü önünde yaşanan bu gelişmeler egemenlerce gözardı edilse de artık söz hükmünü yitirmiştir.

nin yaralanması ve Nablus yakınlarındaki 2 Yahudi yerleşimcinin El-Fetih'e bağlı El Aksa Şehitleri Tugayınca öldürülmesinden sonra bölgede tansiyon yine arttı.

Batı Şeria ve Nablus'ta 6 haftadır süren abluka Ağustos'un ilk günlerinde onbinlerce Filistinli tarafından protesto edildi. Kitlesele eylemler noktasında aylardır ses soluk çıkmayan Filistin'de yapılan bu sokak eylemleri Filistinlilere büyük bir moral verdi.

Böylesi durumlarda işgalci-intikamcı yüzünü göstermekte geç kalmayan İsrail, zaman kaybet-

için bir eylem düzenleyen Hamas, Kudüs'teki Yahudi üniversitesinde cep telefonuna yerleştirilen bir bombayı patlattı. 7 kişinin öldüğü, 70'i aşkın kişinin yaralandığı saldırı İsrail ordusunu çılgına çevirdi.

Eylemci olduğu iddia edilen insanların evleri yıkıldı, tarandı ve onlarca insan gözaltına alındı.

Tüm bu yaşananlardan sonra 3 Nisan 2002'de başlayan Cenin Katliamına ilişkin bir rapor hazırlayan BM, raporuyla tam anlamıyla İsrail'in yaktığı yangına körük oldu.

Cenin'de İsrail'in gerçekleştirdiği katliam

"sürpriz" raporla BM Cenin'de yaşananları "katliam" olarak değil İsrail'in "aşırı güç kullanması" şeklinde tanımlayarak İsrail'i ve efendisi ABD'yi rahatlatmış oldu. Bu da yetmiyormuşcasına raporda Filistin tarafı da Cenin mülteci kampını "militan unsurlar için bir üs olarak kullanmak"la suçlamakta. Raporunda insanların kendi topraklarını, şehirlerini, evlerini savundukları için suçlanmaları utanç verici bir tutumken, işgal olgusunun gözardı edilerek uluslararası çapta, siyonistlerin suçunun örtbas edilmesi de apayrı bir

Karadeniz halkı üzerinde devlet terörü ve koruculuk

Egemenlerin gerilla mücadelesine karşı yürüttükleri emperyalist patentli kontrgerilla savaşının bir dişlisi olan koruculuk, gerek gerillaya, gerekse de halka karşı kullanılmaktadır. Gerillaya yönelik yapılan askeri saldırılarda en önde kullanılan korucular, halkın malının yakılmasından, zorla göç ettirilmesine kadar bir dizi olaya da katılmaktalar. Yıllardır T. Kürdistanı'ndaki uygulamalarıyla gözümüzün önünde bulunan korucular, işlenen birçok "faili meçhul" cinayete, kara para kaçakçılığında, eroin ve silah kaçakçılığına kadar birçok kirli işe bulaşmış, bizzat bu işleri yönlendiren pozisyonu almışlardır.

"12 yaşındaki ZN korucular tarafından kaçırılarak günlerce tecavüz edildikten sonra öldürüldü."

"30 yaşındaki ismini açıklamayan kadın, korucular tarafından tecavüz edildikten sonra hamile kalınca intihar etti."

"Korucular tarafından kaçırılarak öldürülen 70 yaşındaki..."

Bunlar basından koruculara dair okuduğumuz haberlerden sadece birkaçı. Yüzlerce örneği var bu haberlerin. Oluşturuldukları günden bugüne her türlü kirli işi yapan korucular, gerek T. Kürdistanı'nda yaşayan Kürt halkının, gerekse de Karadeniz'in emekçi-yoksul halkının temel sorunlarından biri bugün.

Resmi olarak yasalarla kuruluşu 1984'lere dayanan koruculuğun oluşturulma amacı; "böl-parçala-yönet" politikasının hayata geçirilmesidir. Aynı ulustan olan, devletin her türlü zulmüne eşit oranda maruz kalan halkı birbirine düşman ederek parçalayıp, kırdırtmak böylece daha rahat yönetmek.

Koruculuğun 1984'lerde yasalarla resmileştirilmesi elbette ki tesadüfi değildir. Ulusal hareketin bu dönemde başladığı gerilla çıkışının, Kürt kitlesini etkilemesi ve yaygın bir sempati toplaması, devletin koruculuğu resmileştirmesinde önemli bir etkidir. Bu dönemde kitleler üzerindeki etkisini kaybetmeye başlaması egemenleri böyle bir örgütlülüğü oluşturmaya mecbur etmiştir.

Egemenlerin gerilla mücadelesine karşı yürüttükleri emperyalist patentli kontrgerilla savaşının bir dişlisi olan koruculuk, gerek gerillaya, gerekse de halka karşı kullanılmaktadır. Gerillaya yönelik yapılan askeri

saldırılarda en önde kullanılan korucular, halkın malının yakılmasından, zorla göç ettirilmesine kadar bir dizi olaya da katılmaktalar. Yıllardır T. Kürdistanı'ndaki uygulamalarıyla gözümüzün önünde bulunan korucular, işlenen birçok "faili meçhul" cinayete, kara para kaçakçılığında, eroin ve silah kaçakçılığına kadar birçok kirli işe bulaşmış, bizzat bu işleri yön-

önemli silahlardan biridir. Devlet bu politikayı özellikle de emekçi yoksul halkı gerillaya karşı silahlandırma temelinde kullanmayı amaçlamaktadır.

Devlet yıllardır T. Kürdistanı'nda kullandığı bu politikayı bugün Karadeniz'de de yaygınlaştırmaya çalışmaktadır. Emekçi Karadeniz halkını gerillaya karşı silahlandırmaya çalışarak gerillanın halk üzerindeki etki-

T. Kürdistanı'nda korucuların bizzat başını çektiği haraç toplama, adam kaçırma, öldürme, uyuşturucu, silah kaçakçılığı, tecavüz ve çete kurma gibi karanlık işler 1996 yılında kamuoyunda iyice tartışılmaya başlandığında OHAL ve koruculuk devletin üzerinde daha bir titizlikle durduğu konular arasına girmişti. O dönem sayıları T. Kürdistanı'nda **62 bin 832** olan

radeniz'de de boy verdirecekleri koruculuğa toz kondurmamıştı.

Tam da bu dönemlerde Proletarya Partisi'ne bağlı Halk Ordusu'nun Tokat ve çevre illerinde yoksul-emekçi halkın sempatisini toplayan, faşist TC'yi hedef alan eylemlerinin ivme alması devleti telaşlandırmıştı. Ciddi oranda askeri gücünü bölgeye yığan TC, bununla da yetinmeyip "alan hakimiyeti" diye tanımladığı politikayı hayata geçirmek için özel timli, jitemli operasyonlarını, halka zorla silah dağıtımıyla beslemeye çalışmıştı.

İşe Mart-Nisan 1997 yılında sadece Almus'un bir beldesinde 700 kişiye zorla silah dağıtmakla başlayan jandarma, dönemin Tokat Valisi Ayhan Çevik'le yoğun bir koruculuk furyasının startını vermişti. İçişleri Bakanlığı'ndan silah talebinde bulunan Ayhan Çevik'in talebi, önce Niksar ve Reşadiye'nin köyleri için karşılandı, tabi sonrası da geldi.

T. Kürdistanı'ndaki deneyimlerini aynen uygulayamayan devlet, bölgenin özelliklerini dikkate alarak öncelikli olarak sünni köylere silah vermişti. T. Kürdistanı'na karşı feodalizmin ve feodal çelişkilerin daha zayıf olduğu bölgede aşiret reisleri gibi işbirlikçilerin olmayışı, devletin gözünü önce sünni köylere dikmişti.

Bu politikanın uygulanırlığını ispatlamak, halkın silahı nasıl da seve seve aldığını (!) göstermek için önce Reşadiye'nin Çakırlar köyü seçilmişti. Devlet için hiç de sıradan bir köy değildi Çakırlar köyü. Susurluk çetesinin elebaşlarından Özel Harekat Dairesi eski Başkan Vekili, işkenceci, halk düşmanı İbra-

lendiren pozisyonu almışlardır. Bu durumdan rahatsız olan egemenler, haksız savaştan elde edilen rantı paylaşmak istemeyerek belli yerlerde koruculuğu ya dağıtmışlar ya da öldürerek cezalandırmışlardır.

Resmi olmayan kuruluşu Osmanlıya kadar dayanan koruculuk bugün devletin gerilla mücadelesine karşı kullandığı

sini kırmaya ve halkı kendi çocuklarını öldürtmeye zorlamaktadır.

Devletin Karadeniz Bölgesi'nde silahlı mücadele yürüten devrimci ve komünist parti ve örgütlerin faaliyetlerini engellemek amaçlı uyguladığı politikalarından koruculuğun seyrine baktığımızda karşımıza özetle şu tablo çıkmaktadır.

koruculardan 23 bin 222'si bahsini ettiğimiz vukuatlardan görevlerinden göstermelik de olsa alınmıştı. Dönemin OHAL Bölge Valisi **Necati Bilican**, gerilla savaşına karşı kullandıkları en has yöntemlerden olan koruculuğa ilişkin "Bazı sakıncalarına karşın koruculuk sisteminden vazgeçmeyeceğiz. Bunu tartışmak bile yanlıştır" diyerek Ka-

him Şahin'in köyü olan Çakırlar, bu yönüyle devletin gönlünü kazanmışken, silahları olarak bir kez daha sırtını sıvazlatmıştı.

Tokat'ın yanısıra Ordu'nun Aybastı, Mesudiye, Perşembe, Gököy, Korgan, Akkuş ve Giresun Şebinkarahisar'a bağlı birçok köye bu kısa süreçte 2 bin 500'ü aşkın silah dağıtılmıştı.

Az önce de belirttiğimiz gibi bölgede önce Alevi-Sünni çelişkilerini kullanarak Sünni köyleri, Alevi köylere karşı kışkırtan devletin propagandasının ikinci hedefi de çocuklarını PKK'nin verdiği silahlı mücadelede kaybeden aileler olmuştu.

'97 yılı sonlarında gerillanın uğradığı ya da uğraması olası köylere daha çok yönelen devlet köylülerin silah almak istemesiyle daha da pervasızlaşmıştı.

Sırçalı, Sarıtarla, Yeşilalan, Sarkız, Eskiköy, Yağmurlu, Dereköy, İncebel, Mescid, İbriski, Dive, Karakaya gibi köylere gerillaya yardım ettikleri, ağırladıkları iddiasıyla yayla yasaklarını getirilmişti. "Ya silah alırsınız ya da yaylalara çıkamazsınız, ömrünüz karakollarda geçer. Olmadı buralardan defolup gidersiniz" dayatmalarıyla yüzyüze kalan bu köylerden ciddi oranda göçler yaşanmıştı.

Özellikle hayvancılıkla geçimlerini sağlayan bu dağ köyleri malımı-davarını köyün çevresinden başka bir yerde otlatamaz hale gelmişti.

Mayıs ayında başlayan ve beş aylık bir dönem kapsayan yaylacılık böylelikle öldürülmeye çalışılmış, köylü büyük bir sefaletle süreklenmiştir. Geçim sıkıntısı nedeniyle büyük şehirlerden tekrar köylerine dönmek isteyenler de aynı dayatmalarla yüzyüze kalmaktan kurtulamamıştır. Silah alan köylülere önce köy çevresinde, köy giriş çıkışlarında nöbet tutturulmuş, daha sonraları pusulara çıkartıl-

mış ve karşılığında faşist TC tarafından para teklifleri edilmiştir. Bir gerilla cesedine 5 milyar para vaatleriyle yoksul halkın ekonomik çelişkilerinden yarar-

lanarak, diğer eliyle iki-üç lokma sunmaktadır. Eski Tokat Valisi Ayhan Çevik döneminde onca baskıyla tamamen boşaltılan Sırçalı köylülerinin büyük bir bölümü Tokat Merkezde yaşamaya başlamıştı. Dört yılı aşkın bir süredir köylerine giremeyen, geçimlerini sağlayamayan köylüler yeni valinin demagogilerine kanarak silah alıp köylerine geri döndüler. Sırçalı, Mescid gibi daha birçok köy bu gerçeklikle köylülerine, yaylalarına dönse de endişeleri sevinçlerini bastırmaktadır.

nılmış-

tır. Karakol ve koruculuğun olduğu köylerde, köylülerin şehir ve ilçe merkezleriyle olan ilişkileri direkt devlet denetimine alınmış, köylüler pazarlara Shortlandlar eşliğinde götürülmüştür. Sözde onları koruyormuş imajını vermeye çalışan devletin bu kandırması Almus Kadıvaki'nde köylüye eşlik eden Shortlandın imha edilmesiyle bir fiyaskoya dönüşmüştür.

Koruculuğu istediği gibi yaşama geçiremeyen devlet, bu politikasını direkt baskı, şiddet aracılığıyla uygulamaya çalışırken köylüler yeri geldi köy meydanlarında toplanıp kadınların, çocukların önünde dayaktan geçirildi, yeri geldi sivil arabalarla kaçırılıp üzerlerine naylon damlatılarak işkenceye uğradı, tutuklandı vs.

'97 yılında dönemin Tokat Valisi Ayhan Çevik'in yoğun çabasıyla hiçbir göz bo-

Ayhan Çevik'in şahsında teşhir olan devlet terörü halka yapılan gıda-giysi yardımlarıyla M. Gündoğdu'nun prestij kazanma çabasıyla örtülmeye çalışılmaktadır. "İyi vali"(!) Mehmet Gündoğdu'nun giyindiği kuzu postu çok geçmeden düşecektir.

Oysa bir yandan bu yardımlar yapılırken diğer yandan bölgede miyadını doldurarak geçtiğimiz günlerde Bursa'ya atanan İl Jandarma Alay Komutanı Kurmay Albay Namık Dursun'un işkence, küfür, baskıyla yarattığı nam, tüm yardımseverlik pozlarının ikiyüzlülüğünü açıklıyordu.

Akarçay'dan, Keçeciye, Cihet'e, Kızılderre'den, Görümlü'ye kadar birçok demokrat-alevi köye yaptığı yardım görüntülerini yerel TV'lerde, jandarma yayını Yöre dergisinde yayımlayan namı işkenceci halk düşmanı Namık Dursun, köy ortasında tokatladığı ana-avrat küfretiği, karakollara çektiği, ahlaksız el işaretleri yaptığı insanlara uyguladığı bu zulmün görüntülerini hafızalardan nasıl silecek? Yöre dergisinde nutuk ettiği "Biz, devletimizin, siz değerli vatandaşlarına uzanan sevgi ve şefkat dolu sınımsız elleriyiz" cümlelerini sıralayarak mı?

Geçen yıl yayla yasağının olduğu ve koruculuğun dayatıldığı Sırçalı gibi bazı köyler, silah alıp köylerine dönerken, silah almayan bazı köylerin yayla yasakları da kaldırılmak zorunda kalmıştır. Tabii önlemleri alınarak...

Yaylaya çıkanlardan bir kişi yayla ağası seçilerek silahsız korucu işlevi yüklenmiş, çevredeki en ufak gelişmeyi, anında jandarmaya bildirmesi için eline cep telefonu tutuşturulmuştur. Birçok noktada seyyar ve yerleşik karakolların kurulmuş olmasının rahatlığıyla bu yolu deneyen devlet, kendi evlatlarına karşı silah taşımayı gururuna yediremeyen köylüyü masumane görünen yöntemlerle ihbarcılığa itmektir. Halkın kanına girmek için denemeyeceği yol olmayan devlet bundan sonra hangi teknolojik ürünleri kullanacak bilemeyiz ama şunu çok net söyleyebiliriz, hiçbir tutmayacak!..

Gelinen aşamada köylülerine geri dönmek için başvuranlara dev-

ran devletin bu politikaları gerillanın, uslanmaz, gözünü para hırsı bürümüş korucubaşlarına yönelik cezalandırma eylemleri, dağıtılan bildiri ve propaganda eylemleriyle boşa çıkacaktır.

Bölgede parça parça uygulanmaya çalışılan koruculuktan bahsederken, korucuların bulaştığı/bulaştırıldığı karanlık işlere de değinmek gerekmektedir. Sadece silah almakla kalmayıp bölgede ne idüğü belirsiz işlerde kullanılan koruculardan oluşturulan çeteler, gerillaya yardım eden köylüleri kaçırmakta, işkence etmekte, haraç toplamakta, yani ellerine tutuşturulan 3-5 silah ve altlarına verilen arabalarla adeta terör estirmekteler. Korucuların bu vukuatları halkı tedirgin etmeye devam ederken, halk arasında en aşağılık meslek olarak tanımlanan muhbirlik, ihbarcılığın bir ayağı olan koruculuk lanetlenmektedir.

Devletin yozlaştırdığı, asimile ettiği insanları saltanatlarını sürdürmek için bir süre kullanıp sonrasında kullanılmış bir mendil misali kenara fırlattığına çok tanıklı olduk.

Halkımızın ihanet edeni, ispiyonculuk yapmayı sevmeyen bir kültürü vardır. Yiyecek verilmez, araçlarına binilmez, akrabalık, komşuluk ilişkisi kurulmaz

iharet edenle.

Şimdilerde bulanıklaştırılmaya çalışılan bu temiz anlayışı devletin demagogilerinden arındırmak, korumak, başta Proletarya Partisi olmak üzere, devrimci, demokrat kurum, kuruluş ve örgütlü kişilerin işidir.

Halkın ekonomik çelişkileri kullanılarak, baskıyla işkenceyle dayatılan koruculuk, bugünkü aşamasındayken devletin koruculukla neyi hedeflediğini bilincimizde sürekli taze tutmalıyız. Bu doğrultuda devrimci ve komünistler olarak egemenlerin saltanatlarını sürmeleri için halkımıza kazdıkları koruculuk kuyusunu deşifre etmek için onlarla daha çok birlikte olup, bütünleşmeliyiz. Yanısıra köylüleri sıkboğaz eden koruculuk ve getirilerini geniş kamuoyuna sunmak için değişik kitle örgütlerini reformist parti ve sendikaları, yöre ve köy derneklerini harekete geçirmeliyiz.

Avrupa Birliği çözüm mü?

AB'ye üyelik maratonu ve uyum yasaları ülke gündeminin yine baş sıralarında yerini korudu geçtiğimiz günlerde de. AB'ye üyeliği ve uyum yasalarını kölelik olarak değerlendirenlerden, demokrasinin ancak bu yollarla geleceğini düşünenlere, AB'ye girince sosyal ve ekonomik refahın yükseleceğini hayal edenlere kadar çok daha geniş bir yelpazede değerlendiriliyor bu süreç. Biz de süreç boyunca konu ile ilgili düşüncelerimizi içeren yazıları yayınladık gazetemizde. Yine bu sayımızın gündem yazısını da "uyum yasaları" olarak adlandırılan yasal değişikliklerin değerlendirmesine ayırdık. Burada da Açılım Hukuk Bürosu, Oral Çalışlar, Deri İş Genel Başkan Vekili Musa Servi ve halktan insanların görüşlerini alarak sizlerle paylaşıyoruz.

'Uyum yasaları' çözüm sunmamakta

02.08.2002 tarihinde TBMM'de kabul edilen 'uyum yasaları' ile 14 kanunda düzenlemelere gidildi. Beraberinde yürütülen tartışmalarda, 'yeni getirilen düzenlemelerle toplumun demokratikleşmesi noktasında çok ciddi adımlar atıldığı, bu adımların Türkiye'nin AB üyeliği önündeki engelleri önemli ölçüde ortadan kaldırdığı' sıkça vurgulandı.

AB'nin sınıfsal niteliği görmezden gelinerek sürdürülen tartışma zemininde, toplum, AB üyeliği konusunda çok ciddi bir beklenti içerisine sokulmuş durumda. AB kurtarıcı, AB üyeliği ise sorunların temelden çözüleceği sihirli bir çözüm olarak sunulmaktadır.

AB'nin dışı her türlü ekonomik bağımlılığı bulunan Türkiye'nin ekonomik sorunlarını çözemeyeceği bir tarafa, toplumun demokratikleşmesi noktasında dahi müdahale de bulunamayacağı, katkı sunmayacağı gerçeği görmezden geliniyor.

AB tarafından kullanılan "insan hakları, "demokrasi" gibi kavramların, sömürü ilişkisini pekiştirmek amacıyla öne sürdükleri ve kendi içerisinde çifte standartçılığı, samimiysizliği barındıran kavramlar olduğu gerçeği görmezden geliniyor. AB'li ve diğer emperyalistler tarafından 'insan hakları' kavramının, "piyasa sisteminin işlemesi bakımından zorunlu görülen ve mülkiyet hakkı temelinde biçimlenen bireysel haklara indirildiği" gerçeği görülemiyor. AB'nin 'demokrasi' konusundaki ikiyüzlülüğü görülemiyor.

AB'nin dayattığı 'uyum paketi', 'demokratikleşme paketi'nin, kendi hukuki, siyasi, ekonomik bağımlılaştırma politikasının bir parçası olduğu gerçeği görmezden geliniyor.

Toplumun demokratikleşmesi yolunda atılan adımlar olarak değerlendirilen düzenlemelerin içeriğine bakıldığında, demokratikleşmenin en temel gerek-

rinden olan 'düşünce özgürlüğü', 'ifade özgürlüğü', 'örgütlenme özgürlüğü', 'toplama ve gösteri özgürlüğü' konularında yasalarda var olan kısıtlayıcı hükümlere dokunulmadığı, göstermelik düzenlemelerle yetinildiği görülecektir. 2911 sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri yasasındaki değişikliklerle, barışçıl toplanma ve eylem özgürlüğünün önündeki engeller kaldırılmamış, bildirim süresi 72 saatten 48 saate indirilmekle yetinilmiştir. 159. maddede yapılan değişiklik ile 159. maddede düzenlenen suçla yönelik bir kısıtlama veya kaldırma getirilmemiş, gereksiz bir ek getirilerek düzenlemenin aynen korunmasına gidilmiştir. Ölüm Cezası kaldırılırken yerine ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası getirilmiş bu şekilde insani olmayan bir ceza daha uygulamaya sokulmuştur. RTÜK Kanunu'nda yapılan değişikliklerle, Türkçe'den farklı dil ve lehçelerde radyo ve televizyon yayınlarının yapılması,

Yabancı Dil Eğitim ve Öğrenimi Kanunu'nda yapılan değişikliklerle, özel kurslar düzenlenebileceği yönünde getirilen yeniliklere rağmen, bu düzenlemelere yönelik "Cumhuriyetin anayasada belirtilen bütünlüğüne aykırı olamayacağı" ibaresi üzerinden her türlü kısıtlamanın zemini hazırlanmış durumdadır...

Uyum yasalarının şekli anlamda belli düzenlemeler getirdiği en temel noktalarda hiçbir yenilik getirmemekle birlikte, uyum paketinin AB yetkililerince olumlu karşılanması da AB'nin Türkiye'nin demokratikleşmesi gibi bir derdinin olmadığına delildir. Uyum Paketi, AB'nin 'demokrasi', 'insan hakları', 'özgürlük' kavramlarına yaklaşımı konusunda yeterince fikir vermektedir.

Üzerinde çokça tartışılan uyum yasalarının, egemen çıkar çevrelerinin ihtiyaçları, beklentileri doğrultusunda hazırlandığı, geniş halk kesimlerinin sorunlarına yönelik çözümleri barındırmadığı ortadadır. Bu da, AB yönlendirmesi doğrultusunda toplumun demokratikleştirilmesinin mümkün olmadığını, her türlü açılım projesinin, iç dinamiklerin çıkışı alınarak başarıya ulaştırılabileceğini göstermektedir.

Mecliste çıkartılan AB'ye uyum yasaları

Musa Servi

AB'ye uyum adı altında çıkartılan yasalar ve düzenlemeler sermaye çevrelerinin taleplerini içeren ve sermaye ke-

simini memnun eden yasalardır.

Her yönüyle dışarı bağı, dibe vurmuş bir ülke ekonomisinin Avrupa ile bütünleşme çabası tam bir teslimiyetin adıdır. Ülke yönetmekteki beceriksizliklerini ortaya dökmüş olan meclisteki vekiller, ortaya çıkardıkları ülke tablosunun ardından yıllardır allayıp pulladıkları AB üyeliğini kendi koltuklarını tekrar sağlama almanın bir yolu olarak görmekteler.

Ancak öyle bir hava estirilmeye çalışılıyor ki "artık Türkiye Avrupalılaştı bizi kimse tutamaz, gelişen ülkeyiz biz en çok insan hakları ve özgürlükleri konusunda eleştiriliyorduk bunu da hallettik" imajını yaymaya çalışıyorlar.

Ülkenin yarınları gibi dertleri ve

kaygıları olmayan vekillerimiz(!) seçim öncesi çıkartılan uyum yasaları ile ilgili olarak ince hesapların peşinde koşarken ve aralarında bunun pazarlıklarını yaparken en vahimi geniş bir halk kitlesi tarafından bu yasaların bir umut olarak algılanmasıdır.

Ülkeyi yönetenlerin bu ülkenin en verimli kaynaklarını, işletmelerini, topraklarını iç-dış sermayeye peşkeş çekme heveslerini ve çabalarını bir kenara bıraksak bile, çıkartılan yasalara bakıldığında emekçi halklara yönelik birşeyler getirmediği ortadadır.

Avrupa'ya uyum adı altında çıkartılan yasaların bu ülkeye demokrasi getireceği söylemi sermaye sözcülerinin en çok dile getirdiği söylemlerden bir tanesidir. Bu ülke topraklarında yaşayanlar çok iyi bilirler, bu devletin gerek duyduğunda ne kadar derinleşebileceğini ve bir mafya örgütü gibi çalıştığını. AB uyum yasalarının, faili meçhullerin,

yargısız infazların önüne geçebileceğini düşünenler yanılıyorlar.

Düşünce, örgütlenme, toplanma ve gösteri yapma özgürlüğü konularında getirilen her bir yasanın peşine "ama"yı içeren kısıtlayıcı hükümlerle karşımıza eskisinden pek de farklı bir yasa çıkmıyor.

Halkın ekonomik durumunun düzeleceği yalandan ibarettir. Gelir dağılımındaki uçurumun her geçen gün arttığı, işsizliğin derinleşen bir yara olduğu bu ülkede AB uyum yasaları ya da tam üyelik bu sorunları çözen değil artıran bir unsur olacaktır. Çünkü AB teslimiyetin adıdır.

Biz emekçiler açısından devletten bizlerin yararına yasalar çıkarmasını beklemek sınıf bilincinden yoksunluk anlamına gelmektedir. Bu ülkede hak ve özgürlükler ancak sınıfsal bir mücadele sonunda alınabilir.

Musa Servi

Oral Çalışlar

Burada yasaları tek tek ele almak gerekiyor. Her yasanın kendi içinde uygula-

nabilirliği vardır. Bu yasalardan örneğin idam cezası kaldırılmıştır. Bunun kaldırılması artık bu cezanın uygulanmayacağı demektir. Gerçi zaten fiili olarak uygulanan bir ceza değildi. Yine anadilde eğitimle ilgili düzenleme çok karmaşık süreçler geçirecek, çok farklı süreçlerden geçecek. RTÜK ile ilgili düzenleme de çok önemli. Bundan böyle RTÜK radyo ve televizyon kapatamayacak. Özellikle Anadolu'da birçok radyo ve televizyonu keyfi olarak ka-

patıyordu. Tabi bunun yerine de para cezaları getirildi. Bu yasaların içinde azınlıklarla ilgili, azınlıklara ait vakıflarla ilgili değişiklik önemli bir gelişme. 1974'ten beri azınlıklar Yargıtay kararı nedeniyle mülk edinemiyordu, hatta edilmiş mülkleri geri alınıyordu. Bu yasayla bu haksız uygulama sona erdi. Artık azınlıklar mülk edinebilecek. Tabi bunların içinde çok tartışmalı hükümler de var. Herşey halledilmiş değildir. Yine 159. madde ile ilgili de-

ğişiklikle bu yasa büyük ölçüde kullanılmaz hale getiriliyor. Çok ağır hakaret içermediği sürece yargılama olmayacak.

Şimdi uygulanabilirliği ile ilgili soru doğru değil. Bunlar olumlu değişiklikler "AB bastırıldı Türkiye kabul etti" değil. Bu kadar basit değil. Bunlar önemli mücadeleler sonucu elde edilmiştir. Türkiye'deki iç dinamikleri gözardı etmemek gerekir. İdamın kaldırılması çok uzun bir mücadelenin

sonucu gerçekleşmiştir. Yine anadilde eğitim konusunda Kürtler'in mücadelesi olmasaydı bunlar elde edilemezdi. Azınlıkların vakıfları da çok ciddi mücadele verdi. İş uygulamaya geldiğinde yeniden mücadele etmek gerekir, emek vermek gerekir. Bunlardan birşey olmaz diyerek bakmamak gerekir. Bu yüzden sahip çıkmak için yeniden mücadeleye başlamak gerekiyor. Asıl devrimcilik budur.

Halk artık bıktı bunlardan

Bakkal: Hiçbir yere gidilmez bu kafayla. Gitgide daha kötü oluyor. Avrupa Birliği zaten bizi almaz. Alsa da iyi olmaz. Çıkan bu uyum yasalarının da Türkiye için iyi olacağına hiçbir zaman inanmıyorum. Yeni partiler dolanıyor ortalıkta ama onlar gelse iyi mi olacak sanki. Daha da beter olacak. Daha önce iyi olmadı ki bundan sonra iyi olsun. Bizi zaten AB hayatta almaz. Zaten aldım alıyorum derken bizi bekletiyor. Bütün partiler Kemal Derviş'in peşinde. Ama onun da yaptığı yapacağı ortada. Siyasi partiler de onun peşinde oy için koşuyorlar. Onun olduğu bir partiye kimisi oy verir, kimisi de vermez. İnsanlar diyorlar ki AB'ye girsek ülke ülke dolaşırız. Ama oralarda da ekmek hazır mı hemen? Ben bundan sonra hiçbir partiye oy veremeyeceğim.

Fırıncı: Yapılan bu uyum yasaları ile Türkiye'de birşeyin değişeceğini zannetmiyorum. Yeni bir iktidar da gelse değişecek birşey yok. İşsizlik var, açlık var. Benim şahsi görüşüm nereye girsek girelim daha kötü olur diyorum. AB bizi ileriye götürür diye düşünmüyorum. Zaten bizi AB'ye almak istemelerinin de bizimle ilgisi yok. Kendi çıkarları için bunu söylüyorlar. Kendi menfaatlerini düşünüyorlar. Çözüm nasıl olur bilmiyorum da kimsenin bunlara güveni yok. İsmail Cem, Kemal Derviş yeni olduğunu iddia ediyor. Ama Kemal Derviş'in yaptıkları kriz ile meydana. İyice borca soktu bizi. Daha beter kötü olduk. Ben şu şartlar altında hiçbir partiye oy vermek istemiyorum. Çünkü hiçbirisi güven

vermiyor. Önce kendilerini düzeltsinler.

Emekli: Ne kadar uğraşırlarsa uğraşırlar AB'ye giremeyiz zaten. Çünkü bu çıkarılan uyum yasalarının belki bize bir yararı var. Ancak Avrupa'ya bir çıkarı yok. Mesela insan asmak bu zamanda olur mu? Hangi memlekette var. Bir sürü parti var Türkiye'de. Ve bunlar "yeni" olduklarını söylüyorlar. Farklı birşeyler de yok aslında. Ben hatırlıyorum 1956 senesinde gazeteler boy boy yazdı. Ortak pazara giriyoruz diye. Ama olmadı. Avrupa başına bela mı alsın. Şu an bir karar bile verilse en azından 20 sene daha kapıda bekleriz. Alırız diye söylüyorlar. Mesela AB ülkelerinde tüm depolar dolu. Et öyle; tereyağı öyle. Çok üretiyor stok yapıyor. Verimi fazla. Onları eritmesi lazım. Kendilerine "yeni" demeleri ayrı, yeni düşünmeleri ayrı.

İşsiz: Halk artık bıktı bunlardan. Akşam yatıyoruz. Sabah kalkıyoruz zam. Alıştık artık. Bizi ne duruma getirdiler. Hepsi birbirinin aynı; başka bir

ülkede olsa bu siyasetçilerin utançtan insan içine çıkmamaları, intihar etmeleri lazım. Artık seçim olmuş olmamış gerçekten kimsenin umrunda değil. İktidara gelince hepsi aynı oluyor. Bir sosyal patlama olur da ancak öyle kurtuluruz. O da her yerde oluyor ama burada olmuyor. Türkiye Amerika'ya bağlı. Ne derse öyle oluyor. Robot olmuş artık... Susurluk başka bir ülkede olsaydı neler olurdu? Ama Türkiye'de onlar baş tacı oluyor.

Terzi: Avrupa Birliği, uyum yasaları çıkartıldı ama onları da oy toplamak için yapıyorlar. Bu düzenlemelerin iyi olan yönleri de var. Olmayanları da var. AB bir sihirli kutu. Bence iş yönünden bazı faydaları olacaktır. Serbest dolaşım hakkı olacaktır. İşsiz gençlerimiz gidip oralarda belki de çalışabilecektir. Yalnız bir de şu var. Büyük bir otorite ile karşı karşıyasmız. Dikkat edilmediği zaman bu otorite bizi alır ahtapot gibi sıkar. Kendi çıkarları ekseninde bizi kültürel erozyona uğratabilirler. Aynen bir selin dağılıp da araziye su altına alması gibi Türkiye'yi sular altına alabilir. Çok dikkat etmek lazım. Onların bizim ülkemiz üzerinde çeşitli amaç ve emelleri vardır. Buna çok dikkat edip, uyanık olmamız lazım. Bence biz AB'ye tamamen onlara teslim olduğumuz zaman gireriz. Türkiye'yi borç batağına soktular. Şimdi de AB'yi can simidi olarak görüyorlar. Ama biz AB'ye girmeden de gelişebildik. Yani gelişmek için AB şart değil. Avrupa aslında bize çok da meraklı değil. Ama bizi AB'ye aldıklarında hamur gibi yoğurup ondan sonra kullanırlar. Şu an

onların elinde ipler. Çünkü borç batağındayız. Türkiye'ye bu seçimdir, partidir artık bunlar ekşidi. Çoğu partinin arasında bir fark yok. Hepsi çıkar, menfaat endişesine dayanıyor. Kalkıyorlar en büyük yolsuzlukları kendileri yapıyorlar. Düzenin çarpıklığı. Kendilerine yeni diyenlere bakın. İsmail Cem ve ekibi daha dün bu memleketi bu hale getirenlerin başında değil midir? Kemal Derviş de aynı. Geldi ve yaptıkları ortada. Bitmiş bir parti ne yapar? Bildik manevraları kullanarak bir yerlere gelmeye çalışır. Onu da ABD gönderdi ki bu bitmiş partilere bir çıkar yol olsun. IMF'nin adamıdır başka birşey değil. Bunlar artık utanç verici şeyler.

Hurdacı: Türkiye'yi mahveden Derviş. Çünkü Amerika adamı. IMF diyorlar. AB diyorlar değişen birşey yok. Akşam Derviş sabah Derviş ama orta-

da birşey yok. Bu ekonomiyi ne Derviş ne de AB düzeltir. Daha burnumuzun dibinde onca insanı öldürüyor İsrail. Türkiye ne yapıyor, onlarla anlaş-

ma yapıp tank alıyor, helikopter alıyor.

Kimin ne yapacağını krizde gördük, ne yaptılar hiçbirşey. Ülkede insanlık diye birşey kalmadı. Bakın ne işim var benim çöpte. Ama toplamak zorundayım bu çöpleri. Çoluk çocuğa ekmek götürmek zorundayım. İnsanlık mı bu? İmkani yok gidişat düzelmez. Yine satacaklar memleketi Amerika'ya, Avrupa'ya.

AB'ye girsek ne olacak, girmesek ne olacak. Bizim için aynı tas aynı hamam.

Mobilyacı: Ben bu halimizle AB'ye girebileceğimizi hiç düşünmüyorum. Belki bir 10-20 yıl sonra ancak olabilir. İyi mi olur kötü mü olur onun için pek birşey diyemeyeceğim. Ben de herşeyin güllük gülistanlık olacağını düşünmüyorum. Şu an başımızdaki insanların dediklerini yapabileceklerine inanmıyorum. Zaten hiç kimse çıkarları olmayan birşeyi yapmaz. Avrupa'nın da patronlarının da bundan çıkarı vardır ki bu kadar baskı yapıyorlar. AB'ye girildiği koşullarda en azından giriş çıkışların daha rahat olacağı söyleniyor. Mesela ben de elimde bir imkan olsa yurtdışına giderim. Şu an yeni diye ortaya çıkanlar daha önce zaten hükümetin içinde olan insanlar. Dedikleri gibi yeni değiller aslında. Bu zamana kadar birşey yapmadıysan bundan sonra ne yapacaksın. Belki gerçekten yeni insanlar gelirse birşeyler değişebilir. Kendilerine yeni diyenler aslında eskiler.

Evrensel Bakış

EMPERYALİZM VE SİYONİZM DİRENEN FİLİSTİN HALKI KARŞISINDA YENİLMEYE MAHKUMDUR !

“Yeni Dünya Düzeni”nin düzenbazları, “ideolojiler öldü”, “tarihin sonu” diyen burjuva kalemleri, “barış tüccarları”, “küreselleşme” masalcıları halen iddialarınızın arkasında mısınız?

Halen yalan söylemekten bıkmadınız mı?

Görüyoruz ki, bıkmamışsınız.

Sizin düzeniniz yalan ve talan üzerine kurulu. Sizin dünyanız sömürü ve haksız savaş yaratıcılığı üzerine kurulu.

İnsanlık tarihindeki tüm haksız ve emperyalist savaşların altında sizin imzanız var. Mussolini ve Hitler sizin resminiz ve eserinizdir. Dünyadaki yoksulluğun ve sefaletin yaratıcıları sizsiniz. Ama artık yalanlarınız içreng icraatlarınızı gizlemeye yetmiyor.

Fazla uzağa gitmeye gerek yok; yüzyılımızın son

çeyreğine bakın. Orada kanlı kimliğinizi göreceksiniz. Irak'ta, Kosova'da, Yugoslavya'da, Afganistan'da sizin kanlı elleriniz var. Tüm bu kanlı icraatlarınızın gerekçesi aynı: “Barış”, “insan hakları” vb.

Oysa gerçek amacınız bu bölgenin yer altı-yer üstü zenginlik kaynakları üstünde denetim kurmaktır; sömürdür, talandır. Bunun için emekçilerin kanını akıtıyorsunuz. Bunun için halkları birbirine kırdırıyorsunuz. Temel şiarlarınızı:

“Böl-çatıştır ve yönet”,

“Silah ve enerji tekellerinin kârlarına kâr kat”,

“Emperyalist tekeller için ilerici insanlık adına iyi ve güzel her şeyi yok et”.

Sözünü ettiğimiz tarih, emperyalizmin kanlı tarihidir. Sözünü ettiğimiz tarih, işbirlikçi faşist diktatörlüklerin ezilen ulus ve halklara

karşı uyguladıkları inkar ve imha tarihidir. İşte ABD'nin Ortadoğu'daki en kanlı karakolu olan İsrail Siyonizmi bugün Filistin'deki kanlı tarihine yeni bir sayfa daha ekliyor. Hatırlanacağı gibi baş haydut emperyalist ABD'nin, Arafat'ı hedef alan açıklamalarından sonra İsrail Siyonistleri Filistin kentlerini daha bir kuşattılar. Tanklarla, füzelerle binalar yerle bir ediliyor. Enkaz altından çıkarılan cansız çocuk bedenleri sokaklarda Filistin halkının öfkesi oluyor. Yarını kazanmanın cesareti ve cüreti oluyor.

Filistin sokaklarında yalnız İsrail bombaları patlamıyor!

Filistin sokaklarında yalnız cansız çocuk bedenleri yatmıyor!

Filistin sokaklarında yok edilmeye çalışılan bir halkın direniş tarihi yazılıyor!

Bedeli ağır, sayfalar kanlı ama onurludur. Filistin sokaklarındaki küçük “generallerin” gözlerinde korku değil, cesaret ve umut var. Filistin sokaklarında, ölüm küçültülmüş ve korku olmaktan çıkarılmıştır.

Bugün Filistin'de kaybeden Filistin halkı, Filistin direnişi değil. Bugün Filis-

tin'de kaybeden çocuk katilleri emperyalistler ve İsrail Siyonistleridir.

Bugün Filistin'de kaybeden direnişçi küçük “generallerin” cansız bedenleri değil, Arafat'ın işbirlikçi ve uzlaşmacı politikasıdır.

Bugün Filistin'de gerçekleştirilen ABD destekli Siyonist katliamların hedefi Filistin halkıyla sınırlı değildir. Filistin halkı şahsında gerçekleştirilen bu katliamlar başta Ortadoğu halkları olmak üzere tüm ezilen dünya halklarına verilen birer gözdağıdır. Siyonistler, Filistin sokaklarında kan banyosu yaparken büyük haydut ABD, Irak'a yönelik saldırı planlarını tartışıyor. ABD'nin yeminli uşağı, İsrail'in suç ortağı faşist Türk Devleti de ulusal hareketin Irak Kürdistanı'ndaki silahlı güçlerine yönelik hain planlar peşinde.

ABD ve suç ortakları, çok iyi biliyor ki; Filistin halkının direnişi ezilen mazlum halklar için bir ilham kaynağıdır. Filistin'de elde edilen her başarı, her zafer dünyada baskı sömürü ve zulüm altında olan tüm ezilenler için bir savaş çağrısıdır. Bir umut ve moral kaynağıdır. İşte emperyalistleri

ve Siyonistleri korkutan bu gerçektir!..

Bugün, emperyalistlerin ve Siyonistlerin korkusunu büyütmek demek Filistin halkıyla dayanışma içinde olmak demektir. Unutmamalıyız ki; Filistin halkı yalnız direnişiyle dünyada ve ülkemizdeki devrimcilere ve komünistlere moral kaynağı olmadı; Filistin halkı başka uluslardan, halklardan devrimcilere ev sahipliği yaptı; lokmasını bölüştü, aynı siperde dövüşmenin onurunu paylaştı. Yani Filistin halkı mazlum olmanın, mazlumdandan yana olmanın tarihsel sorumluluğunu iyi bilen halktır. Böyle bir halkın haklı ve meşru mücadelesine tarihsel bir bilinç ve sorumlulukla yaklaşma göreviyle yüz yüze olduğumuzu asla unutmamalıyız.

Bugün dünya halklarının katili ABD şimdi de Irak halkının kanını akıtacak. Filistin direnişine bir ses de Irak sokaklarından eklenecek. Bu ses insanlığın sesi. Bu sese sahip çıkalım. Emperyalist haydutların dünyanın dört bir yanını mazlum halkların kanına bulamasına izin vermeyelim...

Kriz, Latin Amerika'yı sarıyor Uruguay'da halk sokakta

Latin Amerika'da Arjantinle başlayan kriz zincirine Uruguay da katıldı. 4 yıldır ekonomik durgunlukla boğuşan; her dört kişiden birinin açlık sınırında yaşadığı, işsizlik oranının %15.6 olduğu Uruguay'da Arjantin benzeri görüntüler yaşanıyor, halk marketlere saldırıyor.

Güney Amerika'nın en büyük iki ekonomisinden Arjantin'in krizin içinde boğulması, Brezilya'nın ise krizin eşliğinde olması geri kalmış ülkeler için “laboratuvar” olarak nitelendirilen ve 4 yıl öncesine kadar Latin Amerika'nın “en istikrarlı” ekonomisi denilen Uruguay'ı da vurdu. Ve neo liberal politikaların iflasını bir kez daha ortaya koydu.

IMF'nin direktiflerini uygulamaktan başını kaldıramayan Uruguay hükümeti, sermaye kaçışını engellemek için bankaların kapatılma-

sı kararı aldı. Oysa yabancı sermaye her krizde örneğini gördüğümüz gibi ülkeyi krizin patlak vermesinden birkaç gün önce zaten terketmişti.

Şimdi emperyalistlerin korkusu bu krizin tüm kıtayı sarması. 1998 Asya krizi gibi tüm bölgeyi kaplayacak bir krizin kaygısıyla “yardım”a koşuyor emperyalistler ve kuruluşları. IMF, Uruguay'a 1,5 milyar dolar kredi vereceğini açıklarken Avrupa Komisyonu da ekonomik ve sosyal reformlar, ticaret sistemlerinin güçlendirilmesi gibi taahhütler karşılığında 2006 yılına kadar Arjantin, Brezilya, Paraguay ve Uruguay'a 200 milyon Euro yardım aktarabileceğini açıkladı. Ancak bu kaygıların en büyük yansıması Brezilya'ya IMF'nin vermeyi kararlaştırdığı 30 milyar dolarlık

dev kredi oldu. IMF'ye verilen niyet mektubundaki taahhütlerini uygulayıp uygulamadığı gözlemlenecek Brezilya, kredinin %80'ini 2003 yılında kullanabilecek. 2003 yılında yapılacak seçimlerde büyük oyacağı tahmin edilen ve IMF karşıtı söylemleriyle ABD'nin şimşeklerini üzerine çeken İşçi Partisi'nin lideri Lula'nın da “istikrar” programını desteklediğini açıklaması üzerine IMF kredi musluklarını sonuna kadar açtı. Ancak IMF programlarıyla kriz içinde boğulan hiçbir ülkede yine aynı programların uygulanmasıyla krizden çıkıldığı görülmemiş değil. Dolayısıyla Latin Amerika ülkelerini saran krizde gerilemeler yaşansa da emekçi halkı bunca işsizlik içinde, açlık sınırında yaşatan sistem, kriz üretmeye ve halklar da ıssızan etmeye devam edecektir.

Nepal'de gazeteciler ayakta

Gazeteciler, Nepal'de hükümetin medya üzerindeki kısıtlamalarını sokaklarda protesto etti. Nepalli Gazeteciler Federasyonu tarafından başlatılan kampanyanın bir parçası olan gösteriye Katmandu'da 200 gazeteci katıldı. Medyaya özgürlük isteyen benzer eylemler yalnızca Katmandu'da değil ülkenin diğer bölgelerinde de gerçekleştirildi. Gazeteciler mumlar ve lambalar taşıyarak mesleklerinin çevresindeki karanlığa dikkat çektiler.

Nepalli Gazeteciler Federasyonu başkanı Taranat Dahal, basına sansür uygulamak için hükümetin gücünü kötüye kullandığını söyledi. Dahal geçtiğimiz yılın kasım ayından beri Maoist saldırılara karşı sıkıyönetim uygulanan ülkede bu tarihten itibaren 100 gazetecinin tutuklandığını ve bunlardan bir kısmının hala hapishanede olduğunu belirtti.

Filipinler'de Maoistlere savaş ilanı

Filipinler'i Güney Asya'yı kontrol edebilmek için önemli bir cephe olarak gören ABD için ülkedeki Maoist hareketin gücü ciddi bir tehlike durumunda.

ABD, 5 Ağustos 2002 tarihinde Filipinler Komünist Partisi'ni "terörist" olarak niteledi ve Abu Sayyaf örgütüne yönelik ABD askerleriyle Filipinler devletinin yaptıkları ortak operasyonların geçen hafta sona ermesinin ardından Maoist gerillalara karşı harekete geçeceklerini açıkladı. Bu açıklama Güneydoğu Asya turundan dönerken "anti-terör" kampanyasında Filipinler hükümetini desteklemek için Manila'ya gidişi sırasında Colin Powell tarafından yapıldı. Filipinler'i Güney Asya'yı kontrol edebilmek için önemli bir cephe olarak gören ABD için ülkedeki Maoist hareketin gücü ciddi bir tehlike durumunda.

Bu açıklamanın ardından FKP'ye bağlı Yeni Halk Ordusu (YHO) sözcüsü **Gregorio Rosal** yerel bir radyoda açıklama yaparak; hükümetin ABD'nin direktifiyle, ülkenin güneyinden gerillaların denetimindeki bölgelere asker yerleştireceğini söyledi ve "topyekün savaş olursa, başka seçeneğimiz olmaz. Topyekün direnişe geçeriz" diyerek Arroyo hükümetini uyardı.

FKP'nin kurucusu ve Ulusal Demokratik Cephe lideri **Jose Maria Sison** da bu gelişme üzerine yerel ABS-CBN televizyonunda; bu "terörist" isimlendirmesinin ilerideki ABD işgali ve saldırısı için psikolojik savaş hazırlığı olduğu açıklaması yaptı. Filipinler tarihinde en büyük teröristin

ABD olduğunu söyleyen Sison, açıklamasının devamında yerli askerlere, 11.500 gerilla gücüne sahip YHO'na karşı savaşta ABD askerleri yardım etse dahi ABD ve Manila hükümetinin bu gözdağının etkili olmayacağını vurguladı.

Ülkenin güneyinde Abu Sayyaf grubuna karşı ABD-Filipinler askeri

operasyonlarının henüz bittiğini belirten Sison, "Şimdi savaşı ayırmaya çalışıyorlar. Savaşın yönünü Abu Sayyaf'tan YHO'na değiştiriyorlar. ABD ve kukla askerleri YHO gibi ulusal çapta bir güce karşı daha büyük zaferler kazanacaklarını umuyor-

lar. Ancak bu yalnızca Arroyo'nun yönetmedeki iktidarsızlığını ve bu güçlere karşı kendini savunmada silahlı güçlerinin yetersizliğini göstermektedir" dedi. Arroyo hükümetinin savaş ilanına, en büyük köylü sendikası **KMP** de tepki gösterdi. KMP başkanı **Rafael Mariano** 6 Ağustos'ta yaptığı açıklamada "Ms. Maca-

yaf'ı bile tam olarak yok edemedi; kaldı ki yalnızca politik ve askeri olarak gelişmiş değil, aynı zamanda kırsal kesimde köylü kitlelerin büyüyen desteğine sahip YHO'nun kızıl savaşçıları yok etsin" dedi. Sendika ayrıca Macapagal'ın solcu sendikaları da hedef aldığını belirterek "önümüzdeki birkaç günde toprağı için mücadele eden bir köylü lideri; üzerine uyduruk bir suç yüklenmesiyle yüzyüze gelirse şaşırılmayacağız" dedi. KMP, Filipin hükümetinin savaş çılgınlıklarını da "Halk, Macapagal'ın faşist uygulamalarından korkmuyor. Biz, halk düşmanı Macapagal-Arroyo hükümetini yıkmak için halkın haklarını desteklemekte çok daha kararlıyız" şeklinde yanıtladı.

KMP, ayrıca bir gün sonra yaptığı açıklamayla hükümeti, YHO'na karşı savaş ilanına ve kırsal kesimlerde insan hak ihlallerine karşı Vietnam benzeri bir direniş konusunda da uyardı. Macapagal'ın ABD direktifli savaş politikasının yalnızca bir askeri hareket emri olarak militarizme değil, toprak talepli köylü mücadelesini terörize etmeyi yoğunlaştırarak toprak ağalarına da hizmet etmekte olduğunu açıklayan KMP; "Macapagal'ın faşist rejimine ve özellikle ABD güçlerinin bu operasyonlarda direkt yer almasına karşı Vietnam benzeri bir köylü direnişine geçilecek" diyerek hükümete meydan okudu.

Nepal'li 4 insan hakları aktivistinin durumu endişe verici

ABES (Hindistan-Nepal Halkları Dayanışma Örgütü) ile birlikte faaliyet yürüten 6 insan hakları aktivisti 11 Temmuz 2002'de Delhi Özel Bölüm polislerince tutuklanmıştı. Nepal devletinin Maoist isyancılara karşı yürüttüğü savaşta işlediği insan hakları ihlalleri üzerine demokratik bir faaliyet yürüten ABES üyesi Hindistan'lı gazeteci aktivist **Guatam Navlakha** ve **Anand Swaroop** 11 Temmuz akşamı serbest bırakıldı. Geriye kalan 4 Nepal'li aktivist ise Hindistan'da Nepal'e sınır dışı edilmek isteniyor. Konuyla ilgili Nepal Halkıyla Uluslararası Dayanışma Kampanyası adına açıklama yapan Güney Asya İnsan Hakları Forumu Genel Sekreteri **Topan K. Bosej** "... bu 4 kişi Nepal'e iade edilirse Nepal'de adaletsiz bir mahkemeye çıkarılacakları neredeyse kesindir. Onlar da Dishna gibi gözlatındayken öldürülebilirler" dedi.

Rusya Hazar'da tatbikatta

Rusya, 8 Ağustos'ta Hazar Denizi'nde Devlet Başkanı Putin'in 1 Temmuz'da verdiği onayla dev bir tatbikata başladı. **Sovyetler'in dağılmasından sonraki en büyük tatbikata** 10 bin asker, 60 savaş gemisi ve 30 savaş uçağı katılıyor.

14 Ağustos'ta sona eren tatbikat, "teröre karşı savaş" çığırkanlığıyla birbirlerine yaklaşıyor gözükken emperyalistler arasında aksine dünyanın paylaşımındaki ciddi çıkar dalaşlarının bir yansıması olarak değerlendirilebilir. Rusya ise tatbikatın amacını "terörizm tehdidinin küresel düzeyde yükseldiği koşullarda ülkenin silahlı güçlerinin ulusal çıkarları korumaya yönelik hazırlığının kontrol edilmesi, diğer Hazar ülkeleri ile silah, uyuşturucu ve benzeri kaçaklıkların, organize suçların engellenmesi yönünde işbirliği yapılması, Hazar Denizi'ndeki gemicilik ve üretim faaliyetlerinin güvenliğinin teminat altında tutulması" olarak açıklıyor.

7 günlük bu tatbikata Azerbaycan ve Kazakistan da son günlerinde birkaç gemi göndererek katılırken, İran ise gözlemci olarak yer aldı. Türkmenistan ise tatbikata katılmadı.

Romanya'dan uluslararası yargıya ilk darbe

Başından, itibaren Uluslararası Ceza Mahkemesi'nin (UCM) kuruluşuna karşı olan ABD'nin kendi askerleri için aldıracağı "dokunulmazlık" kararını ilk tanıyan ülke Romanya oldu. Romanya ABD ile "hakkında tutuklama kararı bulunan Amerikan vatandaşlarını UCM'ye teslim etmeyeceği" yönünde bir anlaşma imzaladı. ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı John Bolton ve Romanya Dışişleri Bakan Yardımcısı Cristian Diaconescu tarafından imzalanan anlaşma dünyanın en başta gelen savaş suçlusunu olan ABD'ye verilen "dokunulmazlıkla" UCM'nin daha baştan işlevsizleştirilmesinin ilk adımı oldu.

O kavganın içinde, sırada, sıramızdaydı

“... ”

Kardeşinin öksürüğüyle yerinden fırlayarak, mutfaktan ılık su getirip kardeşine içirdi. Başını tekrar yastığa koydu. Avuç içi ile alına dokunup ateşini kontrol etti. Tekrar yerine oturdu. “Bitmeyen Kavga”ya kaldığı yerden devam ederek başlamayı düşündü ve başladı. “Kitlelerle diyalog kurmak için gerekirse sigara içeceksin” sevindi buna... Roman kahramanının anlayışı hoşuna gitti. Bir sigara daha yaktı.

Annesi elini önlüğüne silerek mutfaktan içeri girerken seslendi:

- Hasan dayıya borcumuzu verelim artık. Bugün yine oğlunu yollamış. İsmail'den bin lira iste de, hem ona verelim hem de kardeşinin ilaçlarını, biraz da ciğer alalım.”

Birşey diyemedi. Borç istemekten utanıyordu. Kardeşine baktı. 11 yaşında, iyice zayıflamış, saçları boynuna yapışmıştı. Ağabeyinin sözleri çınladı kulaklarında:

-Yeni evliyim, yakında yengen doğum yapacak, doğumdan sonra evden ayrılacağım... Annemle, kardeşimin bakımı sana ait.

Ağabeyinin bunu ne-

den söylediğini biliyordu. Amacı, devrimci mücadeleye katılmasını engellemeye çalışmaktı. Defalarca kavga etmişlerdi bu yüzden. Ağabeyi ancak bu şekilde durdurabileceğini hesaplıyordu... Kardeşine ve annesine olan bağlılığını, sevgisini, çok iyi bilmekteydi. Hasta olan kız kardeşinin bakımını hayli zordu. Anneleri, üç yıl önce babaları ölünceye kadar, bakkala dahi gitmeyen insandı. Eğer ağabeyi evden ayrılırsa, eve bağımlı olmak zorundaydı.

Bitmeyen Kavga'ya döndü yeniden... Bu kavgada yerini almalıydı. “Muhafızlar korkmuştu; isyanları ve kavgaları önleyebilirlerdi, fakat geçenlerin, korkunç yürüten bu insanların yavaş ve sessiz hareketi onları korkutmuştu.”

Yüreği daraldı, kavgaların kaynadığı bir dünyada; O, kavganın içinde olması gerekirken, aile bağları zincirlerinin esiri mi olacaktı? Kitabı alıp öbür odaya geçti. Sazı alıp rastgele vurmaya başladı...

Yeni edindiği siyasal bilinç, devrimci kişiliğini şekillendiriyordu. Devrimci duyarlılıkla, aile bağlarının, feodal duygusallığını koparmakta zorlanıyordu. Olması gerekenle olacak olan, yeni devrimci kişiliğin iradesindeydi. Profesyonel mücadele veren yoldaşlarının yaşamlarını, ailelerini, ilişkilerini düşündü. Kimbilir onlar hangi sınavdan geçmişlerdi.

“Tek tek bireylerin kurtuluşu, gerçek kurtu-

luş değildir.”

“Bir şeylerden fedakarlık edilmeden, birşeylerin değişmesi mümkün değildir.”

“Zincirleri kırma ısrarlığı korunmadığı sürece, prangalarımızı kendimiz çoğaltırız.”

Çelişmenin esasını yakalama sancısı çekiyordu.

“Mecburum, aileme bakacak kimse yok” diyerek teslim mi olacaktı koşullara. En kötü olanı da buydu. İsyân ettiği yaşama kendi elleriyle boynuna, köle boyunduruğu geçiriyordu, aile zinciriyle kendini bağlamıştı.

Bitmeyen kavgaların kalabalığına koydu yüreğini. Feda ruhunun şekillenmesi, zincirleri parçaladı birer birer. Bu karar aynı zamanda, en olumsuz koşullarda dahi ailelerin fedakarlık yapmasının yolunu açmaktı. Yüklenilmek istenilen, zorunluluk görevini ailesi üstlenerek katkıda bulunacaktı.

“Yürütiş kolu büyük bir toz bulutu kaldıra kaldıra yoluna devam ediyordu. İşçiler yavaş yavaş rüyalarından uyanmaya başlamışlardı. Birbirleriyle alçak sesle konuşmaktaydılar, ayakları sert sert toprağa çarpıyordu.”

Kızkardeşi hastaneye yatırılmış, annesi refakatçiydi. Kundaktaki yeğeni kucığına aldı. Yengeşiyle konuştu; sınıf mücadelesinin zorunluluğunu, yeni doğan bebeklerin iyi bir toplumda yaşaması için herkesin fedakarlık yapması gerektiğini anlattı. Bebeğin yavaş yavaş bir öpücük kondurup

uzaklaştı.

Yaz sıcağıydı. Elinde çok sevdiği kışlık montu vardı.”

Cemil Oka, asker kökenli, burjuva bir ailenin çocuğudur. Generaldir babası. Okul yıllarında siyasal konulara ilgisi onu proletarya saflarına çekmiş, sınıf bilincine ulaştırmış ve bunu yaşam biçimi haline dönüştürmesini sağlamıştır. Yaşam koşulları oldukça rahat ve iyi bir yaşam için elverişli olmasına rağmen O; bu rahat ve iyi yaşamın dışına taşarak, öncü safalarında kendi sınıfına karşı militan bir savaşı oluşturmaya karar kılmıştır. Çünkü, iyi yaşamın, insanın bir takım varlık içerisinde yaşaması değil “idealleri için yaşaması” olduğu gerçeğini kavramıştır.

Bir general çocuğu olmanın güçlüklerine karşın, ailesinin karşı çıkışlarına, inat ve kararlılıkla direnerek, militan yaşamın en ön safalarında yerini almıştır.

Cemil'in ailesine karşı direnişinin siyasal kararlılık ve ısrarcılığı daha da önemlidir. O'na dayatılan “sınıf karakterli” karşı çıkışıdır. Feodal aile bağının etkisi de vardır. Ancak kendi sınıfına karşı savaşımın sınıf karakterli karşı çıkışıdır aslolan. Ve Cemil, ailesinin çok yönlü baskısına karşı kendini feda ruhuyla şekillendiren siyasal kararında ısrarcılığını korumuş, onu çevreleyen aile zincirini kırarak onun dışında olmayı başarabilmiştir.

Halkın canı, kanı milyonlarını

Ben istemem senin sayılarını

Veremem halkımın evlatlarını

Haykırdı ve isyan etti yoldaşım

Cemil yoldaşım

Özellikle İstanbul'da hareketli mücadele süreci, onu örgütleyici kişiliğinin yansıması, esas olarak, askeri eylemlerin başarılı ve ısrarlı militan haline getirir. Kısa sürede cezalandırma ve kamulaştırma eylemlerindeki “eylem adamı” niteliği, onun başarılı komutan özelliklerine sahip olmasını sağlar.

Orhan Bakır'ın Ege faaliyetinden kısa bir süre sonra, Ege bölgesindeki askeri faaliyetler için Orhan Bakır'la birlikte İzmir'e gelir. Faaliyet süreci içerisinde, gittiği bir kitle evinde, polis karakoluna düşer, ancak pratiğin öğreticiliğiyle çatışmaya girer ve kovalama sonucu MİT'i şaşkınlık içerisinde bırakacak bir tavırla uzaklaşır. Kovalamaca bir çıkmaz sokağa kadar sürer, duvarların yüksekliği 3 metreden fazladır. Cemil, MİT'i orada çaresiz bırakarak sır olacaktır adeta. Her koşulda üretebilmek, düşmandan üstün koşulları yaratabilmek bilinciyle şekillenmenin sonucudur bu. Bu mücadelede yüzlerce engelin varacağı bilinciyle şekillenmek ve engelleri aşmak için anında çözümler üretebilmek ve kararlılıkla hayata geçirebilmek. İşte Cemil'in düşmanı çaresiz bırakan tavrının temeli budur.

Cemil'in Ege'de oldu-

Gerçekleri görmek için felaketler gerekli mi?

Tarih 17 Ağustos 1999. Saat gecenin 3'ünü gösteriyor ve karanlık, karanlıktan gelen sesler. Ama öylesine garip, anlaşılmasız ve boğucu, korkutucu. Kocaeli'den, Yalova'dan, Sakarya'dan, Avcılar'dan aydınlığa çıkamayan 60.000'e yakın insanımız... Bir gece yarısı yaşadığımız deprem gerçekliği bir doğa felaketi miydi? Sarsılan doğanın, insana ve insanın şekillenmesine zararı o geceyle sınırlı mıydı? Gece gelmişti deprem ve karanlık. "Çocuğumu kaybettim, bulun", "Karımı kaybettim, evimiz 5. kattaydı ama evimizi bulamıyorum. Çatısı bile kalmamış", "Yardım edin, korkuyorum" diye haykıran yaralılar artıkça, sığınabileceği bir dört duvarın bile olmadığını gören sesler ise "Orda kimse var mı?" çığlığına dönüştü. Elini tutan bir devlet baba görevlisini de göremeyince karanlıkta çığlıklar "devleti kaybettim, bulan var mı" haykırışlarına bıraktı. Ve

cüzdanını, eşyalarını, bütün varını yoğunu malını canlarını kaybettiler. İnsanlığımız bundan tam 3 yıl önce felaketin geleceği ise daha kaç

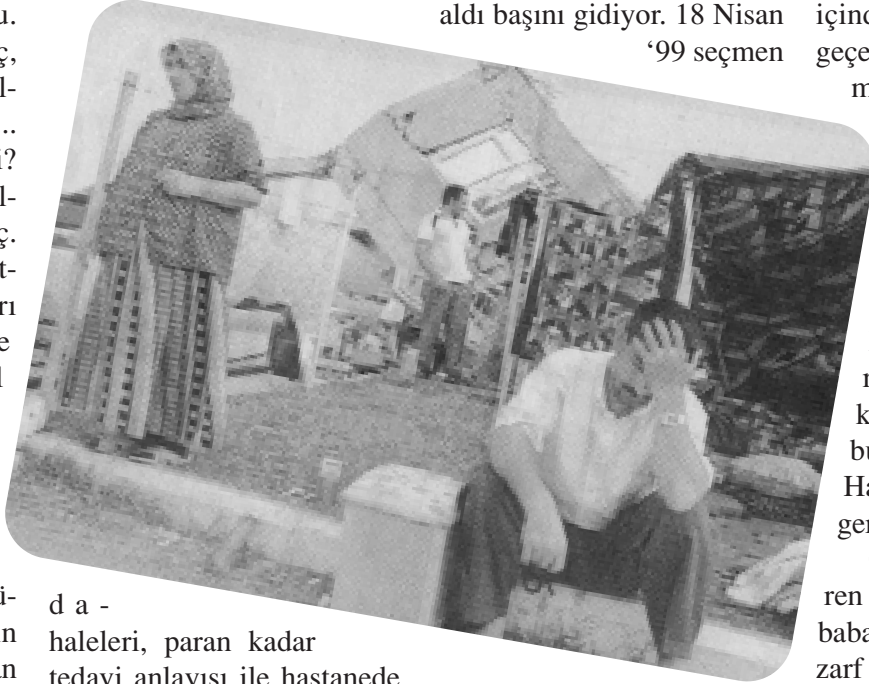
ay öncesinden emperyalistler tarafından biliniyordu. Emperyalistlerce insan hayatına hiçbir şekilde değer verilmeyen bu ülkede elbette gerçekler saklanacaktı. Apar topar suçlular aranmaya baş-

landı. Kurbanlar bulundu. Müteahhitlerde dendi suç, kaçak yapılar, sağlıksız kullanılan inşaat malzemeleri... Peki kim ruhsat vermişti? Belediyeler dendi, sözde halkın seçtiği kişilerdeydi suç. Peki hizmet götürme aldatmacasıyla çalınan oyları kimler yönlendirmişti? Yine sağlıksız bir şekilde alele acele hazırlanan prefabriklerde su altında, çamur içinde yaşam görmeden gelip koltuğunun yarınını düşünen kimdi? Evet bunlar sadece o günlerde görülen gerçeklerdi. Devletin gerçek yüzünü ayan beyan ortaya çıkardığı günler. Deprem felaketiyle tanıştığında apaçık gördüğü haksızlığı, zulmü ise halkımız ağustostan sonraki tüm aylarda tanık oldu.

Halbuki gerçekler geçmişte Erzincan'da, Diyarbakır'da, Afyon'da ortaya çıkmıştı. Sonrasında Düzce'de, Gölcük'te, Yalova'da, Ulu-

canlar'da, Gazi'de ve son olarak 19 Aralık'ta, Paşabahçe'de... İnsan hayatının hiçbir şekilde değer bulmadığı, ayaklar altına alındığını görmek için şöyle bir çevremize bakmamız bile yeterli aslında. Yaşanan trafik kazaları ve mü-

da - haleleri, paran kadar tedavi anlayışı ile hastanede beklenen nice ölümler, işten atmalar, sendikasılaşmalar, okuldan atmalar, işkenceler ve her seferinde acısı bizden çıkartılan vergi üstüne vergiler. Ödediğimiz vergilerin bile adına bakarsak neye hizmet ettiğini, amaçlananları görebiliriz. Bedel ödeyen hep kocaman bir halk ama neyin bedelini. 17 Ağustos'ta yaşanan toplu kıyımdı. Devletin kendisinin izin verdiği müteahhitlerin, belediyelerin ortaklaşa düzenlediği insanlarımızın katledilmesi. Ve şimdi

aradan geçen üç yıla karşın depremzedelerin yaraları hala sarılmış değil. Halk, olmayan olanaklarıyla kendi başına bırakıldı. Enkaz altında can veren onbinlerce insanın binlercesinin doğru dürüst mezarı bile belli değilken, seçime üç ay kala bir başka kargaşadır

aldı başını gidiyor. 18 Nisan '99 seçmen

içinde malumumuz aradan geçen 3 yıla karşın yenilenmeyen kütükler halkın acılarını yeniden depreştiriyor. Üç yıl boyunca hatırlanmayan depremzedeler seçim telaşıyla birden hatırlanverdi. Gerçekler bir kez görülmüştü. Katillere karşı gözü açılan halkımızın ise kini o günden bugüne mayalanmakta. Halkımız, gücünü yaşadığı gerçeklikten alıyor.

Onlar, depremde can veren eşleri, çocukları, anaları, babaları, dostları sandıktaki zarf sayısı hesabıyla anımsayanlardan er geç hesap soracaktır.

kütüklerinin başına gelenler o enkaz görüntüleri

Düzgün Öztürk mezarı başında anıldı

Ankara: Almanya Ulm Tohum Kültür Merkezi'nin kurucularından **Düzgün Öztürk** yakalandığı kanser sonucu **8 Ağustos 2001** tarihinde şehit düşmüştü. Öztürk şehit düşüşünün birinci yıldönümünde **TKM Ankara Şubesi**, **İşçi-Köylü** gazetesi, **İşçi-Köylü okurları** ve yakınları tarafından mezarı başında anıldı. Anma **Düzgün Öztürk** şahsında devrim ve komünizm şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başladı. Ardından **TKM** adına Öztürk'ün devrimci yaşamı ve mücadelesini anlatan bir yazı okundu. Daha sonra sözü alan Öztürk'ün kızı **Eylem Öztürk**; "babam kendi dünya görüşünü her yerde savunuyordu. O bize babalıktan çok yoldaşlık yaptı. Bu yüzden babamla gurur duyuyorum ve önünde saygıyla eğiliyorum" dedi. Ulm ve Ankara Tohum Kültür Merkezi imzalı çelenklerin mezarlığa bırakılmasının ardından Ölüm Orucu şehidi **Cafer Tayyar Bektaş**, 19 Aralık şehitleri **İrfan Ortakçı** ve **Ali İhsan Özkan**'ın yanına olan mezarları ziyaret edildi. Saygı duruşu yapıp **Özgür Kemal Karabulut**'un annesi **Sultan Ana**'ya söz verildi. Sultan Ana; "Gömüldünüz oğul, gömüldünüz ama unutulmadınız. Sizler kalplerde yaşıyorsunuz" dedi. **Can Yücel**'in bir şiirinin okunmasının ardından **dağların Bakış'ı şehirlerin Özgür'ü** Özgür Kemal Karabulut'un mezarına gidildi. Özgür'ün mezarı başında saygı duruşu yapıp **Avusturya İşçi Marşı** söylendi. Tekrar söz alan Sultan Ana "Özgür hala yoldaşlarıyla beraber silahını düşmana çevirmiş yürüyor. Özgür'ün yüreği Karadeniz'de atıyor. Bir Özgür gider onlarca Özgür gelir. Onların mücadelesini sürdürmek hepimizin görevidir" dedi. Son olarak **Ulucanlar** katliamında şehit düşen **Mahir Emsalsiz**, **Önder Gençaslan** ve **İsmet Kavaklıoğlu**'nun mezarları ziyaret edildi. Burada da saygı duruşu yapıp, devrim andı içildi. Anmalar faşizme olan öfkenin birkez daha harlanmasıyla birlikte bitirildi.

"Kentlerin kenarlarına itilmiş uğursuzlar" Çingeneleler

**"Anımsanmamdan yeteri kadar uzakta
Kıl çadırımla birlikte dünyayı dolaşıyorum
Ve sevgi ve aşk, adalet ve şans arıyorum
Yaşamla birlikte yaşadım
Gerçek aşka sahip olmaksızın
Nerde ortaya çıkmış gerçek söz
O halde nerde Çingene gerçekliği?"**

**Boşnak kökenli
Çingene Rasim Gedjic**

Yıllardır süregelen baskının, devlet terörünün, soykırımın, sürgünün, dışlanmanın gölgesinde insan olduklarını kabullendirmek için kimliklerini inkar etmek zorunda bırakılan Çingenelelerin gerçekliği hep gölgede kalmış irdelenmemiştir. Dünyadaki diğer tüm ezilen ulus ve azınlıklarla paylaştıkları bu "kader" örgütlü olma bilincinin yoksunluğu ile birleşince ciddi bir hak alma mücadelesi geliştirememişlerdir.

Devletlerin egemen anlayışıyla şekillenen insanların nazarında "hırsız, dilenci, dolandırıcı, tembel" oluşlarıyla yaşanan tabloda insan yerine koyulmayışlarına tepki olarak güvenmemişler kendi dışındaki insanlara çingeneleler. Devletin zulmünden paylarına düşen çok yönlü sömürüye tepkilerini kavgalarla kusmuşlardır.

Peki kimdir bu kimi zaman vur

ve Sibiry'a'nın yanısıra önemli bir kısmı Türkiye Kürdistanı üzerinden İstanbul'a, oradan Romanya, Bulgaristan, Yunanistan, Yugoslavya, Macaristan gibi ülkelere dağılmıştır. Yine büyük bir bölümü Irak, Suriye ve Filistin'den Mısır'a ulaşmıştır.

Yani hemen hemen dünyanın birçok ülkesinde iz bırakmış ve yerleşmişlerdir.

Çingenelelerin mahkum edildikleri bu sürgün yaşamı boyunca maruz kaldıkları en büyük katliam 500 bin çingenenin Nazi kamplarında gaz odalarında katledilmesi olmuştur.

Almanya'da 1935'te iktidara gelen Hitler, başta yahudiler ve çingeneleler olmak üzere, ülkedeki etnik ve ulusal azınlıkların renklerini, soylarını, ırklarını, ulusal ve kültürel kimliklerini hedef alan ırkçı kanunlar çıkarmıştı. Bu kanun-

len baskı ve hakarete maruz kalan çingeneleler toplumun gözünden öylesine düşürülmüştür ki ülkemizde de insanlar kötü meziyetleri, uğursuzluğu vs. tanımlarken çingeneleleri kullanmaktadır.

Örneğin hiçbir işin gerektiği gibi yapılmadığı durumlarda "çingene düşünüyü" dökülür ağızlarından. Ya da borcunu ödeyemeyen ve üstüne yeni borçlar ekleyen birine "Çingene borcu ettin bu işi" denilip çıkılır. Son bir örnek daha verecek olursak; yanlış insanın yanlış işin başında oluşuyla ipin ucunun kaçması durumunda "Çingene oynar, Kürt çalar" denilerek aşağılanırlar Çingeneleler ve Kürtler. Hiç de yabancı olmadığımız Temel fıkralarında aşağılanan Lazlara yapıldığı gibi. Durum buyken bu tanımlamaların bu denli yapılması kullananların art niyetinden öte ezen ulus milliyetçiliğinin topluma dayattığı kültürel şekillenmiştir.

Böylesine bir ortamda her türlü insani olanaktan mahrum bırakılan, herbiri bir yerde bin parça olmuş Çingenelelerin kültürlerinde de belli kültürel yozlaşmaların ötü alınmamaktadır. Hiçbir eğitim-öğretim olanağından yararlanamayan Çingeneleler kendi dillerinde eğitim-öğretim bir yana, buldukları ülkenin resmi dilindeki eğitimden bile yararlanamamaktadır.

Günümüzde Çingenelelerin % 70-80'inin okuma-yazması yoktur. Romanya'da, Yunanistan'da, Yu-

gün kadınlar tam bir köle durumundadır. Küçük efendilerine (Çingene erkeklerle) göre Çingene kadınlar sadece çocuk yapar, dilencilik yapar, ev işlerini görür, kalbur elek diker. Küçük efendilerse bu tabloda içki ve kumarla zamanlarını ve paralarını harcıyıp, gezerler, tabi cabası kadınları döverler. Bahsini ettiğimiz bu gerici-yoz durumun sebebinin elbette Çingene erkeklerin yüzüne kapanan iş olanaklarında da aramak gerekir.

Bugüne kadar ulusal bir özelliği tam olarak gösteremeyen ortak bir tarih yaratma bilincinden uzak olan Çingenelelerin bugün hala varlıklarını sürdürebilmelerinde etkili olan kendi yarattıkları iç hukuklarıdır.

Kendi töresel kanunları, cezaları, düşünleri vs. yönlendiren bir soy şefleri vardır. Bunlar ülkemizde Çeri başı diye adlandırılır. Buldukları topluluğun önde gelen yaşlılarından oluşan bir meclisin yönlendiriciliğini yapan soy şefi (Çeri başı) onları korumakla, yönetmekle, kendi yaşamlarına-yasalarına uymayanları cezalandırmakla görevlidir.

Özellikle ülkemizde çocuk yaşta kızların evlendirilmesinin yoğun olduğu Çingenelelerde evli bir kadının bir başka erkekle bir ilişkisi ortaya çıkarsa muhakkak çeri başınca ya da aile büyüklerince (tabi çeri başının onayıyla) cezalandırılır. Bundan iki yıl önce Tokat'ta eşini

Dağıldıkları ülkelerin dinlerini kabul eden Çingeneleler günümüzde dinin bağnaz etkisinden daha az etkilenmişlerdir.

Köken olarak "DEL" adı verilen erkek tanrıya tapan tek tanrılı bir din olan "Roman iç" dinine inanıyorlardı. Ancak bu dinin etkisi özellikle Avrupa ülkelerindeki Çingenelelerde yok denecek kadar azdır. Buna karşın Büyük Bahar Festivali ve Mayıs'ın ilk haftasında Kaka-va'nın Kurbanı gibi dinsel törenlerini belli bölgelerde yapmaktadır.

Türkiye'deki Çingenelelerden yerleşik olanlar önceleri hristiyanken, göçebe hayata başladıktan sonra islamiyeti kabul etmişlerdir. Tabi bu kabul islamiyetin gerektirdiği pratiklerden öte sözde bir kabuldür.

TÜRKİYE'DE ÇİNGENE OLMAK...

1930'larda Almanya'da başlayan "Çingene nefreti" Türkiye'ye de sıçramıştır. Bu bağlamda 14 Haziran 1934'te çıkarılan 2510 sayılı iskan yasası ülkemiz egemenlerinin Çingeneleler şahsında etnik azınlık ve uluslara tahammülsüzlüğünü göstermektedir. Bu yasaya göre; "Türk kültürüne bağlı olmayanlar, anarşistler, göçebe çingeneleler, casuslar ve memleketi dışına çıkarılmış olanlar" tehlikeli unsurlardır. Halen yürürlükte olan bu kanun 6 Mart 1986'da tekrar ele alınmış olsa da sadece prosedür düzenlemesi yapılmıştı. Sosyal Yardım Bakanlığı'na ait olan yetkiler 1361 sayılı kanun ile (o günkü adıyla) Tarım Orman ve Köyişleri Bakanlığı'na devredilmiştir.

Türk egemen sınıflarının etnik gruplara ve azınlık uluslara tahammülsüzlüğü Osmanlı döneminde Çingenelelere yönelik yayınlanan ölüm fermanlarından da anlaşılabilir.

Yine 1923 yılında İsviçre'nin Cenevre kentinde imzalanan Lozan Anlaşması'yla Türkiye'deki müslüman olmayan etnik grupların ve ulusal azınlıkların emel hakları tamamen gasp edilmiştir. Zira '82 Anayasası da mayasını Lozan'dan almıştır.

Ve o günden bu yana adlarının geçtiği her yerde uğursuzlukla anılan Çingenelelerin yaşamı egemenlerin girdiği ekonomik-siyasi çıkmazla daha da kötüleşmektedir.

Oldukça sıcak, cana yakın, paylaşımcı ve cesur yapılarıyla da ima toplum dışına itilmeye çalışılan çingeneleler devletin kendilerini ancak seçim zamanında ve gençlerin askerlik çağlarında hatırladığını belirtiyor.

Kentlerin kenarlarına itilen bu esmer insanlar dışlanmışlıklarıyla, ezilmişlikleriyle harmanlanan öfkelerini yarın sınıf bilinciyle yoğunlaşarak özgür, tok ve mutlu Çingeneleler olacaktır.

Devletlerin egemen anlayışıyla şekillenen insanların nazarında "hırsız, dilenci, dolandırıcı, tembel" oluşlarıyla yaşanan tabloda insan yerine koyulmayışlarına tepki olarak güvenmemişler kendi dışındaki insanlara çingeneleler. Devletin zulmünden paylarına düşen çok yönlü sömürüye tepkilerini kavgalarla kusmuşlardır.

patlasın, çal oynasınlarla dünyayı takmaz görünen, kavgaya eden, kağıt toplayan, kalaycılık yapan esmer insanlar?

Günışığından sakınılan çingene gerçekliğini günışığına çıkaracak araştırmalar-veriler egemenlerin resmi verilerinde hep makaslanarak yer almıştır. Ancak bunların hiçbirini bugün var olan çingeneleleri kültürüyle, diliyle, değerleriyle, tarihiyle yok edememiştir.

Sınırlı kaynaklardan ve canlı tanıklardan toparlanan çingene gerçekliğine şöyle bir bakacak olursak;

Resmi olmayan rakamlara göre dünyadaki çingenelelerin sayısı 40-45 milyon arasındadır. Bir sürgüne mahkum edilen çingenelelerin 30 milyonu anavatanları Kuzey Hindistan'ın Penjab, Roja Sthan ve Banjora eyaletinde, 10-12 milyonunu Avrupa ülkelerinde, geriye kalan kısmı da dünyanın değişik ülkelerine dağılmış olarak yaşamaktadır.

9. yüzyıldan sonra Kuzey Hindistan'ı terketmek zorunda kalan çingeneleler 950'li yıllarda İran'ın İsfahan kentine gelmişlerdir. Rusya

larla 1939-1945 yıllarında bu azınlıkların Almanya dışına çıkmaları ve yolculuk yapmaları yasaklandı. Hitler faşizminin Yahudilere, çingenelelere, diğer ulusal ve etnik azınlıklara; ülkedeki demokratlara, yurtseverlere, devrimcilere, sosyalistlere, komünistlere ve kendilerinden olmayan herkese karşı katliam ve soykırım uygulamaları 1942 yılından sonra sistemli bir şekilde sürmüştür.

Yine aynı dönem çingeneleler "Nazi imha siyaseti" çerçevesinde tıp deneylerinde kobay olarak kullanılmış ve kısırlaştırılmışlardır. Bu insanlık dışı kıyımlarda Hitler'in yahudiler için ateşlediği toplama kamplarındaki fırınlardan çingenelelerin dumanları da yükselmiştir.

16 Aralık 1942'de SS şefi Heinrich Himmler'ce çıkartılan kararlar "çingenelelerin topyekün imhası" savasının sonuna kadar sürmüştür, Çekoslovakya'dan, Macaristan'a oradan Romanya'ya kadar.

Yaşadıkları yerlerde daima dışlanan, horlanan, toplum dışına iti-

goslavya'da, İspanya'da, Türkiye'de ve dünyanın birçok ülkesinde Çingeneleler hiçbir iş olanağından yararlanamamaktadır.

Ülkemizde de olduğu gibi falcılık, elekçilik, sepetçilik, müzisyenlik, ayı oynatıcılığı, kalaycılık, çadırıcılık yapmaktadırlar. Yine ülkemizde buna ek olarak Karaçi ve Mıtrıp Çingeneleleri olarak tanınanları daha çok inşaat işlerinde çalışmaktadır.

VE ÇİNGENE KADINLARI...

Önce yoksul oldukları için, sonra kadın oldukları için ve de Çingene oldukları için katmerli bir sömürü cenderesinde sıkıştırılan Çingene kadınları. Evleri olmayan ve yaşamlarını çadırlarda sürdüren bir Çingene kadınının ifadesiye Çingene kadınlar "çadırların direği." Bahsini ettiğimiz politikalar eşliğinde oradan oraya sürülen Çingenelelerin kültürel yozlaşmalarla yaşamlarının daha bir çekilmez olduğunu söylemek yerinde olacaktır. Tarihlerinde ağırlıklı bir ana-erki yapıya sahip olan Çingenelelerde bu-

aldatan bir Çingenele burnunun ve dudaklarının kesilmesi gibi.

Elimizdeki sınırlı kaynaklarla aktarmaya çalıştığımız Çingene gerçekliğinde Çingenelelerin dinsel ve dilsel özelliklerine de değinmek yerinde olacaktır.

Çingenelelerin konuştıkları dil 10. yüzyılda Kuzey Hindistan'da yaşayan Bancoras Göçmen Kabilenin dili olan "Hint-Ari"diliydi.

Şimdi çok çeşitli lehçeleri olmakla birlikte en çok kullandıkları yazı-konuşma dili olan Romani'dir. Bunun yanısıra bazı ülkelerde Kalo, Sintı, Romani, Hindi dili de vardır.

Mısır'da **Eggo**, İtalya'da **Zigari**, İspanya'da **Gitano**, Romanya'da **Tigani**, Filistin'de **Nawar-Dom**, Kafkaslarda **Poşa-Boşa**, Türkiye'de **Roman**, **Poşa**, **Karaçi**, **Mutrip**, **Mıtrıp**, **Kıpti**, **Arabacı**, **Elekçi**, **Köçer** diye adlandırılan Çingeneleler kendilerini şu isimlerle tanımlarlar, Rom, Gurbatı, Garacı, Dum, Cuki, Mutrip, Arabacı, Poşa. Ülkemizdeki Çingenelelerse Türk kadınları Gacı, erkekleri Gacı diye ifade ederler.

Her üç çocuktan biri çalışıyor

Çalışan çocuk sayısının günümüzde giderek artış yaşadığı bir dönemde ucuz emek sömürüsü ile çocuklar işe alımda birinci plana alınırken, işten çıkartmalarda da bu sıralamalardan aşağıya inmiyorlar.

Kendinden kocaman ton ağırlıktaki işin bir kenarından tutan, haksız savaşların gölgesinde bir varili sığınak bularak ölümlerin en başında gelen ve açlığın, yoksulluğun en küçük yaşta sıralamasında hep onlar gelir aklımıza. Geleceğin büyüğü ama bugünün çocuğu olmasına rağmen çoğu kez onları olması ge-

vaş kurbanı çocuk vs olarak özetlenir. Çünkü yaşamları yaşlarının çok çok üstünde "ayrıntılarla" geçen çocuklarımızın artık "çocukluk çağı" diye nitelendirilen yaş evresi neredeyse kitaplardaki araştırmalardan silinecek duruma geldi. Bugünün çalışanları olarak "çocuk demeye bin şahit" lafı artık haylaz

tikçe ağırlaşıyor.

Çalışan çocuk sayısının günümüzde giderek artış yaşadığı bir dönemde ucuz emek sömürüsü ile çocuklar işe alımda birinci plana alınırken, işten çıkartmalarda da bu sıralamalardan aşağıya inmiyorlar.

Cumhuriyet Üniversitesi İktisadi İdari Bilimler Fakültesinin çalı-

büyük çoğunluğu ise yetersiz ücretle çalıştırılırken, yüzde 60'dan fazlası mesai yaparak üretimde yüzde 20'lere varan maliyet düşüşü gerçekleştiriyor.

Yine Diyarbakır Eğitim Sen tarafından yapılan bir araştırmaya göre sokakta çalışan çocukların tespiti yapıldı. Buna göre sadece Diyarbakır'da 7 bin 267 öğrenci sokakta çalışıyor. 89 ilköğretim okulunun 81'inde yapılan araştırma sonucunda 610 öğrencinin ise madde bağımlısı olduğu tespit edildi.

Özellikle T. Kürdistanı'nda bulunan illerde yapılan araştırmalarda rakamların çok yüksek olması tesadüfi değil. Devletin yıllardır orada yaşayan insanlar üzerindeki baskısı, fırsat eşitsizliğinin ortada olması ve açlığın-yoksulluğun daha fazla hissedilir oluşu, T. Kürdistanı'nda yaşayanların çocuğu-yaşlısıyla "ne iş olursa" yapmasına vesile oluyor. Çocuklar da haliyle "ucuz elaman" olarak en başta geleni oluşturuyor. Çalışan bu çocukların sağlığı mı? Onlar için de bir araştırma yapıl-

mış. İstanbul'da yapılan bir araştırma sonucunda, T. Kürdistanı'ndan göç eden ailelerin yoğunluğu oluşturduğu kentte, her on çocuktan yedisi hasta. 30 bin öğrenci üzerinden yapılan sağlık taraması sonucunda öğrencilerin yüzde 73'ünün çeşitli sağlık sorunları olduğu ortaya çıktı. Bağcılar, Pendik, Gaziosmanpaşa, Ümraniye, Kadıköy, Avcılar, Esenler ve Sultanbeyli ilçelerini kapsayan taramalarda 29 bin 417 öğrenci muayene edildi. Bu muayenenin sonucundaysa öğrencilerin çoğunda kansızlık, gelişim geriliği olduğu

saptandı.

Herhalde bu araştırmalar sonucunda söylenecek pek söz olmasa gerek. Şişli'de ya da Boğaz kesimlerinde oturanlarla emekçi semtlerde özellikle de yoğun göç alan yerler arasındaki uçurum böylesi rakamlarla ortaya çıkıyor. Bu sistem içindeki dengede veriler "normaline uygun" gibi gözükabilir. Ama ne var ki normal olacak birşeyler daha var. O da, bunları reva görenlerin böylesi sefa içinde bir ömür boyu saltanatlarını süremeyeceğidir.

rektiği gibi parklarda, ders sıralarında değil de; başka bir yaşamın içinde buluruz hep. İstatistiksel sıralamada mutlak onlara da bir yer ayrılır. Elbette ki bu sıralamalar; birinciliği hak kazanan bir öğrencinininkiyle değil, çoğu kez çalışan, işçi, hasta çocuk, sa-

çocuklar için değil "büyük adam" lafı ile özdeşleştirilir oldu. O küçük eller sadece kalem değil, tornovadan oto tamir aletlerine, konfeksiyon atölyelerinde iş makinalarına kadar pek çok işi tutuyor. Böyle olunca da küçük yüreklerin gücü her geçen gün git-

şan çocuklar üzerinde yaptığı bir araştırmaya göre Türkiye'de her 3 çocuktan biri çalışıyor. Dünyada ise 250-400 milyon çocuk çalışma yaşamında yer alırken Türkiye'de 17 değişik araştırmaya göre yaklaşık 1 milyon 700 bin çocuk çalışıyor. Çalışan bu çocukların

Samandağ Festivalinden izlenimler

Geçtiğimiz haftalarda gerçekleşen geleneksel Samandağ Festivali halkın yoğun bir ilgisi ile gerçekleşti. Potansiyel olarak duyarlı bir kimliğe sahip Samandağ halkı devrimcileri, devrimci ve sosyalist basın standlarını sempati ile karşıladı.

Festivalin ilk günü Samandağ Kalkındırma Derneği'nin etkisi ile standların açılmasına izin verilmezken 2. ve 3. gün devrimci ve sosyalist basından İşçi-köylü, Partizan, YDG, Atılım, Kızıl Bayrak vs. gazeteleri kararlılıklarını göstererek şenlik alanı dışında standlarını açtılar. Standların açılması sırasında polisin müdahalesi sonucu Atılım gazetesi muhabiri gözaltına alınırken aynı gün yine serbest bırakılmıştır. Gözaltına rağmen standları açan devrimci ve sosyalist basın emekçileri festival boyunca dayanışma içindeydiler. Festival çeşitli sanatçıların müzik dinletisi, yöresel halk oyunlarının sergilenmesi ve panellerle son buldu.

İşçi-köylü'den

“Güçlü ekonomi için geçiş hükümeti”nden

“Güçlü siyaset için ittifaklar”a

Halk hedefinde değişen birşey yok

Ithal Bakan Kemal Derviş'in Türkiye'ye atanması ile birlikte başlayan “güçlü ekonomi için geçiş hükümeti” sürecini hepimiz hatırlarız. Kemal Derviş'in IMF'den aldığı ve alacağı kredilerle ülkeyi düze çıkartacağı masalları onun özel yaşamından tutun da daha birçok ince ayrıntıyla birlikte gündemi meşgul etmişti. Bugün yaşanan gelişmeler ise güçlü ekonomiye geçiş hükümetinin icraatlarının halka zulüm ve sefaletten başka birşey getirmediğini ve getirmeyeceğini ortaya koyuyor. Öyle ki gelinen bu aşamada söylemlerini “güçlü bir siyaset için ittifaklar” şeklinde değiştiren egemenler seçim tartışmaları vb. arasında bu ittifakların adımlarını atmaktadırlar. Güçlü ekonomi için atılan adımların ardından halka sefalet ve açlıktan başka birşey kazandırmayanlar, şimdi farklı söylemlerle aynı arenada koşuşturmaktadır.

Güçlü bir ekonomiden IMF'ye daha borçlu; daha çok bağımlı bir ekonomiyi anlayan devlet, bu anlayışını hayata geçirmiştir. Şimdi de halk için aynı sonuçları doğuracak olan ittifaklarını hayata geçirmeye çalışan egemenler “güçlü bir hükümet” kurmak için çabalyorlar. Bu noktada Yeni Türkiye, DTP ve Kemal Derviş'in ya da HADEP, SP ve ANAP'ın çabaları ve görüşmeleri halen devam ediyor. 3 Kasım olarak kesinleşen seçim tarihi ve sürecinde Ecevit, HADEP'in olası başarısından oldukça çekinirken

ANAP da bundan faydalanmak istemektedir. Bu çabaların güçlü bir hükümet yaratmak için olduğunu öne süren egemenler cephesinde durum böyleyken emekçi halk açısından bakıldığında bahsi geçen “güçlü bir hükümetin” tek anlamı olabilir. **O da IMF programlarını eksiksiz bir şekilde uygulayan “yeni” bir hükümet demektir.** “Güçlü hükümet” nitelemesinden anlaşılması gereken tek gerçek budur. Tüm bunların nedeni de Türkiye devletinin emperyalistler tarafından uyarlanan “yeniden yapılanma” süreci içinde bulunmasıdır.

Daha önceki yazılarımızda da sık sık belirttiğimiz gibi TC devleti, emperyalist politikalar doğrultusunda bir “yeniden yapılandırma” süreci içerisindedir. Bu tıpkı bir deli gömleğinin Türkiye'ye giydirilmeye çalışılması gibidir. **Bu şekillendirme içerisinde bütün devlete yön veren Milli Güvenlik Siyaset Belgesidir. TC devletinin emperyalist politikalarla şekillendirilmesinin bütün adımları bu belge ile atılmakta; bütün kurumları bu doğrultuda örgütlenmekte ve her adımına bu politika yön vermektedir.** Bu belgeyi ele alıp incelediğimizde iki farklı kuldardan bahsedildiğini rahatça görebiliyoruz. Bu kulvarlardan birisi iç tehdit, ikincisi de dış tehdit uygulamasıdır. Çok sık değişikliğe gidilmeyen bu belgedeki bir değişikliği Eylül ayında yine gazetemizin sayfalarında işlemiştik.

O dönemdeki MGK toplantısında yapılan bu değişiklik, iç tehdit uygulamasında bir değişikliğe gitmezken dış tehdit olgusunda emperyalist politikalar gereğince sınırlar ötesine müdahale etme anlayışını ortaya koymuştu. Belirlenen bu uygulamaların pratik adımları bugün yaşanan objektif durum ile ortadadır. Özellikle ABD emperyalizminin sadık uşağı olan TC devleti, son günlerde gündemde olan Irak saldırısında ABD'nin vazgeçilmez kozu rolündedir. Geçtiğimiz günlerde ABD'ye giderken Ankara'yı da ziyaret eden Kuzey Irak'lı Kürt lider Talabani'nin NTV televizyonuna söyledikleri dış tehdit algılaması karşısında değişen güvenlik anlayışını özetlemektedir. Faşist TC bu örnekte olduğu gibi artık efendilerinin çıkarları için kendi sınırları ötesine müdahaleleri meşrulaştırma çabasıdadır. Talabani'ye göre Kuzey Irak'taki Bamerni havaalanı Türk askerlerinin kontrolünde. Daha yalın bir ifade ile ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda TC devleti Irak toprakları üzerinde bir askeri üs oluşturabilmektedir. Bu da ulusal güvenlik kavramının emperyalizmin çıkarları doğrultusunda yeniden şekillendirilerek **stratejik güvenlik anlayışı** olarak ortaya çıkması anlamına gelmektedir. **Yani devlet hem içte hem de dışta vurucu bir güç olarak konumlandırılmaktadır.** Bu değişikliğin ardından geçtiğimiz hafta içerisinde ise yeniden gündeme gelen değişiklik de özünde çok fazla bir farklılığı ya da iddia edildiği gibi “köklü değişiklikleri” içermektedir. **Cumhurbaşkanlığı, Başbakanlık ve Genelkurmay Başkanlığı gibi kurumların da onayı ile yapılan ve tarihi olarak adlandırılan değişiklik ise dış tehdit sıralamasında önceden Yunanistan ve Suriye**

bulunurken bu iki ülkenin şimdi daha alt sıralara gerilemesi. Bu ülkeler daha alt sıralara alınırken ABD'nin Irak saldırısı ve Türkiye'nin alacağı rolle bağlantılı olarak bu ülkelerden gelebilecek tehditler ilk sıralara alındı. Emperyalizm ve TC açısından bakıldığında bu oldukça isabetli bir karar. Çünkü olası bir Irak saldırısı durumunda (kaldı ki operasyon neredeyse kesinleşmiş durumdadır) hedef olabilecek, saldırıya uğrama olasılığı en yüksek olan ülkelerin başında Türkiye gelmektedir.

Dış tehditlerdeki bu değişikliğe rağmen iç tehdit değerlendirilmesinde hiçbir değişikliğe gidilmedi. Gidilemezdi de zaten. Çünkü TC devleti kuruluşundan bugüne halk üzerindeki sopalı ve zorbalığı ile varlığını sürdürme gelmiştir. Faşist karakteri gereği kendisine karşı gelişen her tepkiyi zorbalık ile yatıştırmaya çalışan devletin Milli Güvenlik Siyaset Belgesinde iç tehdit olarak lanse ettiği de halktır aslında. **Ve her ne kadar farklı gündemleri ön plana geçirmeye çalışsalar da TC'nin her adımına yön veren iç tehdit olarak öne sürdüğü halk tehdididir. Bölücülük, irtica ve yıkıcılık olarak nitelendirilen bu iç tehdit ifadesi TC'nin ensesinde sürekli olarak hissettiği ve hissedeceği “tehditlerdir.”** Ve buna karşı da her dönem azgın önlemler almak, egemenlerin bir numaralı hedefidir. Halkı bir tehdit olarak algılayan devlet, bir yandan IMF patentli politikaları ile halkı hergün biraz daha sefalete sürüklerken bir yandan da bunun yaratacağı tepkilerin doğabileceği düşüncesinden bile rahatsız olmaktadır. Ve bu da onu daha çok katliama, zorbalığa itmektir. Bugün yaşanan bu katliamlar, tam da komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın belirle-

diği gibi devletin faşist karakterinden kaynaklıdır.

“Türkiye'deki burjuvazi güçsüz olduğu, kendi ayakları üzerinden yükselmeyip, emperyalizme göbekten bağımlı olduğu için kendisine karşı gelişecek halk hareketlerinden sürekli korkar. Bu onu cebir ve şiddete yöneltir. TC'nin faşist karakterinin altında bu yatar.” (İbrahim Kaypakkaya)

Tüm bunlar da göstermektedir ki faşist TC devletinin halk diye bir derdi yoktur. İşte bundan dolayı devlet, kendi karşısında halkı bir tehdit unsuru olarak görmekte ve buna karşı önlemler alabilmektedir. Bugün bunun somut anlamlarından biri de güçlü bir hükümet için seçim ittifaklarıdır. Devlet var olan siyasi partilerin halk nezdinde yıpranmışlığını görerek önümüzdeki süreçte MGSB doğrultusunda halka karşı gerçekleştirmeye devam edeceği saldırılarının uygulayıcısı “hükümeti” güçlü bir şekilde tahkim etme yoluna gitmektedir.

Bu belgede yapılan son bir değişiklik olarak ayrıca AB programına ilişkin yeni düzenlemeler de gündeme alındı. Hazırlanan yeni belgede Türkiye'nin AB ulusal programı baz alındı. **Ancak bu belgede yapılan değişikliklerde dokuksunulmayan tek şey halkın bir tehdit olarak algılanması ve bu tehdide karşı alınacak önlemler oldu.** Halkı bir tehdit unsuru olarak gören devlet, bu telaşında bir yandan haklıdır aslında. Çünkü bugün yaşanan bunca katliama karşı mayalanan halkın öfkesi yarın korktuklarını başlarına getirecektir.

Baş tarafı sayfa 2'de BARAJLAR DERSİM'İ İN- SANSIZLAŞTIRMA POLİTİKASIDIR

Festivalin 3 ve 4. günleri için planlanan Pülümür, Nazımiye, Mazgirt, Pertek, Hozat ve Çemişgezek etkinlikleri çerçevesinde yalnızca Pertek ve Nazımiye'dekiler yapıldı. Diğer ilçelere planlanan geziler "ses aletlerinin ilçelere götürülme zorluğu" olduğundan iptal edildi. Nazımiye'deki etkinlik bir bakıma sönük geçerken aynı gün (3 Ağustos) Dersim merkezde yine bir program vardı. Saat 12:00'de "Doğa ve Munzur" konulu panel düzenlenerek yapılacak olan barajların etkileri insanlara anlatıldı. Prof. Dr. İlyas Yılmaz, Prof. Dr. Erdal Şekeroğlu, Tarihçi-yazar Ali Kaya'nın ve Prof. Dr. Ahmet Hızal'ın katıldığı paneli Av. Özgür Ulaş Kaplan yönetti. Panelde ilk konuşmayı Hızal yaparken daha çok Munzur havzası ve vadisinin özellikleriyle, gü-

valinin son günü insanlar Pertek'teki etkinliklere katılırken merkezde yine bir panel vardı. Bu kez katılımcılar Demokrasi, Toplum ve Kültürü konuşmak için bir araya gelmişti. **Haluk Gerger**, Oral Çalışlar, **Ragıp Zarakolu**, Prof. İbrahim Kabaoğlu'nun katıldığı panel, belediye konferans salonunda yapılırken; panele, biraz da katılımcıların isimlerinden kaynaklı yoğun ilgi gösterilirken panelde Haluk Gerger haricinde konuşanların tümü AB yanlısı politikalarını ortaya serdi. Gerger, demokrasinin ancak emekçilerin mücadelesi ile çözüme kavuşacağını belirterek, ortaya koyduğu verilerle küreselleşmenin boyutlarını sundu. Gerger Yeni Dünya Düzeni'nin emekçilere yıkımdan başka birşey getirmediğini belirterek, AB'nin de çözüm sunmadığını açıkladı.

Festivalin son günü artık hazırlıklar yapılarak yolculuğa hazırlanırken, son günün akşamı yağan yağmur nedeniyle konser

akıllarda. Elbette ki devrimciler açısından en fazla göze çarpan olgu da, Dersim'in geçmiş mirasını koruyamadığı ve sürekli bahsedilen kültürel yozlaşmışlığın verdiği şekillenişin özellikle gençlerde yaşandığının görülmesi oldu. Yıllardır egemenlerin, düşmanın direnişi yönünü kırmaya çalıştığı ve DYSS'nin parçası olarak psikolojik savaşın en üst boyutlarda yaşandığı bir yerde devrimcilerin de müdahalesinin yetersizliği ile bu sonuç kaçınılmazdı. Elbette ki evlerinden göç etmek zorunda kalanların büyük bir bölümünün şehirlere göç etmesiyle birlikte yaşadığı kültürel çatışmanın etkisi açıktır. Devletin Dersim için planladığı uygulamaların hayata geçmesiyle insanların kimlik yitimine girdiği çok açık. Yollarda arama noktalarının ortadan kalkması ile artık Dersim'in kelepçesiz olduğunu zannedenler OHAL'siz "Güllük gülistanlık bir Dersim'in olacağını" düşünenler haylice fazla.

Mazgirtli bir gencin söylediği şu söz aslında genel atmosferi parçalamaya yetiyor. **"İstanbul'da OHAL yok hem de hiç olmadı. Ama insanlar OHAL'siz de sokak ortasında öldürülebilir."** Doğru, birkaç kırıntı veya göstermelik hakla baskıların dozajı düşmüyor. Bu kez, tıpkı Dersim'de olduğu gibi insanlar içten kemiriliyor. OHAL'in kaldırıldığı yönündeki uygulamalar da eminiz çok yakında kokusunu verecektir. Çünkü hala süren bir savaş var.

GÖRÜŞLER

Köyü boşaltılan bir amca:

Biz 8 senedir köyümüzden ayrıyız. Köyümüz Çıralı köyüdür. Memlekete küsmüşüz aramız yoktur. Yani açılıyor aramız. Zalimin zulmünden çekiyoruz, perişan olduk. Durumumuz iyiydi, şimdi öyle oldum ki ele muhtacız. Ovarız dağıldı, ocağımız yakıldı. Geriye gideceğiz ama neyle? Bir kuşun kanadı kırılınca neyle uçar? Yerinde durur gidemez bir yere. Biz de öyleyiz ha. OHAL'in kalkması politikadır. Ben 80'den fazlayım. 38'i de gördüm. Devletin kanunları yine aynıdır. Fakir fukara hep eziliyor. Köyümüze bırakıyorlar ki bir ölülerimizi ziyaret edelim. Bir 38'de darbe gördük bir de şimdi yiyoruz. Gözümüzü açmadılar. Biraz bu memleket kendine gelse yine zulüm görüyor. Her yerde bu işler var. Burayı başka gözle görüyorlar. Açık söylüyorum devlet bize hor bakmış. Diyelim 38 geçti ondan sonrası? Aç insan ne yapar. Hırsızlık yapar, yalan söyler, dağa da kaçar. Çocuklarım inan ki bu zulümden kaçtı dağlara. Dedi ki

sonra asker bana "sen teröre destek veriyorsun" daha ben ne diyeyim ki. Dersim, yapılanları kabul etmez kızım.

İbrahim abi: Festivalin her sene böyle geçmesini bekliyoruz. Fakat "Munzuruma dokunma" söylenmesi geç oldu. Daha evvelden projesi çizilmiş ama yeni söyleniyor. İnsanlar da aslında burada festivale gelmişler yalnızca. Yoksa Munzur için gelmemişler. Bundan sonra bence birşey yapamayız. Geçen sene yapılan miting de pek etkili olmadı. Sadece gelip geçici oldu. İnsanlar sadece topluluğu görünce ona göre ayak uydurmaya çalıştı. Ciddi bir örgütlü çalışma yok burada. Sadece öncü olduğu zaman arkasından yürümeyi biliyoruz, kendimiz öncü olamıyoruz. OHAL'in kalkması da yalnızca isimdir. Bizim gözümüzde sadece askerlere verilen maaşların azalmasından başka birşey değildir. Aynı şeyler devam ediyor. Halen köylere geri dönüş ciddi anlamda yok, perişan durumda herkes. İnsanlar köylere dönecek ama evleri yakılmış, yıkılmış. Devlet yine kendi programlarını uygulamaya çalışıyor. Sadece AB'ye katılmak için göstermelik olarak OHAL'i kaldırıyor. Daha halen de insanlar akrabalarının yanında kalıyor.

Hakan Ertan (Üniversite öğrencisi): OHAL görünürde kalktı belki ama kafalarda henüz kalkmadı. Mesela ben 22 yaşındayım. Ama daha şu ana kadar OHAL dışında bir yerde yaşamadım. Zaten OHAL kalksa da onun yerine yeni yasalar gelecektir. İller yasası genişletilecektir. Yine aynı şey olacak sadece kılıf değişecek. Gençlik olaraksa kültürümüzü ifade edemiyoruz. Sıradan Kürtçe bile konuşamıyoruz. Sebebi de bugüne kadar olan baskı yani. Biz de biraz bilinçsiziz. Kültürümüze sahip çıkmıyoruz. Batı hayranı olmuş gençler adeta. Eski havamız yok artık. Ben Dersimliyim diyemiyorum. Eskiden aşiretçiliği suçluyorduk ama bugün beter haldeyiz. Herşey bizi bölmüş. Tunceli'de sistemin kucağına oturmuş bir gençlik var şu anda. Geriye dönüşler için de taraftarız ama biraz zor olacak. Alt yapı hazır değil bir kere. Devlet de zaten dayatıyor, bazı şeyler doğrultusunda geri dönüşleri sağlıyor. Gelenler de ona göre davranmak zorunda kalıyor. Devletin şimdi Merkez Köy projesi var. O şekilde denetleyecek insanları. Bu da bilinçli bir politika zaten. Festival daha iyi olabilirdi.

Mazgirtli bir gencin söylediği şu söz aslında genel atmosferi parçalamaya yetiyor. "İstanbul'da OHAL yok hem de hiç olmadı. Ama insanlar OHAL'siz de sokak ortasında öldürülebilir." Doğru, birkaç kırıntı veya göstermelik hakla baskıların dozajı düşmüyor. Bu kez, tıpkı Dersim'de olduğu gibi insanlar içten kemiriliyor. OHAL'in kaldırıldığı yönündeki uygulamalar da eminiz çok yakında kokusunu verecektir. Çünkü hala süren bir savaş var.

nümüzde çevreye olan yaklaşımı değerlendirdi. Tarihçi Ali Kaya da, Dersim'de birçok kültürün izi olduğunu belirterek sadece Dersim'de yetişen 93 adet bitki olduğunu yapılmaması planlanan 8 adet baraj projesi nedeniyle Munzur'un darda olduğunu açıklayarak barajla birlikte göçün çoğalacağına dikkat çekti. Yakın bir zamanda Dersim'in il olmaktan çıkabileceğini kaydeden Kaya barajla birlikte vaad edilen 80 milyon dolarlık para katkısının da yalnızca Dersim'i insansızlaştırma projesinin bir parçası olduğuna dikkat çekti. Yılmaz de barajlara karşı çıkmak için sivil toplum örgütlerini bir araya getirmekten bahsederek olayın arka yüzünü emperyalist politikaları açtı. Şekeroğlu ise, sürenin kısıtlı olması nedeniyle ancak bir fıkra ile olayı özetleyerek konuşmasını bitirdi.

Festivalin 3. günü sahne alan **Rençber**, Kazım Koyuncu, **Servet Kocakaya**, Emre Saltık, **Bulutsuzluk Özlemi** ile Grup Munzur tarafından gece noktalandı. 4 gün süren Munzur Festi-

biraz geç başladı. İlk olarak **Werva Roz** grubunun verdiği dinletiden sonra **Güneşe Türkü** müzik grubu sahne aldı. Konuşmalarında Dersim'in isyankar tarihine değinerek bu topraklarda nice devrim şehitlerinin olduğu ve Ölüm Orucu'nun görkemine vurgu yaparak İbrahim'den Mehmet'e uzanan konuşmasıyla Güneşe Türkü kitleyi coşturdu. Grubun konuşmasının ardından Kaypakkaya'nın tohumlarını attığı Dersimlilerden "Dersim, Tokat Erzincan savaşıyor Partizan", "Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordusu TİKKO TMLGB" sloganları atıldı. Kaypakkaya'nın resimli posterleri açıldı. Güneşe Türkü'den sonraysa **Sevinç Eratalay**, **Metin Kahraman** ve **Moğollar** konser verirken **Ahmet Telli** kısa bir şiir dinletisinde bulundu.

VE FESTİVALDEN KALANLAR

Evet, Munzur coşkuluğunda geçen 4 gün boyunca festivalden geriye birçok düşünce kaldı

“Dövene sövene kul olma, haksızlığa diren”

İyinin ve kötünün; güzelin ve çirkinin; doğrunun ve yanlışın çatışması çarpışması çok eski dönemlere dayanıyor. Kavganın kahramanları öz niteliğini kaybetmeden, dönem dönem şekil değişirse de amaçlar değişmiyor hiç. Kahramanlar da, kahramanlık öyküleri ile yazılan destanlar da devam ediyor. Yani tarih yazıyor yine. Yaşadıkları çağın başeğmez isyancıları olan halk kahramanları dünden bugüne efesaneleşen yaşamları ile bugünüme ışık tutuyor, yol gösteriyor. “Sanılmasın kibirimdendir boynun eğmeyişim. Kolladığım can değil inançtır” diyen **İmam Hüseyinler**; “hep beraber sürebilmek toprağı/ ballı incirleri hep beraber yiyebilmek/ yarin yanğından gayrı her yerde, herşeyde, heryerde/ hep beraber” diyen **Şeyh Bedreddinler**; “düşünce

fetva yazarsa/ işte kement, işte boynum asarsa/ işte hançer, işte boynum keserse/ dönen dönsün ben dönmezem yolumdan” diyerek zalimlere karşı mücadelenin bedel isteyebileceğini ortaya koydular. Pir Sultanlar, Hacı Bektaşlar, Şeyh Bedrettinler, Yunus Emreler ve daha niceleri. Onlar kendi çağlarının zulümlerini ile zalimleri ile mücadelelenin mimarları oldular ve kimisi darağaçlarında kimisi derisi yüzülerek katledildi. Kimisi de karanlık zindanlarda ölüme terk edildi. Bitti mi peki zalimler, zulmedenler. Bitmedi elbette zulmedenler. Yada bitti mi direnenler, halkın kahramanları. Dünün zalimleri, padişahlar, sultanlar; bugünün zalimleri de emperyalizmin yeminli uşakları

litikalarla “yeniden şekillendirmeye” gelen Kemal Derviş krizi çözmek için yaptıkları ile krizi iyice derinleştirmiştir. Önceden televizyonlarda izlediğimiz ağılıktan ölüm haberleri artık yanıbaşımızda, burnumuzun dibinde yaşanmaktadır. Yüzlerce insan işten atılmakta, çalışanlar hak gaspları ile karşı karşıya kalmaktadır. Geline aşamada ise ekonomik krize bir de hükümet krizi eklenmiş durumdadır. Koalisyon hükümetinin miadının dolması

bizlere, halka getireceği yeni birşey yoktur aslında. Zaten şu da bir gerçek ki kendisine hangi ismi verirse versin iktidara gelecek her partinin ya da her koalisyonun önünde uygulanabilecek tek bir program vardır. O da IMF'nin dayattığı programdır. Onun sonuçları da bugün yaşadığımızdan farklı birşey değildir. Açlık, yoksulluk, zulüm ve sömürünün daha da katmerlenmesidir. Bu da devletin emperyalizmle olan uşaklık ilişkisinin bir kez daha kanıtlanmasıdır. Yine ABD emperyalizminin hazırlıklarını yaptığı Irak saldırısı ve bu planda Türkiye'ye biçtiği rolde bu uşaklık ilişkisini ortaya koymaktadır. Türk askerleri daha şimdiden Irak'ta bulunan Bamerni Havaalanına yerleşmiş durumdadır.

Tüm bunlar göstermektedir ki dünyanın zalimlerinin ardılları olan bugünün zulümlerini azgınlıklarından hiçbirşey kaybetmemiştir. Bugün yaşanan en ufak bir protesto, en basit bir hak istemi dahi emperyalizm ve onların uşakları tarafından acımasızca bastırılmaya çalışılmaktadır. Bir yandan böyle azgınca saldırırken bir yandan da bize dünümüzü unutturmaya çalışmaktadırlar. Dünümüzü unutamız ki yarınımıza da ışık tutamayalım. Onların hedeflediği budur. Dün “kolladığım can değil inançtır”, “bilimden geçmeyen yolun sonu karanlıktır” “Mazlumun, yoksulun hakkını alalım” dediği için asılan, derisi yüzülen halk kahramanlarını unutmamızı istemektedirler. Oysa bu bizim tarihimizdir. Yani ezilenlerin sömürülenlerin yarattığı direniş tarihidir. Ve bu tarihi direniş yaratan halkın mücadelesi bugünün onurlu insanların verdiği mücadelede yaşamaktadır. O gün de haksızlıklara boyun eğmeyenler karanlık zindanlara atıldı. Bugün de yine zulme boyun eğmeyenler F tip tecrit hücrelerinde direnmektedir. Onlar hem yaşadıkları çağda ve bu çağda yaşanan haksızlıklara karşı verdiğimiz doğruluk, eşitlik, özgürlük mücadelesinde yaşamakta hem de yine onları anlama, tanıma fırsatı bulduğumuz etkinliklerde, festivallerde yaşatılmaktadır. İşte Hacı Bektaş Veli şenlikleri de bu etkinliklerden birisidir. Ve bu şenlikler, etkinlikler bizler açısından ne kadar

önemli ise, tarihimize halkın tarihine sahip çıkmanın bir adımı ise devlet için de kendi açısından o derece önemlidir. Özellikle bu yıl açısından baktığımızda ve şenliklere katılan Alevi potansiyeli de gözönüne aldığımızda seçim heyecanı içinde bulunan partiler açısından bu etkinliğin önemi daha da iyi anlaşılabilir. Onların sadece oy potansiyeli olarak baktığı Alevi kitlenin birarada bulunduğu bu tür etkinlikler kendilerini propaganda etmenin en güzel yerlerindedir. Ama bizler açısından onların gerçek yüzlerini görmek o denli zor değildir. Sadece vaad ettikleri ile yaptıkları arasındaki farkları gözlemlemek dahi yeterli olacaktır. Onlar sözde yeni, sözde demokratik, sözde ileridir. Ama yaptıkları bunun tam tersidir. Tıpkı düşünce özgürlüğünden bahsederken bir taraftan da Sivas'ta 35 aydını diri diri yakmaları gibi. Tıpkı alevi derneklerinin kapatılması gibi. Tıpkı Karadeniz'de alevi köylerinin “Ermenisiniz” diyerek aşağılanmaya çalışılması; silah almaya zorlanması gibi. Onların söyledikleri yaptıklarıyla asla aynı olmaz. Çünkü onlar dünyanın zalimlerinin, padişahlarının, zorbalarının soyundan gelenlerdir.

Bizlerin unutmaması gereken tek gerçek ise dünyanın ve bugünün diyalektik bağlantısını kurabilmektir. “Dün nasılsa bugün de öyle/ öldürülür ışığı taşıyanlar/ ama ışığa dokunamaz hiç kimse.” Tam da böyle işte onlar ışığın, aydınlığın düşmanı, ışığı taşıyanların düşmanı. Dün olduğu gibi yani. Ama yine unutulmalıdır ki nasıl dün ışığı taşıyanlar varsa bugün de vardır ve yarın da olacaktır. Ona düşman olanlar da olacaktır. Unutulmalıdır ki dünyanın zalimleri, bugünün uşak ruhlu hükümetleri ve emperyalistleridir. Tüm kötülüklerin yaratıcısı onlardır. İşte bugün dünyanın halk kahramanlarını sahiplenmek, anlamak körü körüne onların yazılarını okumak, ezberlemek değildir. Onların sazlarına, sözleriyle, dilleri ile, nağmeleri ile karşı durdukları haksızlıklara nesnel gerçeklikten çıkarılan bilimsel bir ideoloji ile karşı durmaktır. Tıpkı onlar gibi karanlığa ışık tutmaya cüret etmektir. Hacı Bektaş Veli'nin dediği gibi “düşünce karanlığına ışık tutanlara ne mutlu”.

karanlığına ışık tutanlara ne mutlu” diyen **Hacı Bektaşlar**; “gelin canlar bir olalım/ mazlumun, yoksulun hakkını alalım” diyen **Pir Sultanlar, Yunus Emreler** ve daha niceleri. Onların yaşamları dönemlerine ışık tutan bir meşale; halktan, haklıdan yana olmanın ilk örneğidir aynı zamanda. Halktan biri olmalarıyla, aynı acıları yürekten yaşamaları ile, haksızlıklara karşı başeğmez direnişleri ile onları farklı kılan dönemlerinin karanlığına mum olmaları idi. Bedel ödemeyi göze almaları idi. “Kadılar müftüler

ve onların efendileri değil midir? O dönem nasıl ki doğrudan, haklıdan, güzelden yana olanlar varsa, bugün de vardır. O dönem ezenler, katledenler varsa bugün de vardır. Ve bu iki sınıfın mücadelesi o gün olduğu gibi bugün de devam etmektedir/edecektir.

Bugün yaşadığımız gün bunun en açık kanıtıdır. Yaşantımız hergün ağırlaşan yaşam koşulları altında biraz daha sefaletle sürüklenmekte; açlık sınırı her geçen gün biraz daha artmaktadır. Tüm bunlara bir çözüm olma yalanları ile Türkiye'yi emperyalist po-

dolayısıyla yeni bir hükümet için düğmeye basan emperyalizm, AB'ye uyum hükümetinin adımlarını atmaktadır. Kendilerine “Yeni Türkiye” adını vererek ülke gündemine oturmaya çalışan ve yeni adı altında eski, bildik vaadleri sunmaya devam eden egemenlerin hali ise ortadadır. Daha yeni partilerinin kuruluşunun hemen ardından partiden istifalar başgöstermiş ve İsmail Cem kitleye ilk konuşmasını yaptığı Kayseri'de halk tarafından “sizin nereniz yeni” denilerek yuhalanmıştır. Yani onların